GINA DOUGLAS

Mariaj pentru o viață

Traducerea şi adaptarea în limba română de CORNEL

ROMOŞAN.

ALCRIS

Capitolul 1

- Ooo, nu, iarăşi spanac! se tângui Anna. Bătrână nebună!

- Hmm... Absorbită de lectura unui ziar financiar, Nicky nu acordă o atenţie prea mare lamentărilor prietenei sale.

- Uită-te şi tu, Nicky! reluă Anna iritată. Ieri au fost fructe fleşcăite, alaltăieri, ţelină, astăzi, spanac. Asta nu mai poate continua!

- Despre ce vorbeşti?

Lăsând ziarul jos, Nicky aruncă o privire întrebătoare spre Anna, pe deasupra ochelarilor.

- Uită-te la peluza noastră! E presărată cu frunze pe jumătate putrezite. Iar şi-a aruncat gunoaiele în curtea noastră!

Oftând resemnată, tânăra femeie renunţă la lectură şi puse ziarul pe masă.

- Bănuiesc că vorbeşti despre doamna Fazackerley. Iar a aruncat ceva, nu-i aşa?

- Ei, da.

- Dumnezeule! Ce ghinion!

Nicky se postă la rândul ei în faţa ferestrei. Chiar în clipa aceea, un braţ de frunze zbură peste zid şi ateriză pe grămada care se afla deja pe peluză.

- Nicky, cum s-o facem să-nţeleagă că nu mai putem suporta?

- Este o chestiune delicată, ea îşi închipuie că ne face un serviciu.

- N-aş prea crede! Vrei să spui că ne dă cu generozitate tot ce aruncă ea la gunoi! Plantează de trei ori mai multe legume decât are nevoie şi foloseşte grădina noastră ca să se debaraseze de surplus. Pe noi nu ne-a întrebat niciodată dacă vrem legumele ei jalnice.

Nicky ridică din umeri şi îşi petrecu o şuviţă neagră peste ureche.

- Poate ai dreptate. în tot cazul, nu-mi plac fleşcăiturile, dar sunt sigură că dacă alegem spanacul, avem pentru o salată.

Anna făcu o grimasă. Iar începea corvoada zilnică a alesului şi curăţatului.

- Nu mai avem oţet, reluă Nicky. Eu trag o fugă până la băcănie în timp ce tu aduni prada, de acord?

- De acord, răspunse Anna fără entuziasm.

Pe drum, Nicky începu să râdă gândindu-se la excentrica lor vecină. Poate că mânca prea multe verzituri, într-adevăr, dar, în afară de câteva probleme

minore pe care le punea vecina, viaţa lor era frumoasă. Mica firmă de informatică pe care o întemeiase cu patru ani în urmă începuse să se dezvolte, astfel încât nu avea de ce să-şi facă griji în privinţa viitorului. La început, cele două tinere închiriaseră casa din strada Wrenfold, unde stăteau şi acum, dar afacerile lui Nicky prosperaseră atât de mult încât, când i s-a propus să cumpere casa, n-a stat pe gânduri nici o clipă. Doamna Fazackerley reprezenta singura umbră în tablou, dar o umbră de multe ori simpatică şi uneori chiar comică. Vecina lor, o femeie originală, nu înceta să le surprindă. In schimb, Anna suporta mai greu excesele de fantezie ale doamnei Fazackerley.

După un sfert de oră, când Nicky se întoarse acasă, o găsi pe Anna trebăluind în faţa chiuvetei.

- Ai avut un vizitator cât ai lipsit, îi spuse Anna peste umăr.

Din surescitarea din glasul Annei, Nicky îşi dădu seama că aceasta murea de curiozitate.

- Bănuiesc că Michael.

Ba nu, se înşela. Niciodată vizitele lui Michael, mâna dreaptă a lui Nicky la Forest Software, nu o surescitaseră chiar atât pe prietena ei.

- Nu, te-nşeli! declară Anna maliţioasă.

- Atunci, cine?

- Nu ştiu, nu s-a prezentat.

- Dumnezeule! Mă pui pe gânduri. Doar am achitat

toate facturile. Sau cel puţin, eu aşa cred.

- N-are mutră de portărel, te asigur.

- Tu ştii cum arată portăreii?

- Mă îndoiesc că sunt teribil de sexy şi vorbesc cu un minunat accent englezesc.

Nicky păli brusc. întrebă cu o voce tremurătoare:

- Vrei să repeţi, te rog?

- Spuneam că e înalt, subţire şi... Nicky, nu ţi-e bine?

- Nu, n-am nimic. Ţi-a spus... ţi-a spus pentru ce-a venit?

- Nu, s-a mărginit să-mi spună doar că vrea să te vadă. Nicky, ce-i cu tine? Parc-ai văzut o...

- O fantomă, chiar aşa. Of, Anna, dacă e vorba de cel la care mă gândesc eu, avem de a face cu un strigoi.

- Doar nu vrei să spui că ar putea fi...

- De unde vrei să ştiu eu? replică Nicky iritată. A spus c-o să se întoarcă?

- Nu.

Nicky se prăbuşi pe un scaun, năucită.

- N-are de ce să se întoarcă, se grăbi să completeze Anna, pentru că te aşteaptă în salon.

- Dumnezeule! Şi de ce nu mi-ai spus de la început?

- Pune-o pe seama curiozităţii mele. Vreau mai întâi să aflu cine este acest don juan.

- Mă duc, declară Nicky hotărâtă.

Aruncând o privire nehotărâtă asupra şortului său roşu şi a tricoului mulat, ezită o clipă apoi se răzgândi. N-

avea rost să se schimbe. O s-o vadă aşa cum era. Trăgând adânc aer în piept porni către salon, dar un val de amintiri îi reveniră în minte. Trebui să se oprească o clipă în pragul uşii.

Unsprezece ani, unsprezece ani lungi trecuseră de când se despărţise de Julian. In acest interval nu primise decât un telefon scurt în care o întrebase dacă nu voia să desfacă definitiv căsătoria. înnebunită de teama pe care i-o inspira însăşi ideea de divorţ, îi răspunsese că puţin îi păsa, şi lucrurile rămăseseră aşa cum erau. Din când în când, Henriette, vechea menajeră a unchiului ei care locuia tot în Montreal, îi mai dădea veşti despre el. Nicky ştia că era mereu văzut în compania altor femei. A dedus că nu era interesat de divorţ, pentru că deşi nu exista decât pe hârtie, mariajul lor îi oferea un pretext minunat ca să nu se mai complice. In felul acesta avea ocazia să aibă aventuri după pofta inimii, păstrân- du-şi în acelaşi timp libertatea.

Făcându-şi curaj, tânăra femeie îşi compuse o figură impasibilă înainte de a deschide uşa spre trecutul ei.

- Bună Julian, Ce mai faci?

Slavă Domnului, reuşise să-şi stăpânbească vocea imprimându-i doar un mic accent de plictiseală cât să marcheze o schimbare.

Bărbatul care stătea în picioare în faţa ferestrei nu se schimbase deloc. La fel de senzual şi tulburător, zâmbetul lui discret îi trezi în minte amintirea primei lor întâlniri.

La fel îi zâmbise şi atunci şi fetiţa de şapte ani căzuse pradă farmecului acelui zâmbet vrăjit. Avea buze seducătoare, bine conturate şi pline. O gropiţă în colţul gurii, o alta pe bărbia energică, un nas drept, ochi, cenuşii, pătrunzători, ascunşi după gene lungi şi părul negru întregeau portretul celui care-i dăduse viaţa peste cap. înalt, cu umerii atletici, era o prezenţă atât de puternică încât Nicky simţi că o cuprinde ameţeala.

închizând ochii pentru o clipă, încercă să-şi stăpânească emoţiile care o asaltau.

Deschizând ochii din nou, constată cât de impenetrabil părea vizitatorul neaşteptat în costumul lui sobru, ireproşabil.

- Bună, Veronica. Dar tu, ce mai faci?

La auzul acestei voci grave şi melodioase care-i rostea adevăratul nume, pe Nicky o cuprinse o mare tristeţe. Furia ei se trezi brusc, aducându-şi aminte de suferinţele pe care le îndurase sub acest nume. S-a dus, calmul ei! Ochii albaştri ai tinerei femei deveniră mai aspri în timp ce-şi studia interlocutorul cu o privire glacială.

- Julian, de multă vreme, toată lumea mă cunoaşte sub numele de Nicky Forest.

- De ce-ai schimbat numele nostru?

- „Numele nostru”! Forester n-a fost niciodată numele „nostru”, replică Nicky cu tristeţe. Purtăm amândoi acelaşi nume de când ne-am născut, bineînţeles, dar nu cred că farsa pe care a reprezentat-o mariajul nostru îţi dă

dreptul să-l foloseşti în sensul în care vrei tu.

La aceste cuvinte, Julian se înnegură.

- Poate că ai dreptate să numeşti aşa mariajul nostru, e drept, dar ăsta nu-i un motiv ca să-ţi schimbi numele „tău”.

- Nu l-am schimbat oficial. In acte, sunt tot Veronica Forester, dar voiam o ruptură definitivă cu tot ce mă lega de... trecutul meu. Şi pe urmă, Forest sună mult mai bine pentru o femeia de afaceri.

Julian studie cu un ochi neîncrezător trăsăturile fine ale lui Nicky, ovalul perfect al feţei, silueta graţioasă şi fină. Era clar că se întreba cum putea să se ascundă o femeie de afaceri după acest fizic de manechin, dar din prudenţă evită să-şi exprimă părerea cu voce tare.

- Adevărat, uitasem că eşti o femeie de afaceri realizată. Henriette mi-a spus.

- Henriette? Ai fost pe la ea?

- Datorită ei ţi-am aflat adresa.

- Ei bine, după cum vezi, nu te-a minţit. Am pus pe picioare Forest Software acum patru ani şi firma merge foarte bine. Acum am doisprezece angajaţi.

Nicky se ruga să nu-i mai bată inima ca o nebună. Julian nu trebuia să-şi dea seama de tulburarea pe care i-o pricinuise.

- Mă impresionezi, murmură el.

Nicky nu avea încredere în tonul lui admirativ: să-l uimească diferenţa dintre fetiţa fragilă şi timidă pe care

şi-o amintea şi femeia împlinită pe care o avea în faţa lui asta era de înţeles, dar de aici până la a-l impresiona...

O linişte apăsătoare se instală între cei doi. Se studiau ca doi duşmani. Curând, teama o cuprinse. Va şti să înfrunte situaţia? De ce apărea el de nicăieri, fără să se anunţe? în faţa lui, încrederea lui Nicky se dezagrega, avea senzaţia neplăcută că se aventura pe un teren plin de capcane. Dar în primul rând, se temea să nu cedeze în faţa puterii lui de seducţie. Atracţia irezistibilă pe care o exercitase dintotdeau- na asupra ei, era încă acolo, ascunsă în sufletul ei.

Cât despre el, Julian îi cântărea farmecele cu o uimire pe care nu încerca s-o ascundă. Fără îndoială că se aşteptase să regăsească o tânără femeie ştearsă, şi nu bruneta seducătoare cu picioare de vis care devenise.

Totuşi, Nicky îl cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că deşi era surprins, chiar derutat, n-avea să recunoască. Cum n-avea să recunoască nici insuccesul de a nu fi stăpân pe situaţie. Privirea lui reflecta un amestec de aroganţă tipic masculină şi neîncredere. Da, era clar că metamorfoza Veronicăi Forester îl uimea. Şi asta nu era ultima surpriză: în curând avea să-şi dea seama că femeia de afaceri era în stare nu doar să se apere, ci chiar să atace.

- Julian, nu sări peste cal, spuse femeia cu agresivitate. Văd bine din zâmbetul tău că reuşita mea te lasă rece. De altfel, nici mie nu-mi pasă. Şi n-am nevoie de

aprobarea ta!

- Ai avut vreodată nevoie?

De data asta, surprinderea lui nu era prefăcută. Deci nu-şi dăduse niciodată seama că altădată, cel mai neînsemnat, gest, sau cuvânt al ei nu ascultau decât de un singur îndemn: să-i facă lui plăcere, să-i vină în întâmpinarea dorinţelor, să-i atragă atenţia asupra ei? Nu ştiuse niciodată de dragostea nebună pe care i-o stârnise?

- Nu, răspunse Nicky detaşată. Ar fi trebuit să am?

- Habar n-am, recunoscu Julian. In orice caz, nu văd cu ce drept aş fi condescendent cu tine. De fapt, eu speram doar să te cuceresc cu cel mai fermecător zâmbet.

Ii adresă un zâmbet devastator care, odinioară, ar fi făcut-o să se piardă.

- Imi pare bine că te-am revăzut, Veronica.

- Nicky! Spune-mi Nicky!

In clipa aceea îşi dădu seama cât de mult contrasta ţinută ei cu cea a lui Julian. Desculţă, îmbrăcată doar cu şort şi tricou, în mijlocul dezordinii care domina salonul, trebuia să pară o adevărată ţigancă. Un covor de ziare acoperea podeaua, masa era plină de cutii, o pereche de espadrile ieşeau de sub canapeaua plină de cărţi, haine şi alte fleacuri.

„Ei, acum... asta sunt!” îşi spuse în sinea ei.

- Ia loc, te rog, îi propuse ea.

Invitaţia îl făcu pe bărbat să zâmbească ironic.

- Eşti foarte drăguţă, dar unde să m-aşez? întrebă

Julian trecând în revistă toată camera. Pe teancul de cărţi sau pe haine? E vreun scaun sub mormanul ăla de ziare? După câte văd, nu te-ai schimbat, Veronica, eşti la fel de dezordonată.

Glasul lui aproape tandru stârni din nou exasperarea lui Nicky. Era timpul să-l aducă pe Julian la realitate: era o femeie adultă, responsabilă, nu mai era puştoaica adolescentă.

- Niciodată nu mi-a plăcut să mă ocup de salon, dar deşi aici e totul cu josu-n sus, să nu-ţi închipui că la fel stau lucrurile în biroul meu. Şi pe urmă, închipuie-ţi că nu tuturor le displace faptul că sunt dezordonată. Anna pretinde chiar că ăsta-i un lucru atrăgător la mine.

- Atrăgător? Bănuiesc că această persoană ţine mult la tine ca să suporte o asemenea anarhie.

- E prietena mea cea mai bună. De altfel, ea are grijă să facă ordine după mine, recunoscu Nicky.

- Câtă abnegaţie! în locul ei, te-aş obliga să faci singură curăţenie.

- Dragul meu, perioada în care puteai face din mine orice cu un zâmbet, a trecut.

-Poate, zise el mângâindu-i picioarele lungi şi bronzate cu privirea.

- Nu poate, ci cu siguranţă. Şi pentru numele lui Dumnezeu, ia loc dacă n-ai de gând să pleci.

- Imi pare rău, dar n-am de gând să plec. Dar tu nu te aşezi?

Cum să-i spună că, în prezenţa lui, nu putea să-şi găsească locul? Fără să-i dea nici o explicaţie, Nicky declară:

- Prefer să stau în picioare.

- In cazul ăsta, şi eu.

- Cum vrei, replică Nicky ridicând din umeri.

Un alt zâmbet exasperant se desenă pe buzele lui Julian. Nicky tocmai se pregătea să-i spună interlocutorului ei să termine cu maimuţăreala, când Anna băgă capul pe uşa întredeschisă.

- Eu plec. Mă întâlnesc cu Bill peste o jumătate de oră. Vă las singuri.

Anna dispăru, nu înainte de a le face complice cu ochiul.

- Dacă ea se aşteaptă la o regăsire pasionată, se înşală amarnic! exclamă Nicky.

Dându-şi seama că o luase gura pe dinainte, tânăra femeie se duse în faţa ferestrei ca să-şi ascundă subita împurpurare a obrajilor.

Cum Julian tăcea, Nicky se întoarse şi văzu că o examina cu o expresie de regret. El îi confirmă imediat impresia.

- Ideea acestei regăsiri nu e lipsită de atracţie, dar pentru moment, nici nu poate fi vorba.

- într-adevăr, întări Nicky sec.

Oare credea el că era nevoie să-i precizeze acest amănunt evident?

- Asta mă face să-ţi dezvălui motivul vizitei mele.

- Da? Credeam că ai trecut doar să mă saluţi şi pentru plăcerea de a fi cu mine câteva clipe.

- Sarcasmul nu ţi se potriveşte, Nicky, mai ales atunci când e deplasat.

Deplasat? Crezu că visează. Să nu fi avut deci nici o idee de fascinaţia pe care o exercitase întotdeauna asupra ei?

Ignora torturile la care o supunea prin atitudinea lui afectuoasă dar distantă în timpul căsătoriei lor? Disperarea în care o lăsase plecând atâta timp în Anglia, lăsând-o singură în faţa îndoielii şi nesiguranţei?

O cuprinse o imensă sfârşeală.

- De ce-ai venit, Julian? întrebă ea cu voce stinsă.

- Am venit să-ţi cer să-mi mai dai o şansă, Veronica. Dacă mă refuzi, atunci să punem capăt acestei căsnicii care n-are nici un sens. De data asta legal, cu un divorţ în toată regula.

Capitolul 2

Având un nod în gât, Nicky îl privi încercând să-şi stăpânească emoţia.

- Câtă vreme această căsnicie n-are nici un sens, de ce vorbeşti despre o altă şansă? Căsnicia noastră n-a avut nici cea mai mică şansă de reuşită şi nu văd de ce situaţia s-ar schimba.

- Veronica, trecutul nu mai are nici o importanţă, eu mă gândesc la viitor! Am treizeci şi nouă de ani, tatăl meu este îngrijorat că se stinge neamul, fratele meu nici nu vrea să să audă de însurătoare, iar eu vreau să-mi întemeiez o familie. Cât despre tine, tu n-ai dat nici un semn că ai vrea să te recăsătoreşti cu altul, aşa încât m-am gândit...

- Inţeleg! Te-ai gândit că o să accept afacerea, nu-i aşa?

Ochii lui Julian căpătară o sclipire tăioasă. Această privire îi
trezi brusc lui Nicky nişte amintiri foarte limpezi, şi anume faimoasa zi când se duseseră la notar pentru deschiderea testamentului unchiului Charles. Julian aparţinea unei ramuri englezeşti a Foresterilor, dar notarul ceruse prezenţa lui pentru citirea testamentului. Acesta stipula că toţi beneficiarii trebuiau să fie prezenţi la citire, adică Nicky, Julian, Henriette şi preşedintele unei organizaţii de caritate în beneficiul marinarilor, de care unchiul Charles se ocupase mult timp.

Unchiul Charles lăsa o sumă mare Henriettei şi

organizaţiei de caritate, dar cea mai mare parte a averii lui şi casa din Montreal reveneau nepotului său, Julian Forester, cu condiţia să se însoare cu nepoata lui, Veronica. Dacă Julian şi Veronica refuzau să se căsătorească, atunci nepoata moştenea casa şi o mică rentă de întreţinere, dar restul averii se ducea în scopuri de binefacere.

însoţind ultimele lui dorinţe, bătrânul lăsase şi un text destul de scurt în care povestea bucuria pe care o adusese în casa lui prezenţa Veronicăi, pe care o adoptase când avea cinci ani, după moartea părinţilor ei. Dragul de el! Voia să forţeze destinul, el care cunoştea adopţia Veronicăi, faţă de vărul ei englez.

Tânăra femeie îşi aduse aminte reacţia lui Julian la citirea testamentului. Dincolo de stupefacţie, ea bănuia o neîncredere care semăna cu reticenţa.

Crezuse că Julian o să se grăbească să ia primul avion cu destinaţia Anglia, ca să fugă de ea, dar în ciuda aşteptărilor, el acceptase foarte repede.

De fapt, explicaţia era foarte simplă: Julian îşi făcea socoteala să profite de această moştenire nesperată ca să pună la Montreal bazele ramurii canadiene a imperiului financiar Forester. Cât despre ea, avea şaisprezece ani, îşi iubea vărul la nebunie şi, în naivitatea ei de adolescentă, îşi spunea că şi Julian avea s-o iubească până la urmă.

Deci, de la bun început fusese vorba de o neînţelegere, fiecare având motivul lui să-şi dorească această unire:

Nicky, din dragoste, Julian, din interes... Cu nostalgie, tânăra femeie reveni la realitate. Răul era făcut, regretele sterile n-aveau nici un rost.

- Nu sunt de acord, Nicky, spuse sec Julian. Tu ai darul de a prezenta lucrurile sub o lumină odioasă. Nu m-am gândit niciodată că o să accepţi „afacerea”.

- Nici acum şaisprezece ani?

- Veronica! Acum treisprezece ani tu erai o puştoaică de şaisprezece şi eu aveam douăzeci şi şase de ani. Dacă tu crezi că mă amuza să mă căsătoresc cu un copil...

- Inchipuie-ţi că mi-am dat seama! Nu erai niciodată acasă.

- Cum voiai să fie altfel? Afacerile mă acaparau, firma mea se dezvolta în mare viteză, şi apoi...

Julian se întrerupse o clipă, având o expresie ciudată pe faţă, o expresie care semăna a... stânjeneală. Julian, personificarea siguranţei de sine, să se îndoiască de el? Cu siguranţă că Nicky se înşela. Dar cum putea să verifice când el îşi întorcea privirea?

- Am făcut o înţelegere pentru o căsnicie albă, adu-ţi aminte. Tu te aşteptai să-mi îndeplinesc datoria conjugală.

- Nu ştiu ce aşteptam.

O decepţie imperceptibilă umbri chipul lui Julian care se aştepta la un răspuns afirmativ. Dar Nicky se amăgea singură cu gândul. Ceea ce ei i se părea decepţie nu era decât indiferenţă. Iată de ce nu putea să-i recunoască în faţă că sperase ca într-o zi o s-o iubească şi el.

Timp de doi ani de viaţă în comun, Julian o înconjurase cu atenţii dar n-a considerat-o femeie, n-a luat-o drept soţia lui. Datorită Henriettei, el se asigura că nu-i lipsea nimic şi părea să creadă că acea viaţă o mulţumea. Totuşi, doar Dumnezeu ştia cât de goală şi de insipidă i se părea lui Nicky viaţa! Tânjea după el, eternul abscen, pierzându-şi speranţa cu fiecare zi ce trecea. O dată se întorsese din călătorie cu un buchet minunat de lalele, şi o speranţă nebună o copleşise pe Nicky, ca să dispară imediat: buchetul acela nu însemna nimic deosebit. Era doar o dovadă de afecţiune pentru o adolescentă care adora florile.

în mod curios, Julian se arăta rezervat cu adulţii, dar îi adora pe copii. Când era mică se juca câte o după-amiază întreagă cu ea. Adoraţia ei se născuse în acele clipe privilegiate petrecute cu el. în adolescenţă, adoraţia se transformase în pasiune. Din păcate, dacă în timpul mariajului lor Julian rămăsese simpatic, afectuos şi tandru, el nu încercase niciodată să citească în Nicky, să ghicească din ce cauză pe soţia lui o cuprindeau bruşte accese de melancolie.

- Nici eu n-am ştiut niciodată ce aşteptai de la căsnicia noastră, reluă Julian. Ca să fiu sincer nici măcar n-am înţeles de ce ai acceptat să te măriţi cu mine. Pe atunci îmi închipuiam că teama de a rămâne singură te-a împins în braţele mele, că tu căutai protecţia mea, dar m-am înşelat. Faptele dovedesc că te-ai descurcat foarte bine

iară mine.

- Intr-adevăr.

Dacă voia explicaţii, n-avea decât să le-aştepte! îşi spuse Nicky revoltată. Cu atât mai rău dacă fusese atât de orb ca să nu vadă că îl iubea din toată inima, n-avea să-i mărturisească acum cât de mult contase pentru ea. Dacă avea de gând să se aşeze, cum spunea el cu atâta cruzime, trebuia să-şi găsească pe altcineva. Mândria ei îi dăduse puterea să tacă altădată şi n-avea să să vorbească nici acum.

- Atunci, de ce-ai acceptat? Spune-mi, Veronica.

- A trecut atâta timp... Probabil pentru că unchiul Charles a dorit atât de mult şi pentru că tu aveai nevoie de aceşti bani ca să te lansezi în afaceri.

Julian tresări.

- Atunci, chiar că nu mai înţeleg nimic! Ce importanţă avea pentru tine ca eu să dispun de aceşti bani?

- Eu n-aveam nevoie de ei şi tu îi meritai într-un fel. Tu ai fost întotdeauna atât de drăguţ cu mine. Mai puţin ziua în care mi-ai dat o bătaie la fund.

Nicky evocase premeditat acest incident, ca să destindă puţin atmosfera.

- Să nu-mi spui că mă urăşti de douăzeci de ani! Dar să ştii că ai meritat-o. Cum ai putut să traversezi strada cu capul în pământ, fără să te uiţi în stânga şi-n dreapta? Trebuia să-ţi atrag serios atenţia. Şi îţi amintesc că dacă nu te-aş fi salvat în ultima clipă, te-ar fi călcat maşina.

- Nu mi-a plăcut ce s-a-ntâmplat după ce m-ai salvat.

- Ştiu, îmi aduc şi acum aminte de vociferările tale: ţipai în gura mare, pentru toţi cei care voiau să te asculte, că n-o să mai vorbeşti niciodată cu mine, că eram un torţionar ticălos, şi te-ai ţinut de cuvânt. M-am simţi extrem de vinovat. Tatăl meu a abuzat, de cravaşă aşa încât să am oroare de pedepsele corporale. După ce te-am bătut, am crezut că te-am rănit, dar ce vrei, îmi pierdusem capul. Am fost înspăimântat văzându-te aproape sub roţile maşinii.

- Fii liniştit, nu mi-ai rănit decât orgoliul. De altfel, până la urmă am admis că te-ai purtat aşa pentru că ţineai la mine.

- Şi sentimentele mele pentru tine nu s-au schimbat, Veronica. Dar ca să revenim la oile noastre, îmi vine greu să cred explicaţiile tale. Chiar voiai să mă vezi beneficiind de această moştenire? De ce?

Nicky ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. în ciuda anilor care trecuseră, Julian rămăsese acelaşi încăpăţânat! N-ar fi lăsat-o în pace până n-o convingea. Nicky o ţinea pe-a ei.

- Fără nici un motiv anume. Şi pe urmă, îţi repet că n-aveam nevoie de bani.

- Să zicem, declară Julian gânditor. Acum, dacă tot am ajuns la explicaţii, mai e un lucru pe care aş vrea să-l lămurim. Iţi aminteşti? Ai refuzat să facem dragoste după căsătorie.

Nicky păli, gata să-şi piardă cumpătul. Nu, nu uitase acel episod penibil. Julian, glacial şi distant, ea, ca şi paralizată. Dumnezeule, cât de greu îi fusese să-l respingă! Măcar de-ar fi făcut un gest tandru, de-ar fi rostit un cuvânt de dragoste... Totul ar fi fost altfel.

- Julian, răceala ta ar fi descurajat-o şi pe cea mai înfocată femeie! Şi pe urmă, de ce-aş fi acceptat? Nu ne iubeam.

- E drept, uitasem.

- A doua zi ai plecat în Anglia pentru cinci luni, fără nici o explicaţie, fără un rămas bun.

- Şi tu m-ai părăsit, puţin după aceea. De ce?

- Hotărâsem că eram destul de mare, că puteam să-mi iau viaţa în propriile mâini. După ce am convins-o pe Henriette că n-am să cad în ghearele vreunui aventurier, am venit aici, în Victoria. După ce am obţinut licenţa, mi-am pus pe picioare firma.

- N-ai nici un regret?

Julian vorbea cu o voce uşor îngroşată ca şi cum ar fi luptat cu o mare tulburare.

- De ce-aş fi regretat orice s-ar fi întâmplat? Iar tu, îmi închipui că ai fost bucuros. Plecând, ţi-am lăsat drumul liber.

- Foarte generos din partea ta!

Din ce în ce mai stânjenită, Nicky nu mai ştia ce să spună. Discuţia lua o turnură periculoasă şi se temea să nu se trădeze mai devreme sau mai târziu.

- Aşază-te, odată! exclamă ea cu aroganţă. Nu pot să continuu această discuţie dacă tu te învârteşti în jurul meu ca un tigru gata să-şi înhaţe prada.

- Imaginea e un pic exagerată, dar dacă tu ţii...

Julian se aşeză pe canapea după ce dădu câteva cărţi la o parte.

- Veronica, spune-mi, n-ai vrut să-ţi regăseşti libertatea pentru a te căsători cu altul? Seducătoare cum eşti, nu cred că n-ai avut asemenea ocazii.

„Seducătoare, poate, dar nu destul pentru tine”, se abţinu să nu riposteze Nicky.

Răspunsul ei veni amar:

- O căsnicie mi-a ajuns. N-am avut nici un chef să reînnoiesc o... tristă... experienţă.

- Ăsta este motivul pentru care n-ai luat niciodată legătura cu mine ca să divorţăm?

- Nu exagera. Dar tu? Cuceririle tale nu ţi-au trezit dorinţa să te „aşezi”?

Nicky aştepta răspunsul, răscolită de o gelozie sfâşietoare. Pentru că în ciuda aparentei sale răceli, îl mai iubea pe Julian. Dragostea pentru el nu murise, vibra în adâncul inimii ei, ascunsă dar încă vie. Totuşi, pentru nimic în lume n-ar face greşeala să reia o căsnicie fără dragoste.

- Exagerezi, Veronica, nu sunt un călău al inimilor... în orice caz, dacă-ţi închipui că am timp să colecţionez aventuri, te înşeli. Nu, pur şi simplu mi-am dat seama că

anii trec pe nesimţite şi deodată am simţit nevoia să...

- ... Să-ţi întemeiezi un cămin, să ai urmaşi?

- Cam aşa. Dar tu, tu nu te-ai gândit niciodată la asta?

Ea? Ea visa de ani de zile la un cămin fericit! De unsprezece ani, nu trecuse nici o zi în care să nu se gândească la copiii pe care nu-i va avea niciodată. Pentru că nu putea să accepte ideea de a avea un copil cu altcineva decât Julian. Dar el nu trebuia să ştie asta.

- Nu, Julian, eu n-am simţit această nevoie.

- Atunci, propunerea mea nu te interesează?

- Dacă e vorba să începem din nou prima noastră experienţă atunci, nu, nu mă interesează!

Lui Julian nu-i plăcu acest răspuns. Tânăra crezu chiar că o să-ncerce s-o facă să se răzgândească. Julian fără îndoială, nu era obişnuit să i se opună rezistenţă. Apoi, răzgândindu-se, se mulţumi să ridice din umeri.

- Foarte bine, Veronica, spuse el sec. în cazul ăsta am să încep demersurile pentru divorţ.

Uşurinţa cu care renunţase o surprinse pe Nicky. Reprezenta pentru el atât de puţin încât s-o abandoneze atât de repede? Nu era în ochii lui altceva decât o femeie oarecare? Căreia îi poţi găsi cu uşurinţă o înlocuitoare.

Ideea i se păru odioasă. In câteva minute, el avea să plece, s-o părăsească şi n-avea să-l mai vadă niciodată. Trebuia să-i spună şi ea ceva! Cum el se îndrepta spre uşă, Nicky se smuci cu o mişcare atât de bruscă încât fu cât pe ce să cadă.

-Julian...

Nicky întinse mâna, atingând umărul soţului ei. El se răsuci pe călcâie.

- Da?

- Eu... eu...

Confuzia pe care o citi în ochii lui Nicky îl tulbură. Brusc i se păru atât de fragilă.

- Veronica, nu vrei să reflectezi un timp la propunerea mea?

- Nu.

- Cum vrei tu.

In faţa ei, părea nesigur, vulnerabil şi el. Când Nicky ridică spre el ochii ei albaştri sclipind de lacrimi pe care nu le lăsa să curgă, el nu mai şovăi.

- Veronica, astă-seară cinează cu mine, te rog. Locuiesc într- o pensiune, la doi paşi.

- Cum? Locuieşti la doamna Fazackerley?

Ideea că elegantul Julian locuieşte la excentrica ei vecină o amuză copios.

- Da, e o idee originală. Date fiind împrejurările, asta mi s-a părut a fi soluţia cea mai simplă, dar cum vecina ta refuză să-mi servească altceva decât micul dejun, aş fi foarte fericit să-mi petrec seara în compania ta.

Ar fi foarte fericit să... Nicky nu-şi credea urechilor. Era prima oară în viaţă când se declarase fericit s-o vadă.

Euforia ei nu dură prea mult. In orice caz, asta nu schimba cu nimic hotărârile pe care le luase în privinţa

lui. Mai hotărâtă ca niciodată să păstreze distanţa, se pregătea să-l refuze, când Julian declanşă zâmbetul lui irezistibil. Şi ea se trezi acceptând invitaţia pe care voia totuşi s-o refuze...

Nehotărâtă, Nicky contempla buchetul de gura-leului plasat în mijlocul mesei. Ar fi arătat mai bine aşezat pe margine? Imediat puse mâna şi îl deplasă, apoi cântări echilibrul noului aranjament. Nu, până la urmă era mai bine în poziţia iniţială. Cât timp pierdut pentru detalii! Nicky nu reuşise să se hotărască. Era cel puţin a patra oară când schimba florile. Se întreba dacă făcuse bine alegând farfuriile acestea.

Julian venea la cină. Iată de ce era într-o asemenea stare de nervozitate. Iniţial, trebuiau să cineze la un restaurant dar înnebunită de perspectiva de a petrece o seară întreagă între patru ochi, îi dăduse telefon ca să-i propună să vină să cineze la ea împreună cu Anna şi Bill. Prezenţa prietenilor săi o făcea să se simtă mai protejată cu el alături, se simţea în stare să-şi înfrunte soţul. Soluţia nu-l încântă pe Julian care până la urmă se resemnă, acceptând cu inima strânsă.

Tânăra femeie tocmai aşeza un cuţit la locul lui când auzi soneria de la intrare. Se uită la ceas: opt fix! Era clar că Julian era personificarea punctualităţii. Nicky o auzi pe Anna deschizând uşa şi prezentându-i-l pe Bill lui Julian. Cuprinsă de panică, se grăbi spre scară, urcă treptele câte patru şi se refugie în camera ei, cu inima bătând să-i

spargă pieptul.

îşi verifică pentru ultima oară ţinută cu o privire neliniştită, dar imaginea din oglindă o făcu să se liniştească. Rochia îi venea de minune.

în cursul după-amiezii, tânăra femeie îşi schimbase ţinuta de nenumărate ori, ceea ce suscitase ironia Annei, care o găsea ridicolă. După părerea ei, Nicky risca să fie surprinsă de Julian în desuuri dacă nu se hotăra mai repede!

- De altfel, câtă vreme ţii să-i atragi atât de mult atenţia, mă întreb dacă n-ar fi mai bine să te găsească aşa, declarase amuzată prietena ei privindu-i încercările cu un interes amuzat.

- N-am nici o intenţie să-l seduc pe Julian!

Rostind aceste cuvinte, Nicky roşise ca un bujor.

- Chiar aşa? ripostase Anna cu o mutră sceptică. Nici nu îndrăznesc să-mi imaginez cât timp ai pierde pentru pregătiri, în cazul ăsta.

Fusese o remarcă pertinentă, şi Nicky, jignită, se retrăsese într-o tăcere trufaşă care stârnise râsul Annei.

Vocea gravă a lui Julian răsună în salon. Nicky aruncă o ultimă privire în oglinda mare, îşi strânse centura care-i sublinia talia fină şi coborî pentru întâlnire.

O aştepta la baza scării şi îi întinse mâna s-o ajute, dar de teamă să nu observe cât de tare tremura, Nicky îi ignoră gestul.

Imbrăcat cu pantaloni gri închis şi o cămaşă tot gri,

dar de o nuanţă mai deschisă care semăna cu ochii lui, el emana un farmec plin de siguranţă care o tulbură şi mai mult. Ce femeie ar fi putut să rămână insensibilă în faţa unui asemenea bărbat? In nici un caz ea.

- Bună seara, Veronica. Eşti adorabilă astă-seară, murmură noul-venit.

- Mulţumesc.

Şi dacă i-ar fi spus şi ea că-l găsea atrăgător, irezistibil, „adorabil”? Cum ar fi reacţionat?

Dar n-avu timp să-şi pună întrebări despre reacţia soţului ei. Intr-un colţ al salonului, o scenă neaşteptată îi atrase atenţia. Bill o ajuta pe Anna să-şi îmbrace haina.

- Unde plecaţi? întrebă Nicky intrigată. In curând ne aşezam la masă.

- A apărut o schimbare în program, răspunse Anna. Bill mă duce la restaurant. In felul ăsta o să rămâneţi liniştiţi amândoi...

- Anna! Nu poţi face asta! In sfârşit... Am pregătit cina pentru patru şi...

- N-ai decât să dai la o parte două tacâmuri, asta-i tot.

Anna îi adresă un zâmbet larg şi Nicky se abţinu cu greu să nu tragă
un şut într-un scaun ca să se răzbune pentru această subită dezertare.

- Anna, rămâi, te rog. Te asigur că prezenţa voastră n-o să ne deranjeze, spuse Nicky.

- Tu şi Julian aveţi o mulţime de lucruri să vă spuneţi,

sunt sigură. Poate cu altă ocazie?

Luându-l de mână pe Bill, Anna ieşi lăsându-şi prietena într-o stare de furie neputincioasă.

Trădătoarea! îşi spuse Nicky în sinea ei. Mâine o să mi-o plătească scump!

Nicky îi urmări cu o privire disperată apoi, cu moartea în suflet, se întoarse spre Julian care era chiar în spatele ei. Rezemat de zid, el arbora un zâmbet cinic.

- Ce mutră ai! Veronica, ţi-e frică să rămâi singură cu mine? îţi promit să fiu cuminte.

- Frică! Mie? Nicidecum, ripostă Nicky. Uiţi că am locuit împreună doi ani?

- Nu, nu uit. Când mă gândesc la toate ocaziile pe care le-am ratat! Ce păcat!

în ochii lui strălucea o sclipire amuzată pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă. Monstrul, flirta deschis cu ea, glumind fără pic de jenă pe seama faptului că nu se înfruptaseră niciodată...

- Din vina cui? Dacă tu preferai să faci pe donjuanul prin alte locuri decât la tine acasă...

Aluzia îl înţepă în plin, ghici Nicky din tonul lui tăios.

- Veronica, ţi-am mai spus că sarcasmul nu ţi se potriveşte.

Nu-i plăcea? Cu atât mai bine!

- Astă-seară am dreptul să mă aşez?

Neluând în seamă ironia, Nicky îi arătă canapeaua. Cu această ocazie o debarasase de mulţimea de lucruri care o

acoperea mereu.

- Ia loc, te rog. Ca aperitiv, ce vrei să bei?

- Lasă-mă pe mine.

Julian se duse la bar şi îşi turnă un gin tonic.

- Pentru încântătoarea mea gazdă, toastă el contemplând-o admirativ.

Se priviră lung, după care Julian se aşeză pe canapea în timp ce Nicky luă loc pe un fotoliu la o distanţă apreciabilă.

Tăcerea se prelungea. Nemaiputând s-o suporte, Nicky interveni:

- Povesteşte-mi un pic despre tine, Julian.

Ca început de discuţie, s-ar fi putut găsi şi ceva mai bun, dar pentru moment, prezenţa lui Julian îi inhiba inspiraţia.

- Dacă te interesează... Mai bine-ar fi să iau lucrurile de la început. Am venit în Canada pentru că nu mă-nţelegeam cu tatăl meu. Ideile noastre în materie de gestiune erau total divergente: tatăl meu ţinea la metodele tradiţionale şi refuza orice altă soluţie.

Nicky îşi aduse aminte că auzise de acest unchi, tatăl lui Julian.

- Nu l-am văzut niciodată pe tatăl tău.

- Nu, el n-a vrut niciodată să vină în America. Ca să revin la povestea mea, m-am întâlnit cu tata în societate, chiar după ce mi-am terminat studiile. Atunci aveam douăzeci şi patru de ani. Eram preocupat de nişte idei noi

pe care tata le considera inepţii. Ne certam de câte ori aveam ocazia. Când am aflat că unchiul Charles îmi lăsa moştenire o parte din averea sa, eram deja hotărât să plec în Canada. L-am lăsat pe Marc, fratele meu mai mic, să se descurce cu toate şi am pornit să cuceresc Lumea Nouă.

- ...Unde ai reuşit perfect în afaceri. O singură umbră în acest tablou: te-ai trezit însurat cu forţa cu o femeie pe care nu o doreai.

- Veronica...

Julian vru să protesteze dar renunţă.

- Intr-adevăr, am reuşit, reluă el cu o voce din care răzbătea încrederea. Poate că în alte condiţii nu m-aş fi însurat cu tine, dar acest aranjament părea să ne convină amândurora. Pe de o parte eu aveam nevoie de banii unchiului Charles, şi tu păreai să aştepţi mult de la mine: am crezut că voiai să te simţi protejată.

Nu, nu protecţie spera de la el, ci pur şi simplu dragoste. Amărăciunea lui Nicky transpăru din glasul ei, deşi nu voia...

- Şi ca să ajungem la sfârşitul istoriei, ai acceptat să-ţi împarţi viaţa cu cineva care nici nu conta pentru tine. Aşa e?

- Veronica! Cum poţi să spui asemenea lucruri? Tu întotdeauna ai contat mult pentru mine. Aş minţi spunând că eram îndrăgostit de un copil de şaisprezece ani, dar speram ca relaţiile noastre să devină mai profunde, cu timpul. In testamentul lui, unchiul Charles sugera că aveai

nevoie să fii protejată, ajutată. Am vrut să-i împlinesc ultimele dorinţe.

- N-aveam nevoie de tine!

- Acum ştiu, dar în cazul ăsta, de ce-ai acceptat să te măriţi cu mine, Veronica?

- Nicky, spune-mi Nicky.

Din privirea lui insistentă, îşi dădu seama că nu s-ar fi mulţumit cu un răspuns evaziv. Insă nu putea să dea înapoi. Chiar dacă explicaţia pe care i-o dăduse deja nu era prea plauzibilă, acum nu putea s-o schimbe.

- Ţi-am spus deja, Julian: m-am supus dorinţei unchiului Charles şi în acelaşi timp îţi făceam şi ţie un serviciu. Dar să revenim la tine: dacă te înţelegeai atât de rău cu tatăl tău, de ce te-ai întors în Anglia pentru cinci luni?

- Pentru că deja zburam cu aripile mele şi credeam că venise vremea să ne împăcăm.

- Atunci m-ai părăsit?

- Tu tocmai îmi confirmaseşi că nu vrei să consumăm mariajul nostru. Nu m-am gândit nici o clipă că ai fi vrut să vii cu mine. Nu greşeam, nu-i aşa?

- Nu, nu voiam să te însoţesc.

- Asta înţelesesem şi eu.

Julian păru uşurat de o mare greutate. Era posibil ca el să fi vrut să-l însoţească. Haide, fără presupuneri fanteziste, îşi spuse Nicky, care simţea născându-se în ea o slabă speranţă.

- M-am împăcat cu tata şi când m-am întors, pasărea îşi părăsise cuibul.

- Asta nu trebuia să te surprindă.

- Te înşeli, am fost surprins. Deşi aş fi putut să mă-ndoiesc. Totuşi, curios...

Nicky aştepta, să-i soarbă cuvintele de pe buze. Julian arboră un zâmbet straniu.

- Am fost surprins, dar, mai ales, am fost decepţionat.

Nicky se străduí să nu tragă nişte concluzii pripite. Era mai
bine să mimeze indiferenţa. în definitiv, nu ştia ce urmărea Julian. Dar dacă numai se juca cu ea, cu sentimentele ei?

- Te mai întâlneşti cu tatăl tău?

- Da. Marc şi tata îşi conduc afacerea cu o mână de fier. Eu locuiesc cea mai mare parte a timpului la Montreal şi, o dată sau de două ori pe an, îl las pe asistentul meu să se ocupe de afaceri ca să mă duc să mă întâlnesc cu familia în Scoţia. De altfel, săptămâna viitoare mă întâlnesc cu ei la o partidă de pescuit.

- Şi mătuşa Gillian? Ce mai face?

- Mama a murit acum trei ani.

- Scuză-mă, n-am ştiut.

- Nu te scuza, n-aveai de unde să şti.

Nicky îl privi pieziş. Cufundat în amintiri părea altfel, trăsăturile i se îmblânzeau, îşi pierdeau aparenţa de duritate... Deodată, un miros care venea din bucătărie o

alertă pe Nicky. Dumnezeule, cina! Să nu se fi ars! Nicky se ridică brusc.

- Mă duc să văd ce-i cu mâncarea. Te rog, mai serveşte-te cu un gin.

După câteva minute se aşezară la masă, puţin cam protocolar. Nicky mai mută o dată buchetul de flori de pe masă şi aduse antreurile.

- Salata pare grozavă, spuse Julian admirând aspectul rafinat al salatei. Ce este?

- Nimic deosebit. Salată de spanac îmbunătăţită.

- Ia te uită, am impresia că şi vecina ta are o mare pasiune pentru spanac. Are grădina plină.

Nicky fu cât pe ce să pufnească în râs.

- Ce-am spus atât de amuzant? întrebă el nedumerit.

Nicky începu să-i explice povestea cu doamna Fazackerley şi
cu ceea ce Anna numea „legumele ei zburătoare”. Când termină de povestit atmosfera se destinsese şi zâmbetul lui Julian era mai irezistibil ca oricând...

Din ce în ce mai puţin stăpână pe reacţiile sale, Nicky se grăbi s-o şteargă la bucătărie imediat după consumarea antreurilor. Era clar că nimic nu se-ntâmpla după cum prevăzuse iniţial. Ar fi vrut să se arate rece şi distantă, dar nu reuşea. în jurul mesei se crease o atmosferă intimă, şi mai mult ca oricând Julian putea să-şi etaleze farmecul. Aşa încât ea risca să-i cadă în plasă... Juda de Anna!

După ce-şi mai potoli puţin furia, Nicky reveni în salon

cu un pui la tavă, cu o prezentare demnă de o expoziţie culinară.

- Ia te uită! exclamă Julian. Ai devenit o veritabilă maestră în arta culinară! N-am cuvinte, Veronica.

- Te rog, nu-mi mai spune Veronica! Şi închipuie-ţi că ştiam să gătesc şi atunci când eram împreună. Ti-ai fi dat seama dacă ai fi rămas seara cu mine.

De teamă să nu-şi trădeze tulburarea, Nicky devenea agresivă. Fii calmă! îşi spuse ea. în primul rând nu trebuia să-l lase să-şi dea seama cât era de chinuită.

- Pardon, am impresia că tocmai am făcut o gafă, declară Julian.

- Fii liniştit. Părerea ta mă lasă indiferentă.

- Dar altă dată conta, nu-i aşa? Asta să subînţeleg, Veronica?

Ea se pregătea să replice, dar el i-o luă înainte.

- N-are rost să-mi cer să-ţi spun Nicky, refuz. Pentru mine, tu vei fi totdeauna Veronica.

Nu va mai exista un „totdeauna", îşi spuse Nicky. Dar ce mai conta? După seara asta, n-avea să-l mai revadă niciodată.

- Spune-mi cum vrei, zise ea încet, dezgustată.

„Şi mai ales, pleacă, lasă-mă!" Dar asta bineînţeles că nu putea să rostească cu glas tare.

- Perfect! Aşa îmi place. Şi dacă continui să foloseşti tonul ăsta, până la urmă o să mă supăr.

- Nu mă mai sperii, să ştii că nu mai am cinci ani! Şi n-

ai nici un drept asupra mea, Julian.

- Aşa crezi tu. Dar n-am divorţat încă, draga mea, şi în faţa legii rămân soţul tău.

Nicky îşi dădu seama, dintr-o privire, de furia care-i sclipea în ochi, de mâna care i se strângea în jurul paharului. Era mai bine să nu-l provoace.

- Bine, uită ce-am spus adineauri, murmură ea.

- Necazul cu tine, Veronica, este că nu ştii niciodată când să te opreşti.

Avea dreptate: agresivitatea ei era total deplasată, friza ridicolul. Şi pe urmă, înfruntându-l, nu însemna să-şi trădeze teama pe care el i-o inspira? Julian era prea versat ca să nu tragă concluziile corecte.

- De ce să ne facem rău în mod inutil, Veronica?

O mângâie cu un deget pe gât şi îi zâmbi atât de tandru încât Nicky se topi.

- Veronica, nu mi-ai răspuns la întrebare. Altădată părerea mea conta pentru tine?

Era mai bine să spună adevărul. In orice caz, această mărturisire n-o obliga cu nimic, trecuseră atâţia ani de atunci.

- Da, conta. Ba conta chiar foarte mult în perioada când mi-ar fi plăcut să pregătesc tot felul de bunătăţi ca să-ţi fac plăcere.

- De lucrurile astea nu se ocupa Henriette?

- Ba da, dar ea m-a învăţat să gătesc. Cum tu mâncai acasă foarte rar, Henriette prefera să se ocupe ea singură

de asta, ca să nu-mi petrec eu ore întregi în bucătărie, să fac mâncarea de care tu să nu te atingi. Se obişnuise: nici unchiul Charles nu avea obiceiul să anunţe când venea la cină. Se pare că lipsa de consideraţie e o trăsătură comună a Foresterilor.

- Lipsa de consideraţie? Recunosc că nu mi-am dat seama. Şi pe urmă, aveam dreptul să mă comport cum voiam eu, nu-i aşa?

- Bineînţeles! Nimeni nu poate nega că ai uzat şi abuzat de acest drept.

- îmi pare rău. E un comportament dezinvolt şi egoist, recunosc, dar atunci n-aş fi bănuit că-ţi lezez sensibilitatea.

- Păstrează-ţi scuzele pentru Henriette.

Julian nu remarcă înţepătura lui Nicky. Părea agasat.

- în orice caz, iată de ce descoperi talentul meu culinar abia astă-seară.

- Atunci lasă-mă să recuperez timpul pierdut. Ce nu mai ştiu despre tine? Povesteşte-mi.

Julian îşi puse mâinile pe masă şi se sprijini pe spătarul scaunului.

- Ce vrei să-ţi spun? Că ştiam să cos, să dansez, că scriam poezii ca orice adolescentă un pic romantică? Acum lucrurile s-au schimbat, sunt pe cale să devin expertă în programe informatice.

- Poeziile trec, dar informatica nu! Asta mă uimeşte la tine. Reuşesc cu greu să mi te închipui ca om de afaceri.

- Cu toate astea, în domeniul meu am reuşit la fel de bine ca tine.

- Departe de mine gândul de a nu-ţi recunoaşte meritele. Pur şi simplu, mi-e greu să mă obişnuiesc cu gândul că nu mai eşti o adolescentă adorabilă. Mă ierţi?

De data asta, zâmbetul nu mai era deloc protector, şi Nicky se întrebă dacă nu-l prefera pe Julian în rolul de frate mai mare. Ar fi fost măcar la adăpost de ravagiile farmecului său.

- Acum e rândul tău să-mi poveşteşti viaţa ta în aceşti unsprezece ani.

- Să nu-mi spui că te-ar interesa!

- Viaţa ta mă interesează. E aşa de greu de admis?

Da, lui Nicky îi venea greu să admită. O ignorase timp de unsprezece ani apoi apărea pe neaşteptate, după o lungă tăcere, şi spera s-o prindă în mrejele lui cu câteva cuvinte frumoase? Nu numai că era o pilulă amară pe care i-o întindea, dar din păcate o lua drept ceea ce nu mai era!

Dar până la urmă, dacă ţinea să-i cunoască amănunţit viaţa în perioada cât fuseseră despărţiţi, de ce nu?

Niky se duse să aducă desertul, apoi începu povestea amănunţită a aventurilor ei. Ii povesti cum, după ce-şi luase rămas bun de la Henriette, plecase la Victoria la puţin timp după plecarea lui Julian în Anglia. Cu ajutorul economiilor realizate în contul pe care-l avea la bancă, îşi terminase studiile şi se specializase la universitate în gestiunea întreprinderilor, după care lucrase timp de doi

ani la o firmă de informatică. într-o bună zi şi-a dat demisia ca să-şi lanseze propria afacere împreună cu Anna. Cum softurile ei se vindeau din ce în ce mai bine, afacerile prosperau.

- De asemenea, mi-am cumpărat casa asta, încheie ea.

- Ce reuşită impresionantă! Bravo.

în glasul lui nu era nici un pic de sarcasm. Părea că o admiră sincer. Neştiind ce să răspundă, Nicky strânse farfuriile şi le duse la bucătărie. Când se întoarse cu tava cu cafea, îl găsi pe Julian instalat pe canapea.

- Vino lângă mine, spuse el bătând cu palma locul de lângă el.

- Nu, eu...

- Fricoaso! Ştii bine că n-o să te mănânc!

Cu un gest autoritar, Julian o luă de încheietura mâinii şi o obligă să se aşeze atât de brusc încât Nicky fu cât pe ce să răstoarne tava.

- Fii atent! ţipă ea furioasă. Nu sunt un copil căruia să-i dai ordine. Vremurile s-au schimbat!

- Oho, cât de bine-mi dau seama. Adolescenta pe care am cunoscut-o, fluturaşul, a ieşit din crisalidă. Ai devenit o femeie seducătoare, tulburătoare.

Julian îşi însoţi remarca cu o privire elocventă la picioarele lungi pe care le dezvăluia rochia scurtă.

- O femeie, da, dar nu soţia ta, Julian.

Temătoare, Nicky se refugie la capătul canapelei.

- Ia te uită, fugi? Credeam că nu ţi-e frică de mine,

spuse ironic Julian.

- Nu mi-e frică.

Ca să-şi facă de lucru, Nicky bău o înghiţitură de cafea. Dar în graba ei, reuşi să verse puţină cafea şi pe rochie. Dumnezeule! Dacă continua aşa, urma să se acopere de ridicol.

Intr-o tăcere mai umilitare decât cea mai rea batjocoră, Julian îi întinse batista. Nicky o luă şi tresări când atinse mâna lui. Această simplă atingere, atât de scurtă, îi electriză, nu se mai puteau desprinde unul de celălalt.

- Apă rece, se curăţă imediat, spuse încet Nicky cu o voce impersonală, ridicându-se de pe canapea.

Aşezând batista pe masă, Nicky atinse involuntar genunchii lui Julian. Ridicând capul, el o privi pătrunzător. Ea îl privi fix, tremurând dinainte de teamă şi de dorinţă. Fascinat, împins de o forţă invincibilă, el întinse mâna, îi dădu părul la o parte şi îşi strecură palmele pe ceafa ei. Incet, se aplecă spre ea, o trase lângă el şi îi atinse buzele cu buzele lui care n-o atinseseră niciodată decât pentru un sărut cast. Vibrând de emoţie ea descoperi pentru prima oară incredibila lor dulceaţă.

Cu o bucurie de nespus, Nicky se oferi mângâierii lor. Un val de plăcere o răscoli, trezindu-i senzualitatea adormită. Fiind prea fericită să fure aceste clipe preţioase unui timp trecut, Nicky se abandonă cu totul îmbrăţişării lui Julian.

Capitolul 3

Timid la început, sărutul lor deveni arzător. Văzând că nu-l respinge, Julian o îmbrăţişă şi mai strâns. în ochii lui sclipea o dorinţă atât de arzătoare încât Nicky răspunse cu înflăcărare, purtată de un elan care-i stăpânea întreaga fiinţă.

Chiar în clipa aceea, un râs înfundat se auzi de afară, frângând brutal farmecul momentului.

Julian se dădu înapoi în momentul în care uşa se deschise şi apărură Anna şi Bill. Imediat se uită la Nicky. Cu ochii aprinşi, respiraţia tăiată, îl privea şi ea tulburată.

- îmi pare rău, spuse Julian încet, cu o voce răguşită. Purtarea mea e de neiertat.

într-o tresărire de orgoliu, Nicky găsi puterea să-şi ascundă violenţa emoţiei.

- Nu-i decât un sărut, Julian.

Julian îi ţinu piept.

- Bineînţeles. Pentru o femeie cu experienţa ta, nu-i nimic.

- Dacă prin asta vrei să sugerezi că nu mai ştiu numărul amanţilor...

Apariţia Annei şi a lui Bill o împiedică să termine. Văzând chipul congestionat al lui Nicky şi privirea prea aprinsă a lui Julian, Anna, unsă cu toate alifiile, înţelese că prin venirea lor neaşteptată tocmai întrerupseseră o scenă tandră.

- Cucu! Noi suntem! Ne-am întors ca să bem cafeaua

împreună. Nu te deranja, Niky, mă ocup eu.

Luându-l de mână pe Bill îl trase spre bucătărie, dar Nicky o strigă în timp ce Julian se ridica spunând că trebuie să plece.

- Nu trebuie să te simţi obligat să pleci! exclamă Anna.

- într-adevăr, cred că e timpul, spuse Nicky.

Cum amândouă vorbiseră în acelaşi timp, Julian le servi amândurora un zâmbet dezarmant.

- Bill, întrebă el, pe cine trebuie să ascult? Pe Anna sau pe Nicky?

- Păăi... Prefer să nu am nici o opinie, într-o chestiune atât de delicată, răspunse Bill prudent.

- în cazul ăsta, pentru că suntem doi la unu, am să plec. Mă conduci până la uşă, Veronica?

Fără să mai stea pe gânduri, Nicky îl însoţi.

- De ce te dedai la această înscenare? întrebă ea iritată când erau deja singuri la uşă.

- Ce înscenare?

- Ştii foarte bine despre ce vorbesc.

- Scuză-mă, reveni el semeţ.

Julian părea şi el nervos, agasat, ca şi cum îi părea şi lui rău că o sărutase, că se lăsase purtat de val... Dar dacă purtarea lui urma un plan premeditat? Dacă sărutul nu era decât o stratagemă menită s-o facă să cedeze, stratagemă anihilată de venirea intempestivă a lui Bill şi a Annei? Dacă aşa era într-adevăr trebuia să fie furios.

Cu mâna pe clanţa uşii, Julian se întoarse spre ea.

- Veronica...

- Da?

Ea îi adresă o privire pe care o voia rece şi trufaşă.

- Mai am ceva să-ţi spun.

- Te ascult.

- Nu acum. Nu e nici locul, nici momentul. Trebuie să ne liniştim puţin.

Julian reflectă o clipă, înainte să continue:

- Ascultă, hai să ne-ntâlnim mâine în parc. Terenul este suficient de neutru şi...

- Chiar avem nevoie să ne întâlnim pe un teren neutru?

- Incep să cred că da.

- Fie, dacă vrei tu. Dar nu văd ce am mai avea de spus.

- Eu mai am ceva de adăugat. Vin să te iau mâine pe la zece, e bine?

- Foarte bine.

- Atunci, la revedere.

O clipă, Niky crezu că o s-o mângâie pe obraz, când Julian ridică braţul, dar el se mulţumi să-şi treacă mâna prin păr cu un gest grăbit, înainte să iasă în stradă. Nicky îi privi silueta îndepărtându-se, apoi dispărând pe uşa casei doamnei Fazackerley.

Oftă fără să-şi dea seama, închise uşa şi se întoarse în salon.

Instalaţi pe canapea, Anna şi Bill se priveau vinovaţi. Cu o dispoziţie foarte proastă, Nicky era dispusă să-şi verse furia pe ei, după laşul lor abandon.

- Uitaţi-vă la voi! exclamă ea. Parc-aţi fi doi idioţi!

- Mulţumim de compliment, ripostă Bill.

Nicky se înveseli în faţa expresiei lui amuzate.

- Scuzaţi-mă, n-am avut o seară prea plăcută.

- Ce s-a întâmplat? întrebă Anna cu obişnuita ei nonşalanţă.

- Ai uitat deja gluma proastă pe care mi-ai făcut-o aban- donându-mă?

- Am plecat de la cele mai bune sentimente, am vrut să vă las liniştiţi, spuse Anna. Eşti nebună după el, se vede de la o poştă, şi m-am gândit că un pic de intimitate nu v-ar deranja! După unsprezece ani...

- Nu sunt deloc nebună după el! exclamă Nicky furioasă. E un mojic, un oportunist, un infam.

- N-am susţinut niciodată contrariul, i-o tăie Anna, dar şi un mojic poate să fie foarte seducător.

- Dacă vrei tu, acceptă Nicky. Julian a venit aici cu un singur scop, să ne reluăm viaţa împreună; domnul a hotărât să-şi întemeieze o familie, închipuie-ţi. Şi nu e firesc? In definitiv, noi suntem căsătoriţi legal. Dar e totuşi prea mult! Uită unsprezece ani de tăcere, neglijează să se informeze despre viaţa mea sentimentală, apare pe neaşteptate, şi speră să o accept cedând farmecului său. E aberant!

- Sărmana mea Nicky! exclamă Anna plină de compasiune. N-am ştiut...

- Slavă Domnului, am ieşit din impasul ăsta fără prea

multe pagube. Acum, scuzaţi-mă vă rog, seara m-a epuizat, mă duc să mă culc. Noapte bună!

- Iartă-mă că te-am abandonat, nu ştiam cum stau lucrurile, murmură Anna.

- Nu contează.

O sfârşeală imensă o copleşi pe Nicky. Nu-şi mai dori decât să fie singură în camera ei.

Când urcă în pat, tânăra femeie remarcă pe noptieră ziarul financiar pe care-l răsfoise dimineaţa în bucătărie. O atenţie delicată din partea Annei, se gândi ea. Prietena ei ştia că profita de weekend ca să citească cu atenţie ziarele financiare pe care în timpul săptămânii îşi arunca doar o privire. Apariţia lui Julian îi dădea peste cap toate planurile pentru weekend. Şi dacă ar fi fost vorba doar de weekend, ar fi scăpat ieftin! Dar nu se mulţumea s-o înfrunte prin incredibila lui cutezanţă, ci îi spulbera liniştea sufletească, îi arăta slăbiciunile, o ameţea din nou.

De ce acceptase întâlnirea de a doua zi? Nu-şi spuseseră tot? Nicky acceptase propunerea doar pentru a evita o altă discuţie, dar nu vedea unde putea să ducă această nouă întâlnire.

Tânăra femeie se răsuci în pat, încercând să alunge amintirea acelui sărut, dar în zadar. Pusese tot sufletul în el. Julian o sărutase cu atâta patimă încât la un moment dat, crezuse că şi el o iubea.

Chicoti cinic. Nici o şansă în privinţa asta... De ce se complăcea în jocul acestor iluzii care o sfâşiau?

Epuizată, Nicky nu răspunse acestei întrebări şi căzu într-un somn profund.

- Nicky? Să nu-mi spui că eşti în acelaşi stadiu?

Anna băgă capul pe uşa camerei lui Nicky.

- Ce stadiu?

- Eşti la al zecelea schimb de îmbrăcăminte. Acum cinci minute te-am văzut cu bluză, pantaloni şi haină neagră, şi acum te găsesc în costumul verde.

- Azi e prea cald afară pentru haine negre, declară Nicky prefăcută. Doar dacă... Crezi că rochia bleumarin ar merge mai bine?

Anna ridică ochii spre cer.

- Nu. Şi îţi atrag atenţia că Julian trebuie să vină la zece şi acum e zece fără un minut.

- Fir-ar să fie! Şi el e punctualitatea întruchipată!

- Poate că n-ar strica să-l faci să aştepte un pic. Nu face şi asta parte din tactica de a seduce un bărbat?

- De câte ori trebuie să-ţi repet că nu ţin să-l seduc pe Julian! Şi pe urmă, dacă-l fac să aştepte, o să obţin rezultatul contrar: o să plece fără mine.

- Nu e deloc atrăgător portretul lui donJuan al tău. Cu toate astea, face parte din specia acelora pe care ai vrea să-l prinzi în plasă?

- La ce specie te referi? Biban, crap, sardele?

- Nu face pe proasta.

In clipa aceea se auzi soneria de la uşă. Coborând pe scări să deschidă uşa, Anna îi azvârli peste umăr:

- Pe mine mă face să mă gândesc la o baracudă: când te priveşte lasă impresia că e gata să te devoreze bucată cu bucată.

- De ce nu piranha, aşa ca tine? ripostă Nicky izbucnind într-un râs nervos.

Când Anna deschise uşa de la intrare, Julian îşi declanşă zâmbetul strălucitor.

Peste câteva clipe, Nicky coborî pe scări cu o dezinvoltură perfectă. Anna era surprinsă de talentele de actriţă ale prietenei sale: în aparenţă părea că nimic n-o tulbura. Tânăra femeie îi întinse mâna lui Julian, zâmbindu-i mieros. Totuşi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

- Bună, Julian. Intri o clipă?

- Nu. Mi-ar plăcea să plecăm imediat, dacă eşti gata.

Hotărâtă să păstreze distanţa, Nicky încuviinţă dând din cap
şi trecu prin faţa lui, cu capul sus. Ajunşi în faţa casei, Julian zări o furcă înălţându-se peste zidul care despărţea cele două grădini. Gazda lui se ocupa de activitatea ei preferată: grădinăritul... Puţin după aceea, deasupra zidului apăru brusc capul doamnei Fazackerley, urmărindu-le plecarea cu o privire circumspectă. De îndată ce-l văzu pe Julian că a surprins-o, bătrâna se ascunse după gardul de cărămidă. Cu zâmbetul pe buze, glumind pe seama nestăvilitei curiozităţi a doamnei Fazackerley, Julian o cuprinse cu un gest posesiv pe Nicky de mijloc. Avu exact timpul să vadă ce pălărie purta

vecina... care nu pierduse nimic din scena plecării lor. Se trezi deodată punând mâna pe şoldul lui Nicky, împins de un impuls de moment. Asta se aştepta bătrâna să vadă. Gluma nu era deloc pe placul lui Nicky. Ea încercă să-i dea mâna la o parte dar nu îndrăzni să facă scandal prea mare, fiind conştientă de atenţia cu care îi urmărea vecina. înălţându-şi bărbia cu un aer trufaş, ea încercă să ignore tulburarea care o cuprindea. Mâna lui Julian pe coapsa ei devenea insistentă, mângâietoare...

O dată ajunşi în parc, Julian luă distanţă, spre regretul lui Nicky.

Se aşezară lângă o salcie, pe marginea râului, în apa căruia câteva raţe făceau baie. Nicky nu îndrăznea să facă nici o mişcare: Julian era atât de aproape încât se temea că mişcându-se o să-l atingă.

Tăcut, el se uita la apă gânditor. O adiere uşoară legăna crengile salciei. Nicky ridică bărbia ca să simtă mai bine adierea călduţă, când Julian spuse:

- Voiam să mă ierţi pentru ce s-a-ntâmplat aseară. N-am vrut să te sărut.

- Da? Mie nu mi-a făcut impresia asta.

- Mi-am pierdut capul, dar îţi promit că aşa ceva nu se va mai întâmpla... decât dacă vrei tu.

Julian ştia foarte bine că şi ea îşi dorise acel sărut, la fel ca el, dar dacă deschidea din nou discuţia era pierdere de vreme.

- Nu-ţi port pică, dar aş vrea să nu se mai întâmple.

Asta-i tot ce-aveai să-mi spui?

- Nu.

- Vrei totuşi să-mi ceri să reluăm viaţa împreună? Dacă te gândeşti la asta, îţi pierzi timpul!

- N-aveam nici o îndoială.

Liniştea apăsătoare care a urmat, a fost ruptă de Nicky care puse o întrebare în legătură cu ceea ce o intriga:

- De ce ai făcut un drum atât de lung ca să vii să mă vezi? Aş fi putut să-ţi răspund şi la telefon.

- Drept cine mă iei? Iţi închipui că aş fi putut să-ţi cer aşa ceva la telefon? A fost o chestiune de minimă politeţe să vin personal.

Julian avea dreptate, dar Nicky regreta că sensibilitatea lui nu se ridica la nivelul corectitudinii sale.

- Ca să fiu sincer, speram să accepţi. Nicky, nu înţeleg de ce refuzi.

- După părerea ta, e suficient să pocneşti din degete ca să vin grăbită în braţele tale? Visezi, prietene!

- Ideea mi se pare seducătoare, nu crezi?

Ochii lui Julian mângâiară curbele voluptuoase ale trupului ei, apoi o privi în adâncul ochilor ei albaştri şi se apropie încet de ea. Tânăra femeie se simţea hipnotizată, prizoniera pupilelor lui în care strălucea o luminiţă jucăuşă. Când el pocni brusc din degete sub nasul ei, Nicky tresări şi îşi reveni în simţiri.

- Foarte nostim! Sunt dezolată, dar cu mine nu-ţi

merge.

- Nici eu nu mi-am făcut iluzii că ar merge, dar era atât de tentant încât n-am putut să rezist!

Dumnezeule, cum ştia să-şi folosească atuurile... Nicky avea de dus o luptă îndârjită ca să-i poată rezista farmecului diabolic. După câteva minute, voinţa ieşi triumfătoare.

- Julian, îţi dau un sfat: abandonează-ţi planurile.

Vocea ei serioasă o uimi pe ea însăşi. Dumnezeu ştia cum făcuse, căci în adâncul sufletului ei era nesigură.

- Deci, refrenul tău nu se schimbă? comentă el zâmbind.

Avea tupeul să glumească! Exasperată, Nicky strigă:

- Haide, Julian! Gândeşte-te un pic. Chiar credeai că am să accept? Nu ne-am văzut de atâţia ani!

- Tocmai. Dac-ar fi existat un alt bărbat în viaţa ta, ai fi cerut de mult divorţul. Cum nu ai făcut-o, am dedus că erai liberă.

- N-am auzit vorbindu-se despre tine, dar nici nu-mi făceam probleme pentru viaţa ta amoroasă. Şi pe urmă, nu te ştiam atât de demodat. Crezi că e nevoie ca să te căsătoreşti ca să iubeşti? Ce te face să crezi că nu mai e altcineva în viaţa mea?

Ce mincinoasă! De câte ori se trezise gândindu-se la cuceririle amoroase ale lui Julian, la femeile care-i umpleau nopţile... Totuşi îşi atinsese scopul: Julian părea mai serios ca niciodată. Nicky îi studie pe furiş profilul care se desena în lumină. Nasul drept şi fin, bărbia voluntară, buzele senzuale, acum ştia cât de dulci.

Se ridică brusc, nemaiputând să îndure acest supliciu.

- Julian, acum ar fi mai bine să plecăm.

Ea îi întinse mâna să-şi ia la revedere dar el o prinse şi o obligă să se aşeze la loc.

- Nu pleca.

Din încordarea din glasul lui, Nicky ghici o nelinişte vagă, ca şi cum reţinând-o, se supunea unui impuls interior.

- Vreau să te mai rog ceva.

- Ce mai vrei?

Ea se apropie de trunchiul salciei cu o mişcare bruscă şi se frecă de umărul lui. Această atingere o făcu să tresară de parcă ar fi atins-o un fier înroşit; această reacţie nu-i scăpă însoţitorului ei care zâmbi răutăcios. Părea încântat că provocase această tulburare.

- Veronica, n-ai vrea să-ţi cunoşti familia engleză?

- Care familie? Unchiul Maurice şi Marc?

- Exact, tata şi fratele meu.

- Ce idee ciudată!

- Nu face mutra asta intimidată, Veronica! îţi propun doar să-i întâlneşti pe tatăl şi pe fratele meu.

- Intimidată? Te înşeli.

- Dacă te-ai vedea...

-Julian, te rog, sugestia ta este ridicolă! Mai bine las-o baltă!

El se sprijini cu spatele de copac, atingând deliberat cu
braţul umărul gol al tinerei,care fremăta la acest contact. Totuşi, ea nu făcu nici o mişcare, prea agasată ca să-i arate cât de mult o excita apropierea lui.

- Julian, te rog, nu încerca să flirtezi cu mine! E ridicol.

- Draga mea, sunt întru totul de acord cu tine. Dar mai gândeşte-te, propunerea mea e serioasă. Vino cu mine în Scoţia. Chiar dacă refuzi să trăim împreună, vino măcar să-ţi cunoşti unchiul şi vărul.

Capitolul 4

- Ti-ai pierdut minţile! ţipă Nicky stupefiată. Cum pot să-ţi treacă prin cap asemenea idei?

- De ce crezi că ideea asta e prostească? Tu, care ai trăit mereu izolată, e timpul să vezi şi tu ce înseamnă viaţa de familie, nu? In privinţa asta încă din copilărie n-ai prea fost răsfăţată.

- Nu se poate, visez! Iată-te iarăşi gata să iei o hotărâre în locul meu. Din câte ştiu, eu nu ţi-am cerut nimic! Şi pe urmă, contrar celor spuse de tine, am cunoscut viaţa de familie cu unchiul Charles şi... cu tine.

- Cu mine... Eu n-am cu ce să mă laud pentru felul cum m-am purtat cu tine până acum.

- Da... Tu mai degrabă ai strălucit prin absenţă.

- Ce vrei, abia astăzi îmi dau seama de unele realităţi. Cam târziu, e drept. Nu mi-am dat seama cât erai de singură. Ti-ai pierdut părinţii când erai foarte tânără şi-mi închipui că nu ţi-a fost uşor să depăşeşti vidul provocat de dispariţia lor. Cum am putut să fiu atât de orb în urmă cu treisprezece ani? Afacerile mele m-au acaparat într-atât încât te-am neglijat cu totul.

- Să ştii că îmi vedeam rar părinţii. Meseria lor îi obliga să facă mereu deplasări. Ei supervizau lucrările pe şantierele arheologice din toată lumea încât nu-i vedeam decât în treacăt. De fapt, chiar înainte de moartea lor, îl cunoşteam pe unchiul Charles chiar mai bine decât pe ei.

- Da, însă unchiul Charles era bătrân.

- Da, dar ţinea la mine, asta era important.

- Totuşi, cred că ţi-a fost groaznic de greu când te-ai trezit orfană peste noapte.

- Da, îmi aduc aminte de coşmarul din perioada aceea. In fiecare seară plângeam ore întregi, spunându-mi că n-o să-mi mai revăd părinţii niciodată... Mă chinuia nesiguranţa, mă agăţam de speranţe prosteşti: condiţiile în care au dispărut au rămas foarte misterioase. S-au volatilizat în mijlocul pădurii amazoniene, fără să se ştie ce s-ar fi putut întâmpla cu ei. De-a lungul timpului, am crezut c-or să se întoarcă pe neaşteptate.

- Mai crezi încă?

Julian o mângâie pe obraz cu tandreţe.

Fremătând, tânăra femeie întoarse capul.

- Nu, s-a terminat, oftă ea. Am devenit realistă. De altfel ăsta e motivul pentru care nu înţeleg propunerea ta. Ce-i în capul tău?

- Nimic ascuns. Ideea mi-a venit aşa, pur şi simplu.

Pe Nicky o cuprinse un val de furie. De când apăruse Julian, nimic nu mai mergea pe făgaşul firesc al lucrurilor şi nu se mai înţelegea pe ea însăşi. Pradă unei frământări care creştea, se ridică brusc.

- Cum vrei să vin cu tine?

- Simplu ca bună ziua: e de ajuns să rezerv un bilet de avion.

- Oh, Julian! Eşti imposibil! Niciodată nu eşti serios când trebuie.

Nicky îl contemplă cu pică pe Julian, întins pe iarbă. Avea el dreptul să fie atât de frumos în timp ce urzea ceva în spatele ei? Tânăra femeie turba cu atât mai mult cu cât fascinaţia pe care o exercita asupra ei creştea pe minut ce trecea. O slăbiciune perfidă o împingea să accepte şi trebui să-şi mobilizeze toată voinţa ca să nu cedeze.

- Atunci? Aştept să-mi răspunzi.

Cu mâinile sub cap, el o privea şiret, superb în relaxarea lui.

- Nu te mai uita aşa la mine, Julian!

- Linişteşte-te, mă ridic.

Se ridică cu un salt elastic şi se aşează în faţa lui Nicky, dominând-o cu înălţimea lui.

- Prefer să fiu stăpân pe situaţie. Acum, ascultă-mă şi

las-o mai moale cu capriciile tale.

Vorbind, o apucă pe Nicky de umeri.

Degetele lui apăsară uşor umerii tinerei femei, ca şi cum ar fi încercat să o destindă cu acest subtil şi tulburător masaj. Fremătând, ea renunţă să mai lupte.

- Te ascult, şopti ea.

- Vreau să mă însoţeşti din mai multe motive. Pe de o parte vreau să-mi întâlneşti familia, e drept, dar pe de altă parte mi-ar plăcea să stabilesc cu tine nişte legături mai solide. Sunt convins că am putea fi fericiţi împreună, foarte fericiţi, dacă ai vrea. Nu pretind că sunt un sfânt, dar nu sunt nici mai bun nici mai rău decât ceilalţi. Cine ştie dacă cu timpul ideea de a trăi cu mine nu te va seduce şi pe tine?

Julian o contemplă cu o privire impenetrabilă înainte de a continua.

- Vino, Veronica. Dacă la sfârşitul sejurului, perspectiva de a trăi cu mine îţi repugnă la fel de mult, atunci o să punem capăt acestei... farse. Parcă aşa ai numit căsnicia noastră, nu?

Tulburată, Veronica ridică spre el o privire rătăcită. Nu-i oferea oare visul ei dintotdeauna pe o tavă de argint? Să trăiască cu el, să-l iubească, să fie iubită... Nu, trebuia să revină la realitate: dragostea nu însemna nimic pentru el. Nu simţea pentru ea nimic altceva decât afecţiune.

Cu inima zdrobită, Nicky se depărtă, făcând trei paşi în echilibru pe o rădăcină groasă.

- Julian, cu riscul de a mă repeta îţi spun că ideea ta mi se pare ridicolă. Ce şanse avem să meargă? Nu, pe bune, toate astea n-au să ducă la nimic.

Nicky se îndepărtă cu pas hotărât. Din trei salturi Julian o ajunse şi o apucă de mână.

- Veronica, aşteaptă!

Nu departe de ei, trei copii însoţiţi de o supraveghetoare demnă se jucau lângă un bătrân. Acesta îi privea pe Julian şi Nicky amuzat şi indulgent. Credea, fără îndoială, că asista la o ceartă din dragoste. Ce înşelătoare pot fi aparenţele! Julian o strânse atât de tare încât lui Nicky i se umeziră ochii. Dacă încerca să-i scape, el s-ar fi supărat. Atunci, în ciuda reticenţelor ei, Veronica înţepeni locului fără să se întoarcă.

Julian se apropie astfel încât îi simţi corpul suplu şi musculos lipit de al ei. îi simţea răsuflarea caldă în ceafă. Copleşită de valul de senzaţii care o asaltau, Nicky se lipi strâns de el.

- Ce vrei, Julian?

- Vreau să te gândeşti la oferta mea. O să-ţi placă tatăl meu şi Marc. Sper că până la urmă o să ţii puţin şi la mine. Şi pe urmă, arăţi cam obosită; câteva zile de vacanţă ţi-ar prinde bine.

- Poate, dar...

- Nici un dar, Veronica. N-am să fac nimic care ar putea să te rănească sau să te ofenseze. Vreau doar să repar greşeala că te-am neglijat atâta timp, şi aş vrea să fii

foarte sigură înainte de a refuza să reluăm viaţa împreună. Promite-mi că o să te gândeşti în linişte. Am să vin mâine să-mi dai răspunsul.

Glasul lui îi răsuna plăcut şi inconfundabil în urechi. Preferând să adopte un ton agresiv ca să nu cedeze tulburării care o stăpânea, Nicky replică:

- Imposibil. Mâine lucrez.

- Dar nu şi mâine seară, bănuiesc?

- Nu

- Atunci te invit la restaurant.

Nemaiputând să îndure această tortură, Nicky se eliberă şi porni pe alee fără să răspundă.

Din fericire, Anna nu era când se întoarse acasă. Putea să se gândească în linişte la evenimentele din ultimele douăzeci şi patru de ore şi să-şi revină din şirul de întâmplări şocante declanşate de apariţia din nou a lui Julian în viaţa ei. De ce ţinea atât de mult să-l însoţească în Scoţia? Recunoscând că voia să reînnoade relaţia cu ea, Julian avea o bilă albă pentru sinceritatea lui. Totuşi, nu înţelegea încăpăţânarea lui. Nu fusese destul de explicită? Atunci? Se încăpăţâna pentru că nu-i plăcea să fie ţinut în şah.

Extrem de încurcată, Nicky se prăbuşi într-un fotoliu. Era bine să se lase înduplecată? îl iubea pe Julian şi nimic nu putea schimba acest lucru. Dar de aici până la a suporta ce mai îndurase cândva, de aici până la a trăi cu el ştiind clar că nu simţea pentru ea decât o puternică

atracţie fizică, era un pas mare pe care nu se hotăra să-l facă. Viaţa în doi nu se rezuma la îmbrăţişări scurte, cât de intense ar fi fost ele.

Şi apoi, dacă petrecea două săptămâni împreună cu el în Scoţia era vreo şansă, una cât de mică, să se schimbe în privinţa ei? Cine ştie? Atracţiei fizice putea să-i urmeze un sentiment mai profund, mai durabil. Putea să-nveţe s-o iubească.

„Vino-ţi în fire, Nicky, îi şopti glasul raţiunii. Dacă a ratat ocazia timp de treisprezece ani, de ce-ar fi altfel astăzi?”

Aruncând o privire pe fereastră, Nicky văzu o grămadă de frunze pe gazon. Evident, vecina lor întrecea măsura! Grădina lor nu era o groapă de gunoi! Trebuia să se ducă să facă curăţenie la locul faptei, puţină mişcare n-avea cum să-i strice.

Câteva minute mai târziu, înarmată cu o greblă, Nicky ieşi din casă şi coborî scările care dădeau în grădină. Doamna Fazackerley n-avea interes să apară.
A doua zi, după o noapte albă, ajunse la birou mai târziu şi o tărăgănă toată ziua încât, pe la ora trei, Michael îi sugeră să se ducă acasă.

- Tu cloceşti ceva. N-am crescut degeaba cinci copii şi recunosc imediat când văd simptomele gripei.

Poate că Michael nu ducea lipsă de experienţă în domeniu, dar de data asta se înşela. Deşi nu era deloc

bine dispusă, Nicky nu se putu abţine să nu zâmbească.

- Dragul meu Michael, nu-i vorba de gripă! Pur şi simplu am nişte necazuri. Mi-e sufletul bolnav. Şi asta din cauza soţului meu şi a zâmbetului său devastator. Acestea fiind zise, accept propunerea ta cu inima uşoară, câtă vreme ai tu curajul să iei afacerea în mână.

- Măcar o dată te-am văzut gata să laşi programele tale sacrosancte. Apropo, n-ai putea să-mi arăţi şi mie ce înseamnă un zâmbet devastator?

- Aşaa... profită de slăbiciunea mea, ca să-ţi baţi joc de mine monstrule! N-ai decât să râzi până mâine dimineaţă, numai că... ai grijă să nu faci remarci deplasate pe seama mea când o să vin eu!

Râsul lui Michael o însoţi când ieşi pe uşă.

O jumătate de oră mai târziu, Nicky se privea în oglindă disperată şi mulţumea Cerului că Anna nu se întorsese încă de la birou. Aceasta n-ar fi iertat-o dacă ar fi văzut mormanul de haine din camera ei. După mai bine de zece încercări, Nicky se hotărî în sfârşit pentru o rochie un furou bej. O curea roşu-aprins ca să aducă o notă veselă şi era gata.

Când se întoarse Anna, puţin mai târziu, se minună s-o găsească pe Nicky instalată la masa din bucătărie, în faţa unor impresionante coloane de cifre.

- Ei, cum aşa? Fără strip-tease astăzi?

- Nu! Nicky îmbufnata îşi revine pe linia de plutire.

- Asta înseamnă că pleci în Scoţia?

Zâmbetul lui Nicky păli un pic.

- Păi... de fapt habar n-am.

- Ei bine, îmbufnato... începu Anna, câtă vreme tu nu eşti în stare să iei o hotărâre am să-ţi spun eu ce să faci: du-te, nu mai şovăi!

- Chiar crezi că ar trebui să accept?

- E clar ca lumina zilei. Julian n-o să vină mai repede de două ore şi tu eşti deja pregătită şi stai pe cărbuni aprinşi. Te-a adus exact unde a vrut, frumoasa mea. Deci, du-te în Scoţia şi hotărăşte o dată pentru totdeauna dacă încerci sau nu experienţa. Nicky, te cunosc de mult timp. Te-am urmărit şi am văzut tristeţea din privirea ta atunci când crezi că nu te vede nimeni. Nu l-ai uitat pe Julian. Atunci, pune lucrurile la punct definitiv. După aceea o să poţi trăi liniştită, împăcată sufleteşte.

La opt fix, Julian sună la uşă. In camera ei, Nicky se chinuia cu închizătorul colierului ei, neliniştită la gândul că-l face să aştepte. Deodată, îşi dăcu seama că se comporta ca o adolescentă. Hotărâtă să se facă dorită, se pieptănă din nou, îşi refăcu machiajul, îşi mai aranjă o dată centura şi nu coborî decât după zece minute.

Se aştepta la o remarcă aspră pentru lipsa ei de punctualitate, dar spre marea ei uimire, Julian nu spuse nimic. Se mulţumi s-o examineze cu o privire elogioasă.

- Eşti superbă! Eşti la superlativ, astă-seară!

- Sunt încântată că-ţi place, răspunse Nicky etalând cel mai fermecător zâmbet.

Puţin mai târziu, Julian comanda aperitivele într-un mic restaurant cu vedere spre port.

- Ei, m-am săturat de atâta suspans. Vii în Scoţia?

întrebarea o puse pe Nicky într-o mare încurcătură. într-adevăr, pe drum se gândise şi se răzgândise de o sută de ori. Nici măcar în clipa asta nu se hotărâse. Ce să facă?

- Anna e de părere că ar trebui să te urmez.

- Anna e o tânără cu mult bun-simţ, dar nu ăsta-i răspunsul pe care-l aştept.

- Aha, ai remarcat, deci?

- Veronica, n-am chef de glume.

- Nu-ţi place?

- în momentul ăsta, nu. Care e răspunsul tău?

- Cred că...

Nicky se pregătea să-l refuze, dar în clipa aceea privirile lor se întâlniră. Citi în ochii lui Julian o reală nelinişte. Şi totul se răsturnă: îşi dădu brusc seama că acum avea ultima şansă ca într-o bună zi dragostea ei să se împlinească. De ce să nu profite? Julian părea atât de neliniştit încât această speranţă, oricât de infimă ar fi fost, îi dictă răspunsul:

- Ei bine, cred că nu pot să te refuz.

Julian încuviinţă liniştit. Ea îi ghici uşurarea, sentimentul de triumf.

- Perfect. Poţi pleca vineri?

Cu câtă siguranţă lua situaţia în mâini! In ce viespar intrase? Mii de întrebări îi treceau prin cap în timp ce se

trezi răspunzând cu glas ferm.

- Nici o problemă. Michael o să se descurce fără mine. Cât timp voi sta acolo?

- Nu ştiu. Nu-ţi face griji, am să mă ocup eu de biletele de întoarcere.

Bineînţeles! Şi o s-o trimită înapoi ca pe un bagaj incomod dacă lucrurile nu se vor desfăşura cum voia el...

- Mulţumesc, Julian. Dar nu-ţi face iluzii, la sfârşitul sejurului am de gând să mă întorc în Victoria şi să reiau direcţia firmei mele. Am nevoie de o vacanţă şi sunt încântată să-ţi cunosc familia, dar asta nu înseamnă că sunt de acord cu visul tău de a urmări arborele genealogic al familiei Forester.

- Cum vrei tu, draga mea.

Julian orientă cu uşurinţă discuţia către alte subiecte mai puţin delicate şi restul cinei se desfăşură vorbind despre ploaie şi timp frumos, despre Victoria şi Montreal, despre amănuntele călătoriei. Hotărât să rămână pe un teren neutru, reuşiră atât de bine încât la sfârşitul mesei se plictiseau de moarte.

Părăsind restaurantul, Julian atinse ceafa lui Nicky cu o mângâiere ajutând-o să-şi îmbrace mantoul. In clipa aceea îşi dădu seama că era gata să riposteze. In realitate, tânăra femeie era îngrijorată de viitor, îşi reproşa că cedase în faţa lui Julian. Ca să se apere adoptă o atitudine trufaşă şi distantă. Julian, bineînţeles, făcu la fel.

Când parcă maşina în faţa casei lui Nicky, văzură

amândoi o perdea ridicându-se la doamna Fazackerley.

Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Julian.

- Am impresia că fermecătoarea mea gazdă nu aprobă purtarea vecinei sale.

- Ea e în culmea fericirii: să găzduieşti un om de afaceri seducător nu i se-ntâmplă în fiecare zi! De obicei, găzduieşte studenţi fără bani sau turişti în trecere. Dar tot nu înţeleg de ce-ai ales-o pe ea gazdă. Nu prea e stilul tău, deşi e mult mai comod.

- Aşa mi-a venit să aleg. în ultima vreme am făcut o mulţime de lucruri în care nu mă recunosc.

„Ca de exemplu să inviţi în Scoţia o soţie neglijată unsprezece ani? gândea Nicky căreia îi venea greu să şi-l închipuie pe Julian urmându-şi impulsurile. Dar poate că, cine ştie, nu-l cunoştea chiar aşa de bine.

Cu obişnuita lui galanterie, Julian îi deschise portiera. Văzând că nu-l invită să intre, el se mărgini la un sărut pe obraz.

- Noapte bună, Veronica

Nu asta aştepta de la el, dar Julian nu-i luă în seamă privirea pe care i-o adresă.

- Nu mă privi ca şi cum aş fi comis o fărădelege! N-a fost decât un mic sărut inocent.

- Intr-adevăr, murmură ea. Pe vineri, Julian.

- Pe vineri.

- Veronica?

- Hmmm...

Simulând un interes pe care era departe de a-l simți, Nicky se adânci în lectura ziarului.

De la plecarea din Vancouver, încercase să lase impresia că era interesată de articolele din ziarele pe care le luase cu ea. In realitate, n-ar fi fost în stare să povestească ce citise. Apropierea lui Julian o tulbura prea mult, n-o lăsa să se concentreze. Uneori, mâinile lor se atingeau întâmplător şi un frison plăcut o înfiora.

Nu se mai văzură după seara când se întâlniseră la restaurant. Julian a profitat de sejurul de la Victoria ca să-şi pună la punct nişte afaceri. Despre ce fel de afaceri era vorba? Se ferise să-i dezvăluie lui Nicky. Ea n-avea dreptul la nici un amănunt. Şi de ce-ar fi avut? Nu trăiau ca doi străini de-atâta timp?

Alături, Julian dădea semne de nervozitate.

- Veronica? Mă asculţi?

- Nu.

Julian lăsă în jos ziarul pe care Nicky îl folosea ca un paravan de apărare.

- în sfârşit! exclamă el.

- Ce maniere! Cine te crezi?

- Soţul tău... Gata cu glumele, mă chinuiesc de câtva timp să-ţi atrag atenţia. în zadar. Doamna mă ignoră. Dacă tu crezi că e frumos...

Cu un gest aproape tandru îi dădu jos de pe nas ochelarii lui Nicky şi îi băgă în buzunarul hainei zâmbind.

Nicky ridică ochii spre cer.

- Poţi să-i iei, n-am neapărat nevoie de ei.

- Vreau doar să mă asculţi.

- Şi ce-o să-mi spui? Pun pariu că o să încerci să-ţi lustruieşti argumentele ca să mă convingi să rămân cu tine.

- Oo! Nu, linişteşte-te, recunosc înfrângerea. Cel puţin, temporară!

- Cu atât mai bine! Dar să-ţi intre bine în cap că n-am să mă răzgândesc.

- Vom vedea. Rar mi se întâmplă să nu ajung la rezultatul pe care mi-l doresc, ştii bine.

- Trebuie să existe un început în toate, dragul meu Julian. Pregăteşte-te să cunoşti gustul eşecului.

- Nu ţii seama de încăpăţânarea mea.

Ce rost avea să-i răspundă? Nicky preferă să tacă. Oricum era clar că n-avea ultimul cuvânt.

- Voiam să vorbim de căsnicia noastră, Veronica. Să încercăm să înţelegem.

- Ce căsnicie?„Aranjamentul” nostru, vrei să spui. Dacă-mi aduc bine aminte, n-am avut niciodată o căsnicie demnă de acest nume.

- Ba da, adu-ţi aminte de mica ceremonie dintr-o biserică din Montreal. Exact acum treisprezece ani ne juram dragoste şi fidelitate pentru o viaţă.

Degetele lui Julian se încleştară pe braţul scaunului şi Nicky simţi tensiunea care-l cuprindea.

- Ne-am luat un angajament serios, dar nu ne-am dat

seama. Tu ştiai că te iau de soţie pentru că aveam nevoie de banii unchiului Charles, şi eu credeam că-ţi fac un serviciu oferindu-ţi protecţia mea. Mă urăşti şi acum pentru superficialitatea de care am dat dovadă, şi nu te condamn.

- Aşa sper.

Julian o apucă de bărbie şi o obligă să-l privească.

- De ce nu vrei să mă ierţi, Veronica? Imi pare foarte rău pentru atitudinea mea. Ştiu cât e de greu să te simţi singur şi neglijat. Aş vrea să devii din nou femeia fără griji şi veselă pe care am cunoscut-o. Aş vrea să te fac fericită şi să-mi răscumpăr greşelile faţă de tine.

- Promisiuni în van, toate astea... Îmi pare rău, Julian, dar nu mai pot să te cred. Şi niciodată n-am să redevin ce-am fost înainte.

Dacă el ar fi ştiut cât o costau minciunile astea! Nicky rezista cu greu dorinţei de a se ghemui la pieptul lui, de a râde cu el. Eşecul legăturii lor n-avea să se şteargă. Ba dimpotrivă, o făcea atentă, n-o lăsa să viseze. Un vis care s-ar fi destrămat definitiv în ziua în care Julian ar fi abandonat-o din nou singurătăţii ei.

- îmi dau seama, murmură el. Aproape că am uitat cum zâmbeşti.

- N-are nici o importanţă.

- Ba da, are o mare importanţă. Pentru că eşti mai frumoasă când zâmbeşti şi că vreau să fii soţia mea.

Vorbea cu atâta convingere şi sinceritate încât Nicky

nu-i puse la îndoială vorbele. De-ar fi rostit aceste cuvinte cu mulţi ani înainte, s-ar fi aruncat la pieptul lui, fără nici o şovăială. Din păcate, această mărturisire venea prea târziu şi nu putea şterge rănile şi anii în care retrăise neîncetat amărăciunea.

- Julian, altfel spus ai vrea să-mi fac datoria de soţie şi să-ţi dăruiesc copii. Bineînţeles, în felul ăsta s-ar evita multe complicaţii, în primul rând un divorţ. Fără să mai punem la socoteală faptul că n-ai timp să găseşti femeia ideală.

- Prezinţi lucrurile într-un mod atât de neplăcut! Vreau din toată inima să fii soţia mea. Mi se pare că sună altfel, nu-i aşa?

- Ei bine, eu nu vreau să mă trezesc sub papucul tău.

Agasată, Nicky începu să-şi împăturească ziarul. Urmă o

tăcere pe care într-un târziu o rupse Julian.

- Am recepţionat mesajul. Dar îţi mai spun o dată: am să revin la atac. Acum, ce-ar fi să-mi vorbeşti despre firma ta? Subiectul mă interesează.

Intinzându-şi picioarele, Julian se instala confortabil.

Nicky se uită puţin la întinderea de nori deasupra cărora pluteau, înainte de a se hotărî să-i facă rezumatul aventurii sale. De ce să persiste în agresivitate? Oricum, aveau să-şi petreacă două săptămâni împreună aşa încât n-avea rost să învenineze lucrurile chiar de la început. Şi de altfel, Julian se dovedise întotdeauna un interlocutor

plin de spirit, când nu abordaseră subiecte... arzătoare.

Restul zborului se desfăşură fără neplăceri. Se zărea ţărmul englezesc, când Nicky îl întrebă pe Julian ce avea de gând să facă după ce se întorcea din Scoţia.

- Să mă stabilesc împreună cu tine, doamnă Forester.

- Şi dacă planul ăsta eşuează?

- Am şi alte proiecte de rezervă.

Ce fel de proiecte de rezervă? Voia să spună că avea de gând să se însoare cu alta?

La această perspectivă, Nicky simţi chinurile geloziei. Un sentiment de o violenţă uimitoare, a cărei intensitate o sperie. Inchise ochii şi ziarul îi scăpă din mâini fără să-şi dea seama.

Capitolul 5

Luxosul Jaguar al lui Marc intră pe o stradă mărginită de stejari care ducea spre un castel imens, vizibil în depărtare. Peluzele îngrijite, impresionanta poartă de la intrare, înfăţişarea venerabilă a acestui edificiu, toate acestea arătau importanţa pe care trebuia s-o fi avut cândva această locuinţă.

Nicky nu-şi putu stăpâni o exclamaţie de admiraţie.

- Ce loc minunat! Eu mă aşteptam la un modest conac de ţară!

- Fores terii locuiesc aici în fiecare vară de secole, declară Julian.

Uimirea lui Nicky îl amuză pe Marc.

- Imi închipuiam că în Statele Unite şi Canada sunt case mult mai frumoase.

- Nu există nimic care să se poată compara cu ce-i aici.

- Nicky, vezi tu, castelul Glenaron e o oază de pace. Aici uiţi de toate grijile.

Nicky făcu o mutră sceptică pe care n-o remarcă nimeni. Marc parcă Jaguarul în faţa hotelului. Julian sări din maşină ca să-i deschidă portiera lui Nicky.

- Sunt încântat că-ţi place locuinţa noastră „darling”, murmură el încercând să imite accentul americanilor de pe Coasta de Est.

- îţi dau un sfat Julian: nu face pe actorul. Ţi se potriveşte mult mai bine rolul de finanţist.

- Ah! Eşti neiertătoare, doamnă Forester. Nu pierzi

nici o ocazie să mă pui la punct.

- Meriţi, nu?

Julian era supărat? Sau amuzat. Nicky n-ar fi ştiut să spună.

La recepţie, o femeie între două vârste îi conduse până la camera lui Julian şi îi părăsi repede ca să fie gata să primească şi alţi turişti. Marc se duse în apartamentul lui şi Julian duse bagajele lui Nicky în camera ei, nu departe de a lui.

Când aşeza valizele în faţa uşii, o femeie tânără cu părul blond, tuns scurt, apăru de după colţul culoarului şi se opri brusc văzându-l pe Julian.

-Julian, eşti aici! Ai venit deja! Nu ştiam că ai ajuns! exclamă ea zâmbind.

Chipul lui Julian se lumină imediat.

- Ce mai faci, Catherine?

- Din glasul lui răzbătea tandreţea, afecţiunea. O sărută pe noua venită pe obraz, sub privirile lui Nicky.

- Cum a fost călătoria? întrebă Catherine.

- A fost foarte bine. Catherine, aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

Intorcându-se spre Nicky, Julian îşi trecu mâna prin păr, ceea
ce la el era un semn de nervozitate.

- Veronica, ţi-o prezint pe Catherine. Catherine, iat-o pe Veronica... soţia mea.

Catherine nu-şi ascunse stupefacţia.

- Intr-adevăr, e o surpriză! Nu ştiam că v-aţi împăcat. Ar fi trebuit să ne anunţi.

Catherine îi întinse mâna lui Nicky, cu un zâmbet forţat.

- Imi pare bine să te cunosc, Catherine. Să nu mă înţelegi greşit, dar noi nu ne-am reluat viaţa împreună. Şi tu eşti în vacanţă la Glenaron?

- Da. Familiile noastre se întâlnesc în fiecare vară aici, din- totdeauna. Anul ăsta sunt singură: părinţii mei au plecat în Africa pentru un safari şi unchiul Maurice mi-a propus să vin să-mi petrec vacanţa cu el şi cu ai lui.

Tensiunea dintre cele două femei era evidentă. Julian părea absent. Sau mai bine zis alesese politica de a ignora animozitatea care exista între ele. „Monstrul!” Fără îndoială că se gândea la Catherine ca la o „soţie de rezervă” în cazul în care Nicky refuza să trăiască cu el. In orice caz, ăsta era un motiv în plus pentru Nicky să fie neîncrezătoare.

Ofensată, ea vru să intre în camera ei şi să se îndepărteze cât mai repede de Catherine. Era atât de nervoasă încât nu reuşi să descuie uşa. Julian trebui să-i ia cheia din mână şi să descuie în locul ei. Fără un cuvânt, el duse valizele în cameră şi ieşi imediat pe culoar.

- Mulţumesc, Julian, murmură ea fără să-l privească.

- Cu plăcere. Te las să te instalezi. Am să trec să te iau la cină, pe la opt.

Nicky ar fi vrut să-l trimită la dracu’, dar nu îndrăzni.

N-avea rost să-i arate cât îi displăcea prezenţa lui Catherine care îi stârnea gelozia. N-avea nici un chef să se ia la ceartă. începea să simtă efectul decalajului orar şi nu voia să fie singură.

- De acord, spuse ea. Am să fiu gata. Pe curând.

Nicky închise uşa, exasperată de zâmbetul copleşitor a lui Julian, şi se îndreptă spre pat.

Cum putuse să ia în serios argumentele pe care i le pusese în faţă când o invitase? Naivitatea ei o speria. El căutase pur şi simplu să-i stârnească gelozia! Sperând că în felul ăsta o să-i cedeze mai repede.

Nu, era absurd. Julian nu era nebun. Doar nu-şi închipuia c-o să-i cedeze arătându-i ostentativ o rivală... Şi oricum, dacă voia să se căsătorească cu Catherine, de ce şi-ar fi dat osteneala s-o invite pe Nicky în Scoţia? Ea nu mai înţelegea nimic din situaţia asta! Şi ce ştia despre el în fond? Nu mare lucru... doar că putea da dovadă de o mare încăpăţânare. Lungită în pat, Nicky simţi cum o cuprinde o toropeală plăcută şi închise ochii. Se ridică brusc. Nici nu putea fi vorba să adoarmă acum. Un pic de aer proaspăt ar trezi-o.

Tânăra femeie se duse la fereastră, dar aceasta care nu se deschise. Mormăind, ieşi pe culoar unde văzuse mai devreme o fereastră deschisă. Aşezându-se cu coatele pe pervazul ferestrei, trase adânc aer în piept, fericită să poată contempla dealurile care se ondulau la orizont.

Nişte glasuri îi întrerupseră reveria. Glasuri

cunoscute, chiar sub fereastra ei.

- De acord, Julian, spuse Catherine, dar ai fi putut măcar să ne anunţi că vine!

- De ce? Din câte ştiu eu, e încă soţia mea! replică Julian aspru.

- Ştiu bine, dar ne-ai luat pe nepregătite. Toţi credeam că sunteţi despărţiţi. Şi pe urmă, nu e o mişcare prea abilă faţă de tatăl tău care ştii bine că n-a fost de acord cu căsătoria ta. E foarte agitat!

- Ce-i de mirare? Tata m-a criticat mereu pentru tot ce făceam. De altfel, opoziţia lui a jucat un rol important în afacerea asta: dacă am luat hotărârea să mă însor, am luat-o în mare măsură şi ca să-l contrazic.

-Julian! Vorbeşti prostii.

- Nicidecum. In perioada aceea, între noi erau nişte relaţii foarte proaste.

- Poate, dar este totuşi tatăl tău.

- Sper c-o să se bucure să mă vadă în aceeaşi situaţie. Totul o să se rezolve când o să aibă nepoţi.

Lividă, Nicky strânse pumnii înfigându-şi unghiile în carne.

- După părerea mea, el ar fi preferat să iei o englezoaică de familie bună, Julian.

„Bineînţeles, pe tine de exemplu”, îşi spuse Nicky.

- îmi cere prea mult! N-am de gând să fiu atât de amabil ca să-i fac plăcerea asta.

Nicky oftă uşurată, uimită de amărăciunea care răzbea

din glasul lui Julian.

- E drept, exagerează, murmură Catherine. Ca de obicei.

- Ascultă, Catherine, apreciez afecţiunea pe care o ai faţă de tata, dar...

- Uiţi de Marc şi de tine.

Julian încuviinţă dând din cap.

- Sunt în stare să-mi organizez viaţa cum vreau eu. Să nu te ofenseze sinceritatea mea, ştii cât de mult însemni pentru mine şi vei însemna mereu.

Urmă o linişte atât de apăsătoare încât Nicky, cu inima strânsă, nu putu rezista tentaţiei să se aplece să vadă ce se-ntâmpla jos.

Văzu două capete foarte apropiate unul de celălalt. Luând-o pe Catherine de bărbie, Julian o sărută pe frunte.

- Catherine, nu-ţi face griji. Totul o să fie bine, o să vezi. Acum te las, mă duc să-mi despachetez bagajele.

Se auzi zgomot de paşi, apoi o uşă închizându-se.

De teamă să nu se întâlnească cu Julian, Nicky se pregătea să-şi părăsească postul de observaţie, când o siluetă apărută dintr-un ungher îi atrase atenţia. Marc! El aruncă o privire plină de reproş spre Catherine care se îndepărta şi apoi, cu mâinile în buzunare, porni în direcţia opusă, vizibil furios.

Uluită, Nicky îl urmări cu privirea o clipă înainte să se întoarcă în cameră. Ce însemna schimbarea asta?

Câteva minute mai târziu, se instala comod într-o baie

parfumată şi curând oboseala drumului dispăru.

In schimb, grijile ei urmau drumul în celălalt sens. Se întrebă pentru a suta oară cum putuse să fie atât de nebună încât să accepte să vină în Scoţia.

Nebună fără îndoială că era, dar n-avea nici un rost să se lamenteze. Nicky ştia de ce Julian nu avusese nici o greutate s-o convingă. In sufletul ei, nu-şi dorea decât un singur lucru: să se termine odată!

Deodată izbucni într-un râs amar. Bineînţeles, ea îşi dorea din toată inima să trăiască cu Julian, dar rămânea un obstacol important: Julian n-o iubea.

Revăzu în minte scena la care tocmai asistase. Cuvintele aspre ale lui Julian îi reveniră în minte. Nu o luase de nevastă numai din interes ci şi ca să facă împotriva voinţei tatălui său. Să nu fi fost decât un instrument de răzbunare într-o ceartă familială? Şi uite că după treisprezece ani îşi amintea de existenţa ei şi voia să-i dăruiască urmaşi. Unde era dragostea în aceste calcule?

De furie, Nicky aruncă cu toată puterea buretele în peretele din faţă.

Gândul la Catherine n-o lăsa în pace. Catherine care-l iubea pe Julian şi voia să se mărite cu el. Catherine pe care conta atât de mult şi pe care o considera o posibilă candidată în cazul în care Nicky persista în refuzul ei.

Şi Marc? Ce rol juca el? Privirea ucigaş' pe care i-o aruncase Catherinei dovedea că aceasta nu-i era deloc indiferentă, ba chiar dimpotrivă. De ce pretindea Julian că

fratele lui nu voia să se însoare?

Apa din cadă parcă se răcise brusc. Nicky ieşi şi se şterse energic. O dată ajunsă în cameră, iar o cuprinse toropeala. De ce să se împotrivească dorinţei de a dormi? în orice caz, voia doar să tragă un pui de somn. Oftând liniştită, Nicky se înveli cu cearşaful şi căzu repede într-un somn adânc.

- Veronica, eşti gata?

- Hmmm...

Nicky se agită în somn, deranjată de vocea tulburătoare.

- Veronica, eşti acolo?

Pe jumătate adormită, Nicky dădu la o parte cearşafurile şi se aşeză pe marginea patului clipind din ochi.

- Veronica.

Deodată, îşi aduse aminte totul: Scoţia, hotelul şi Julian care bătea în uşă.

- O clipă! strigă ea, căutându-şi halatul.

Fir-ar să fie! Halatul era la fundul unei valize şi Nicky nu-şi amintea unde pusese cheile. Cu atât mai rău, în lipsă de ceva mai bun, merge şi cearşaful. Fără să mai stea pe gânduri, luă cearşaful de pe pat şi se înfăşură în el.

- Ce gălăgie! Ce se-ntâmplă? spuse ea deschizând uşa.

Julian o privea cu o expresie sumbră. După neliniştea şi exasperarea pe care i-o citi în priviri, Nicky îşi dădu seama că era pe punctul să forţeze uşa.

- E trecut de opt. Am venit să te iau la cină.

- Dumnezeule, dar nu sunt pregătită!

- Nu eşti...

Julian se opri. Văzu expresia năucă a tinerei femei, părul ciufulit şi ţinuta lejeră.

- Intr-adevăr, nu eşti pregătită, cel puţin pentru cină...

Nici măcar nu se obosi să-şi ascundă gândurile pe care i le inspira ţinuta ei. Nicky simţi cum îi iau foc obrajii.

- Imi pare rău, adormisem.

- Nu te scuza, e firesc. Ziua a fost lungă. Vrei să cobori la cină, sau preferi să aştepţi până mâine dimineaţă ca să-l întâlneşti pe tatăl meu?

Nicky credea că visează! In locul predicii la care se aştepta, el îi propunea să se întoarcă în pat! Propunerea era tentantă... Dar pe de altă parte, cu cât întâlnirea cu domnul Forester se petrecea mai curând, cu atât era mai bine.

- Vin, lasă-mă să mă îmbrac.

Nicky împinse uşa, dar Julian n-o lăsă s-o închidă.

- Nu văd de ce să nu te aştept. Şi n-am de gând să mai rămân pe culoarul ăsta îngheţat.

- Dar... n-am nimic pe mine.

- Am remarcat, mulţumesc.

- în cazul ăsta, prefer să mă aştepţi în altă parte.

- Nu-ţi face griji. Am să mă aşez pe fotoliul acesta mare, lângă fereastră, şi am să contemplu superbul peisaj care mi se oferă ochilor, cât timp te îmbraci.

Cu un gest autoritar, o împinse pe Nicky, intră în cameră şi închise uşa în urma lui.

- Uite-aşa, spuse el aşezându-se în fotoliu. Acum, nu mă mai privi ca pe un gangster cu pistolul în mână şi îmbracă-te.

- Julian, nu pot...

- Cum aşa? Şi pe urmă, cine-ar fi uimit să-l vadă pe soţul tău întârziind în camera ta? Gata, ai pierdut destul timp. Grăbeşte-te.

- Ce dur! Exagerezi!

- Şi tu exagerezi. Răbdarea mea are o limită şi dacă nu eşti gata în scurt timp, nu mai răspund de mine!

Tânăra femeie îl fulgeră cu privirea. Cât i-ar fi plăcut să-i arunce în cap frumosul vas care trona pe comodă! Dar pentru moment, avea altceva de făcut. în primul rând să-şi găsească cheile. Când deschise valiza, primul lucru pe care-l văzu a fost rochia roşie pe care o purtase în seara când venise Julian. Din fericire, nu era prea şifonată.

Nicky se îmbrăcă în grabă, supraveghindu-l în permanenţă pe Julian cu coada ochiului. Aşa cum a promis, el nu s-a mişcat din loc. O perie în păr, în baie, şi era gata.

- Sunt gata, Julian.

Julian întoarse capul spre ea.

- Eşti superbă! E un veritabil succes, mai ales că ai fost contra cronometru.

Complimentul făcu să bată mai repede inima lui Nicky.

Ea se mulţumi însă să zâmbească pentru a-şi ascunde emoţia. Julian o luă de braţ cu un gest autoritar când coborâră scările. O dată în plus era nevoită să lupte ca să nu-şi trădeze emoţia.

Când ajunseră în hol, Julian declară:

- Ceilalţi ne aşteaptă în sufragerie. Catherine a crezut că vrei să vorbim între patru ochi.

Glasul acesta, privirea care hipnotiza... Era prea mult pentru Nicky care-şi pierdu echilibrul. Julian o prinse în ultima clipă şi tânăra femeie se blestemă pentru neîndemânarea ei. Trebuia să-şi vină în fire! Altfel, n-ar fi reuşit să reziste o seară întreagă zbuciumului senzaţiilor arzătoare care o chinuiau.

Cu atât mai mult cu cât Julian avea plăcerea răutăcioasă s-o atingă, s-o strângă puţin mai tare.

în mod miraculos, Nicky reuşi să păstreze o voce detaşată ca să întrebe:

- Despre ce vrea Catherine ca noi să vorbim?

- Se pare că sunt de neiertat că te-am adus aici fără să previn pe nimeni. După părerea ei, tu ar trebui să te simţi teribil de jignită.

Din zâmbetul lui, Nicky înţelese că puţin îi păsa de reproşurile Catherinei.

- Deci? Fără predici? Eşti oare mai indulgentă decât Catherine?

- Nu. Intr-adevăr, totul ar fi fost atât de simplu dacă i-ai fi pregătit pentru venirea soţiei tale de care te ştiau

despărţit de multă vreme. Ce şoc trebuie să fi fost pentru tatăl tău!

Julian o privi bănuitor.

- Nu cumva ai auzit discuţia mea cu Catherine, din întâmplare?

- Inchipuie-ţi că v-am şi văzut. Din întâmplare, cum spui tu. Catherine e una dintre posibilele mele înlocuitoare?

- Poftim?

- Nu mi-ai declarat în avion că ai mai multe soluţii de rezervă, dacă persist în refuzul meu?

- Inţeleg.

Julian nu răspunse imediat. Nicky îşi dădu seama că îl luase pe nepregătite. In cele din urmă, el spuse încet:

- E o idee de reţinut! Eşti geloasă, din întâmplare?

- Nici vorbă!

- M-ai liniştit.

- Bădăranule!

- Ca să revenim la subiectul care ne preocupă, aveam motivele mele ca să fac o surpriză familiei. Tatăl meu n-a văzut niciodată mariajul nostru cu ochi buni. De aceea, am preferat să-l iau pe nepregătite.

- Mulţumesc! Ce tablou fermecător! Abia aştept să-i întâlnesc pe toţi... Julian, sunt în stare să mă descurc singură. N-are rost să mă menajezi. Gândeşte-te la toţi anii în care a trebuit să conduc singură barca...

- Am înţeles.

Porniră spre sufragerie şi Julian o conduse spre o masă rotundă. Nicky i-a fost în sfârşit prezentată socrului ei, un bărbat cu părul argintiu.

- Bună seara, Veronica. Iată o plăcere neaşteptată, spuse tatăl lui Julian ridicându-se.

Doamne, ce privire! Formal, era perfect, dar atitudinea bătrânului îi dezminţea vorbele. Vocea gravă şi tăioasă avu efectul unui bici asupra tinerei femei. Ostil, el o cercetă cu ochii lui cu reflexe metalice, aceleaşi reflexe ca în privirea lui Julian când era furios.

- Bună seara, unchiule Maurice, spuse Nicky aşezându-se.

- Unchiul Maurice? Veronica, nu sunt chiar unchiul tău. Cel mult un văr îndepărtat, chiar foarte îndepărtat.

O remarcă perfidă care urmărea să pună între ei cea mai mare distanţă. Un val de indignare o cuprinse pe Nicky. Nu numai că Julian i-o impunea pe Catherine, acum trebuia să facă cunoştinţă şi cu dispreţul tatălui său! Dar n-avea să se întâmple aşa! De altfel, riposta era la îndemână şi o găsise deja.

- Dacă nu-ţi place, îţi pot spune Maurice, pur şi simplu.

Fără îndoială că atâta familiaritate nu-i convenea deloc unei
persoane atât de simandicoase ca domnul Forester! Lângă ea, Julian îşi făcea de lucru degustând vinul în timp ce Marc, mai puţin discret, pufni într-un hohot înfundat. Catherine o studia cu o privire în care se amestecau

surpriza şi dezaprobarea. Cât despre „Maurice pur şi simplu”, el părea în pragul unui atac de apoplexie.

- Cred că vărul Maurice ar fi mai potrivit, draga mea Veronica, declară el jenat.

- Cum vrei.

Iată că reuşise încă de la primul contact să-l contrarieze pe şeful familiei. Nicky nu regreta nimic, ţinea să arate că nu se intimida uşor, chiar dacă, într-un fel, înţelegea reacţia tatălui lui Julian. Fiul lui se căsătorise fără consimţământul lui cu o necunoscută. Fără îndoială că ar fi preferat ca Julian să se însoare cu fata unui vechi prieten decât cu o străină, chiar dacă aceasta făcea parte - e drept, mai pe departe - din familie.

în timpul mesei, Catherine făcu tot posibilul ca să destindă atmosfera destul de tensionată. O întrebă pe Nicky despre Canada şi aceasta trebui să-şi revizuiască părerea pripită despre prietena lui Julian. Ea avea reale disponibilităţi de comunicare şi un „know-how” care o desemna ca stăpână a casei ideală, mamă ideală, soţia ideală pentru un om de afaceri ca Julian. Nicky făcu aceste constatări cu inima strânsă, dar nu putu rezista elanului de simpatie care o împingea către Catherine.

Dacă Marc a făcut eforturi lăudabile să intre în conversaţie, Julian s-a cantonat în tăcere şi „Maurice pur şi simplu” nu a catadicsit să deschidă gura deloc.

O dată cina de coşmar terminată, luară o cafea în salon. Dornică să plece cât mai repede, Nicky se grăbi să-

şi termine ceaşca, apoi pretextând oboseala călătoriei se despărţi de comesenii ei.

Julian se ridică imediat ca s-o însoţească. O luă de braţ atât de ferm încât ea nu se gândi nici o clipă să se împotrivească. în timp ce părăseau sufrageria, Nicky simţi trei perechi de ochi aţintite asupra lor.

în faţa uşii camerei sale, se întoarse spre Julian să-i spună la revedere.

-Julian?

- Da?

- Ochelarii mei au rămas în haina ta.

El păru decepţionat. Se aştepta să-l invite să împartă patul.

- Mă duc să-i caut, mă întorc într-un minut.

Nicky abia închisese uşa, când el s-a şi întors.

- Mulţumesc, spuse ea întinzând mâna.

Julian nu făcu nici o mişcare. O privea intens, fără a încerca să-şi ascundă dorinţa. Cu inima bătându-i cu putere, Nicky îl privea la rândul ei fascinată de emoţia pe care o citea în ochii lui.

Dorinţa puse stăpânire pe ea, imperios, violent. Nimic în lume n-ar fi putut-o împiedica să-i întindă braţele lui Julian. Să-i ofere buzele într-un murmur care semăna foarte bine cu o rugăminte...

Capitolul 6

Intr-o clipă, Julian închise uşa în urma lui şi o cuprinse pe Nicky într-o îmbrăţişare pasionată. O strânse în braţe cu o violenţă abia stăpânită, o ardoare care răspundea intensităţii senzaţiilor care o asaltau pe tânăra femeie, eliberând fluxul dezlănţuit al unei pasiuni prea mult timp reţinute. Când îi strivi buzele, un val de fericire îl inundă ca şi cum sufletele lor s-ar fi găsit în sfârşit. Din instinct, ea îi răspunse sărutului participând la îmbrăţişare cu înflăcărarea unei femei libere în sfârşit să-şi exprime dragostea.

Fără încetare, Julian îi acoperea tot corpul cu mângâieri voluptuoase care le aţâţa dorinţa. Se sărutară îndelung, nebuneşte, ca şi cum viaţa lor ar fi depins de acest sărut. Totuşi, în punctul culminant al vâltorii, o intuiţie violentă o fulgeră pe Nicky, această clipă unică pe care o trăiau în sfârşit împreună avea să dureze cât un foc de paie, fericirea lor se reducea la o flacără efemeră.

Această conştientizare îi exacerbă patima. Intr-un elan disperat, Nicky exclamă:

- Julian, te rog, iubeşte-mă!

El se blocă. O privi în adâncul ochilor, brusc nesigur şi vulnerabil, căutând să înţeleagă motivul strigătului ei.

- Eşti sigură?

In ochii lui aprinşi de patimă ardea o flacără pe care ea n-o mai văzuse până atunci, o flacără arzătoare în care se citea o îndoială care-i sfâşia inima.

Brusc, Nicky îşi veni în fire.

Julian n-o iubea! Acolo unde ea punea tot sufletul, el nu căuta decât să-şi satisfacă o nevoie fizică. Totuşi, dacă se dăruiau unul altuia, poate că ar fi descoperit şi el dragostea adevărată, cea care unea inimile şi sufletele, dragostea la care ea aspira cu toată fiinţa ei. De ce să nu cedeze elanului care-i împingea pe amândoi?

Julian o atingea pe ceafă cu o mângâiere dementială, în timp ce o altă întrebare o străfulgeră pe Nicky. N-ar fi mers niciodată până la capăt, dacă nu ştia răspunsul.

- Julian, spune-mi... Catherine e amanta ta?

- Cum?

Impietrit de spaimă, Julian o împinse furios.

- Drept cine mă iei, ce dracu'? N-am fost destul de clar? Am vrut să te aduc aici în speranţa să fac din tine nevasta mea, nu să te atrag în patul meu ca să zdrobesc inima alteia. Bărbaţii nu sunt pentru tine decât nişte fiinţe fără credinţă şi fără lege?

- Julian, eu...

Mâinile lui se crispară pe umerii ei.

- Dacă ţii atât de mult să ştii, Catherine nu e îndrăgostită de mine, aşa cum nici eu nu sunt îndrăgostit de ea.

- Dar spuneai că te gândeai la posibilitatea să...

înainte să-şi sfârşească fraza, Nicky îşi dădu seama că vorbele ei îi vor înzeci furia lui Julian. Dar, dacă tot năruise printr-o întrebare singura ei speranţă de a-l vedea

pe Julian iubind-o într-o bună zi, atunci putea să meargă până la capăt.

El spumega. Nicky crezu o clipă c-o s-o lovească, dar contrar aşteptărilor ei, Julian se potoli şi figura lui se întunecă brusc, ochii căpătară un luciu rece, metalic, insuportabil. El îi dădu drumul cu o expresie dezgustată.

- Pentru că am ajuns la capitolul dezvăluirilor, pot să-ţi mărturisesc că într-o vreme m-am gândit să mă însor cu Catherine. Totuşi n-am abordat niciodată subiectul ăsta cu ea şi cred că mi-ar fi respins propunerea. Cât despre ce ţi-am spus despre o eventuală căsătorie cu ea, adu-ţi aminte împrejurările. Tu tocmai mi-ai mărturisit că ascultaseşi discuţia noastră. Eram agasat şi am vrut să văd cum reacţionezi.

- într-adevăr, inteligent.

- Recunosc că am fost meschin, dar tu ai cerut-o. Ştii foarte bine cum să mă înfurii atunci când vrei.

Urmă o linişte apăsătoare. Trist, Julian spuse încet:

- Flacăra pasiunii noastre n-a durat...

- Vai! Julian! Nu mai ştiu ce-i cu mine, nu mai ştiu ce vreau. Iţi cer iertare că te-am judecat greşit.

Julian se întunecă şi mai mult, cu privirea împietrită. Totuşi dincolo de această aparentă duritate, ea întrevăzu ceva vulnerabil, un sentiment pe care el încerca să-l ascundă. Era posibil oare ca dincolo de această aparenţă glacială să se ascundă un bărbat tandru şi sensibil?

- Şi mie-mi pare rău, spuse Julian îndreptându-se spre

uşă.

El însuşi punea capăt clipei lor de rătăcire. Nicky nu încercă să-l reţină: prea multe incertitudini o chinuiau pentru a îndrăzni să se arunce din nou în braţele lui.

Chiar înainte să iasă, el scoase ochelarii lui Nicky din buzunar.

- Poftim, era să uit de ei.

- Mulţumesc.

Degetele lor se atinseră. Şi o dată în plus, acest contact scurt a fost de ajuns să le trezească dorinţa. Privirile li se întâlniră, dezvăluind intensitatea emoţiei lor. Fiecare era conştient de pericol: dacă Julian nu pleca imediat, atunci nu mai exista cale de întoarcere.

Cu preţul unui efort supraomenesc, Julian o mângâie pe Nicky pe obraz. Câteva secunde mai târziu, uşa se închise fără zgomot în urma lui.

Epuizată de lupta ei cu sine, Nicky se întinse în pat îmbrăcată, cu ochii larg deschişi. Camera lui Julian era alături. îl auzi deplasându-se, lovindu-se de o mobilă. Cu simţurile în alertă, ea ciuli urechile dar nici un alt zgomot nu mai tulbură liniştea. Curând, legănată de şuieratul vântului, Nicky adormi.

A doua zi dimineaţă, Nicky se trezi cu sentimentul că avea de făcut o alegere dificilă. Era rândul ei la mutare. Fie accepta o căsnicie fără dragoste, fie se despărţeau. Nicky nu putea lua în considerare o legătură trecătoare, îl iubea prea mult pe Julian ca să suporte ideea că s-ar putea

despărţi.

Se uită distrată la ceas şi se ridică îngrozită. Era trei după- amiază! Asta nu îmbunătăţea părerea lui „Maurice şi atât" despre ea! în definitiv, ce importanţă avea? Puţin îi păsa de opinia acestui bătrân arţăgos.

După un duş rapid, Nicky se îmbrăcă în grabă cu nişte pantaloni de lână bej şi o cămaşă raiată, apoi coborî. Pe hol, nici urmă de Julian, nici de Maurice. în schimb, Catherine era acolo adâncită în lectura unei cărţi despre flora Scoţiei. De îndată ce-o văzu pe Nicky, lăsă cartea la o parte şi o invită să ia loc lângă ea.

- Bună ziua! o primi ea zâmbind. Ai dormit bine?

- Ca un bebeluş! răspunse Nicky. Mă aşteptai?

- Dacă vrei... Julian şi taică-su au plect la pescuit dis de dimineaţă. Cum nu s-au văzut de multă vreme, am crezut că e mai bine să-i las singuri. Marc a plecat să joace golf.

Nicky înţelegea manevra celor doi pentru a-şi vorbi între patru ochi. Totuşi, nu se putu abţine să nu-i reproşeze lui Julian că o abandonează încă din prima zi a şederii în Scoţia.

- Imi pare rău că m-am trezit atât de târziu.

- N-ai de ce să te scuzi, ai fost obosită de pe drum.

- Decalajul orar nu s-ar zice că l-a deranjat pe Julian.

- Nimic nu-l poate reţine pe Julian mai mult în pat, spuse Catherine. In sfârşit, vreau să spun că...

Dându-şi seama de gafa ei, zâmbi confuză.

- Când se întorc? întrebă Nicky.

- Nu ştiu. Imi închipui că şi-au petrecut toată ziua ciondănindu-se, ca de obicei. Pentru ei, totul este subiect de ceartă. Mărimea peştilor sau ultimul contract al firmei Forester.

- De ce se ceartă atât de des?

- Din păcate, ăsta e singurul lor mod de a comunica.

Nicky îşi privi intrigată interlocutoarea. Poate că era mai
perspicace decât îşi închipuise.

- Ce vrei să spui?

- Incă din copilărie, Julian era un tip foarte voluntar şi încăpăţânat la fel ca taică-su! Până în perioada adolescenţei lui Julian, Maurice a beneficiat de avantajul pe care i-l conferea vârsta şi autoritatea, însă după aceea, când Julian a vrut să se afirme, relaţiile au devenit conflictuale. Maurice tot n-a înţeles că fiul lui devenise un adult a cărui opinie conta la fel ca şi a lui.

- Chiar nu aveau decât asemenea raporturi de forţă?

- Da. Aceste relaţii cu tatăl său au forjat încet-încet personalitatea lui Julian.

- Adică?

Surprinzând expresia de uimire a Catherinei, Nicky vru să se explice.

- Nu ştiu multe lucruri despre Julian. Eram foarte tânără când ne-am căsătorit.

Catherine clătină din cap.

- înţeleg. Julian e închis, intransigent, uneori cinic. Din instinct, n-are încredere în ceilalţi şi nu-şi arată niciodată sentimentele.

Nicky rămase puţin pe gânduri, Apoi Catherine se ridică.

- Vrei să-ţi aduc un sandviş de la bucătărie? Cred că mori de foame.

- Nu te osteni.

- Mă întorc într-o clipă, să nu pleci!

într-adevăr, Catherine se întoarse foarte repede, aducând un sandviş apetisant.

- Somon afumat şi salată verde. Merge? Ce-ar fi să ieşim? E soare, hai să profităm de el!

Câteva minute mai târziu, cele două tinere se aşezară pe o bancă pe marginea unei peluze minunat îngrijite. în zare se înălţau dealurile, sub razele unui soare generos.

- Ce peisaj idilic! exclamă Nicky entuziasmată. Nu-i de mirare că Foresterii vin aici în fiecare vară.

- Din păcate, nu e mereu aşa de frumos. De multe ori plouă. Catherine îi câştigase încrederea, aşa încât Nicky luă taurul
de coarne, ca să risipească orice stânjeneală dintre ele.

- Catherine, sper că prezenţa mea nu te stânjeneşte.

- Nicidecum.

Dumnezeule, cât era de greu!

- Vreau să spun că dacă... dacă... în sfârşit... poate ai de gând să te măriţi cu Julian?

Catherine izbucni în râs în faţa expresiei încurcate a lui Nicky.

- Să mă mărit cu Julian? Cu siguranţă nu...

- Curios, credeam că Maurice doreşte această căsătorie.

- Un motiv în plus ca Julian să refuze.

- Şi tu? Ce vrei?

- Nici eu nu vreau.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă de Nicky.

- Catherine, de ce mă pândeai pe hol?

- Din curiozitate. Voiam s-o cunosc mai bine pe misterioasa soţie a lui Julian.

- Nu sunt misterioasă.

- Ba da, şi încă cum! Sunteţi căsătoriţi de treisprezece ani, totuşi nu trăiţi împreună şi nimeni nu te cunoaşte. Ciudat, nu? O să reluaţi traiul în comun?

- Mă îndoiesc, răspunse Nicky posomorâtă.

- Viaţa nu e niciodată aşa cum ţi-ai dori-o, nu-i aşa?

Nicky o privi stupefiată. în felul ăsta, Catherine nu-i mărturisise deschis că şi ea avea numeroase probleme? Aparent, Julian nu făcea parte dintre ele. Asta era important.

- într-adevăr, nu, aprobă Nicky.

Amândouă se cufundară într-o linişte adâncă şi când veni Marc, el fu frapat de mutrele lor morocănoase.

- Dumnezeule! Ce mutre de înmormântare! Julian să fie oare cauza acestei melancolii? Nutriţi gânduri negre pe

seama lui? Sper, asta i-ar face un mare bine.

- Ce-ai cu Julian? întrebă Catherine.

- Nimic, răspunse sec Marc.

Luând-o de braţ, Marc o conduse spre hol.

Nicky îi urmări cu privirea, uimită de furia care răzbătea dincolo de atitudinea foarte veselă a lui Marc. Aplecat spre Catherine, o privea atât de tandru încât într-o clipă totul deveni foarte clar: Marc o iubea pe Catherine ca un nebun şi aceasta consimţea. Dacă aşa stăteau lucrurile, Maurice Forester nu va întârzia să aibă un moştenitor.

în mod ciudat, în loc s-o umple de bucurie, această constatare îi provocă lui Nicky o mare decepţie. Avea o dispoziţie groaznică atunci când s-a întâlnit cu Marc şi Catherine în hol, în clipa în care Maurice şi Julian se întorceau de la pescuit. îi măsură din cap până-n picioare cu o privire glacială.

Maurice o privi cu aceeaşi răceală, în schimb Julian nu-şi ascunse surpriza.

- Dacă privirile ar putea ucide, as fi mort, remarcă el.

- Nu fi ridicol.

- Ce dispoziţie „minunată”!

El se întoarse către Catherine.

- Pot să-ţi ofer un aperitiv, Catherine?

Aceasta şovăi o clipă, aruncă o privire întrebătoare spre Nicky, apoi acceptă.

Se îndepărtară fără să le pese de privirile criminale cu

care Marc şi Nicky îi urmăreau. în schimb, Maurice jubila.

Furioasă, Nicky se refugie în camera ei. N-avea altă alegere mai potrivită! îi reproşa lui Julian că o abandonase, dar îl aştepta la întoarcere ca un căţeluş. Cum să-l blameze pentru atitudinea lui? De ce se arăta odioasă fără motiv? Ea, care se umfla în pene că îşi păstrează sângele rece în orice situaţie, nu mai înţelegea nimic din propriul comportamen... în afară de îmbrăţişările lui Julian. Atunci, se topea sub mângâierile lui, se consuma de dorinţa care devenea din ce în ce mai acută pe măsură ce zilele treceau. Dacă voia să nu-şi piardă capul definitiv, trebuia să plece imediat în Canada, să uite cât mai repede Scoţia cu dealurile ei verzi, să-l alunge pe Julian din viaţa ei.

Nicky luă decizia într-o fracţiune de secundă. îşi scoasele valizele şi înghesui hainele în ele, lăsând afară doar o rochie de mătase albă cu picăţele roşii. în ultima seară petrecută la Glenaron, voia să fie cât mai seducătoare.

Când ţesătura fină îi alunecă pe piele se înfioră de plăcere, aducându-şi aminte că şi mâinile lui Julian o mângâiau la fel de uşor.

Când Julian bătu la uşă, îl aştepta deja pregătită.

- îţi stă bine în alb. Eşti superbă în seara asta.

- Mulţumesc pentru compliment.

- Ar fi minunat dacă mi-ai oferi un zâmbet. De ce eşti prost dispusă?

- Nu sunt prost dispusă, răspunse Nicky cu rea-credinţă.

- Atunci, dovedeşte-mi. Sărută-mă.

- N-am nici un chef.

- Eşti sigură?

O îmbrăţişă cu o surprinzătoare blândeţe şi o atinse pe spate cu o mângâiere senzuală. Căldura buzelor lui pe gât îi anihilă lui Nicky orice intenţie de a-i rezista. La ce bun să lupte împotriva a ceea ce-şi dorea cel mai mult? îşi petrecu mâinile pe după gâtul lui, oferindu-i buzele într-un lung şi arzător sărut.

O pereche de bătrânei trecu pe lângă ei aruncându-le o privire indignată. Se despărţiră cu obrajii în flăcări şi respiraţia tăiată. O undă de tandreţe însenină chipul lui Julian. Surprinsă, Nicky zâmbi.

- Uite că se poate. Am în sfârşit dreptul la un zâmbet. Acum, să mergem la masă. încă e prea devreme să continuăm acest început promiţător.

- Julian, nu e nimic promiţător.

- Vom vedea.

Julian nu se înşelase. încă un sărut şi i-ar fi cedat. Ar sechestra-o într-un mariaj în care ea singură ar fi iubit, ar fi îndurat violenţa unei emoţii care, neîmpărtăşită, era insuportabilă.

Cina se anunţa a fi mai cumplită faţă de cea din ajun, se gândea Nicky apropiindu-se de masă. Ceilalţi trei comeseni n-aveau nici ei expresii prea vesele.

De îndată ce se aşeză, Nicky declară:

- Julian, mâine plec. Poţi să-mi rezervi un bilet de avion?

Această declaraţie stârni încurcătură printre cei aflaţi la masă.

Catherine se întoarse, şi Marc, stânjenit, îşi drese glasul. Julian lăsă jos paharul şi se întoarse spre ea. în jurul mesei toţi îşi ţinură răsuflarea.

- Nici vorbă, Veronica.

- Ce vrei să spui? Vreau să mă întorc acasă, aşa e cel mai bine pentru toţi. De altfel, mi-am şi făcut bagajele.

- Ei bine, n-ai decât să le despachetezi.

- Julian...

Marc interveni încercând să pună lucrurile la punct:

- Cred că Julian şi-a propus să-ţi arate împrejurimile mâine. Poate ai putea să-ţi prelungeşti puţin sejurul.

- Vă mulţumesc amândurora pentru această idee, dar e inutil, trebuie să mă întorc şi...

- N-are rost să-mi mulţumeşti, nu pleci, i-o tăie Julian cu un ton care nu admitea replică.

- Julian, n-ai dreptul să-mi vorbeşti cu tonul ăsta, nici să-mi spui tu ce să fac, ripostă Nicky ofensată.

- Ba da, am dreptul. Uiţi un lucru.

- Care?

- Eşti nevasta mea.

O tensiune aproape palpabilă se instală la masă. Catherine lăsă ochii în jos şi Maurice îi adresă o privire

incendiară lui Julian strângând pumnii.

- Veronica are dreptate, interveni el. Ea n-are ce căuta aici.

- Maurice...

- Nu mai e nimic de adăugat, tună el lovind cu pumnul în masă. Veronica trebuie să plece.

- Chiar trebuie să ne părăseşti, Veronica?

Ignorându-şi tatăl, Julian pusese întrebarea cu un glas extrem de calm, fixând-o cu o privire care ascundea promisiuni infinite.

Nicky se întoarse ca să scape de sub hipnoza ochilor lui. In clipa aceea surprinse surâsul satisfăcut al lui Maurice, aerul lui triumfător. Era prea mult! Exasperată, se hotărî într-o secundă.

- Până la urmă, poate că aş mai putea să mai întârzii câteva zile.

Ii veni rândul lui Julian să arboreze o expresie de triumf. Nicky întrevedea altceva, dar ce? Uşurare, bucurie? Greu de spus. Ridicând paharul, el îi adresă o mulţumire mută. Dar zâmbetul dădu totul peste cap. Un zâmbet fermecător care o făcu pe Nicky să turbeze. Furioasă că se lăsase înduioşată, nu putu rezista tentaţiei să-i tragă un şut pe sub masă.

Julian resimţi şocul dar încercă să-şi mascheze grimasa. Câteva secunde mai târziu se răzbună călcând-o pe picior pe Nicky.

- Au! ţipă ea.

- Aşa-ţi trebuie, pacoste ce eşti!

Marc tuşi stânjenit. Era clar că toţi se întrebau ce-i pişcase pe Julian şi pe Nicky.

- Scuzaţi-mă, bombăni ea, m-am lovit cu genunchiul de piciorul mesei.

Nimeni n-o crezu, dar nimeni nu îndrăznea să facă vreun comentariu, spre uşurarea lui Nicky, totuşi asta nu avu darul s-o liniştească. Ce nebună fusese să accepte să rămână! Să facă o drumeţie cu Julian? Asta nu era o partidă de plăcere!

In orice caz, era prea târziu ca să-şi retragă cuvântul. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi despacheteze valizele. Şi să-şi promită să nu mai ia niciodată decizii pripite.

In orice caz, asta a fost concluzia la care a ajuns Nicky înainte de a adormi în seara aceea.

A doua zi, când Nicky se trezi, ploua cu găleata. Excursia părea total compromisă, dar Julian nu era de această părere. Când Nicky propuse să renunţe la expediţia plănuită, el strigă în gura mare.

- Ce? Să renunţăm? Doar n-o să-mi spui că ţi-e frică de câţiva stropi de ploaie? Nu trebuie niciodată să dai înapoi din cauza climei de aici, altfel nu faci niciodată nimic. N-am decât să-mi petrec toată ziua jucând bridge.

Puţin mai târziu, în ciuda vântului îngheţat şi a ploii biciuitoare, Julian şi Nicky încărcară două pături şi coşul de picnic în maşină şi plecară pe o furtună înfiorătoare la

asaltul regiunii.

Pe coama unui deal, o rafală de vânt zgudui serios maşina în timp ce copacii fragili de pe marginea drumului se aplecau până la pământ.

- Nu crezi c-ar trebui să ne întoarcem? întrebă Nicky.

- De ce?

Julian părea în largul lui în mijlocul stihiilor dezlănţuite.

- Haide, Julian, nu se vede la zece metri!

- O să treacă. Unde vrei să mergem?

- într-un loc uscat.

- în cazul ăsta, avem de ales între distileria locală şi castelele din împrejurimi: Craigievar, Fyvie sau Brodie. Personal, eu aş înclina spre distilerie. Am putea să ne încălzim gustând diferitele feluri de băuturi.

- Eu n-am nevoie să mă încălzesc.

- Crezi? Totuşi pantalonii tăi nu par să fie prea călduroşi.

îi urmări cu privirile picioarele lungi, tulburând-o ca de
obicei.

- Să mergem la castelul cel mai apropiat, propuse ea.

- Dorinţa ta e poruncă pentru mine, doamnă! La drum spre Craigievar!

După un sfert de oră, parcau maşina pe culmea unui deal, în faţa unui impozant edificiu de granit. Mână în mână alergară prin ploaia biciuitoare ca să se refugieze

înăuntru. Nicky abia avu timp să zărească turnurile crenelate care înconjurau castelul, un giuvaier al patrimoniului scoţian.

Castelul se ridica la înălţimea reputaţiei sale: tapiserii somptuoase, camere cu tavane boltite, pereţi cu lambriuri sculptate din lemn de stejar, nimic lăsat la voia întâmplării. Pe toţi pereţii erau frize cu picturi care evocau scene de vânătoare sau scene de luptă.

Nicky se entuziasmă de cele văzute în fiecare încăpere. Totuşi, în ciuda interesului sincer, îi era greu să uite de prezenţa lui Julian lângă ea. El avea grijă să păstreze distanţa, să n-o atingă din întâmplare, dar asta nu făcea decât să sporească amărăciunea lui Nicky. O imensă tristeţe o copleşi pe tânără, ca şi cum fericirea ar fi fost acolo, la îndemână, dar nu putea s-o apuce.

Ajunseră în marele turn prăbuşit, când ploaia se oprise. Norii dispăruseră alungaţi de un vânt violent şi soarele inunda acoperişul turnului. în faţa lor se întindea până în zare ţinutul Highland, strălucitor sub lumina irizată a soarelui după ploaie.

Pe urmă vizitară grădinile castelului, o combinaţie bizară de stiluri italian, francez şi englez, apoi se îndreptară spre maşină.

- Mulţumesc, Julian. E superb.

- Intr-adevăr.

Julian o privea pe ea. Aprobarea lui se referea la Nicky, mai frumoasă ca niciodată, îmbujorată de răcoarea

din grădină. O devora din priviri, ca şi cum nu se mai putea sătura de spectacolul pe care i-l oferea.

- Ai remarcat deviza lui Red John? întrebă Julian. „Să nu trezeşti câinele când doarme”.

La ce făcea aluzie? Cu siguranţă nu la barometrul din secolul al optsprezecelea. Atunci, la ea? Nicky zâmbi la această idee bizară. Julian nu părea să-i împărtăşească veselia. Cu o figură întunecată, el părea într-o dispoziţie groaznică.

Ajunseră la maşină în tăcere şi părăsiră curtea castelului înainte ca Julian să rostească vreun cuvânt. „Mare bine-i făcea” îşi spuse Nicky. Dacă voia să facă pe taciturnul, n-avea decât.

După o lungă plimbare peste dealuri, Julian opri maşina lângă o stâncă la baza căreia curgea un torent. In faţa lor, o colină impozantă acoperită cu iarbă neagră se contura pe cerul de ardezie.

Julian luă păturile şi coşul cu sandvişuri apoi o conduse pe Nicky spre un adăpost natural - câţiva copaci formând o boltă care-i putea proteja de intemperii. Pământul era uscat şi aerul era călduţ.

Fără un cuvânt, întinse păturile şi-i făcu semn lui Nicky să se aşeze. După o clipă de şovăire, se conformă. Ce rost avea să protesteze? Se instală, făcând tot posibilul să nu-l ia în seamă.

Impărţiră sandvişurile pregătite pentru ei de bucătăreasă. Doar zgomotul vântului şi al torentului

umpleau liniştea. Nicky observă că expresia lui Julian se întuneca din minut în minut. Ii părea rău că se afla aici, în acest decor romantic, în compania ei? Şi totuşi el insistase să facă drumeţia asta...

După ce terminară de mâncat, Julian se întinse pe o pătură, privind-o fix. Nicky îl aştepta să catadicsească să renunţe la muţenia lui. Julian schiţă în sfârşit un surâs palid.

- Idioată idee, nu? spuse el.

- Poftim?

- Plimbarea asta. Iată-ne singuri în acest ţinut pustiu şi sălbatic.

- De ce-ar fi idioată?

- Nu face pe inocenta. Te doresc, Veronica, şi tu ştii. Din păcate, dac-aş încerca să te ating, ai fugi.

Julian îşi mărturisea în felul ăsta cauza groaznicei lui dispoziţii.

-Veronica, spune-mi dacă mă doreşti şi tu. Am nevoie să ştiu!

Nicky avu de gând să-i spună adevărul. Ce rost avea să nege
ceva evident?

- Da, Julian, te doresc. Dar nu vreau să fac dragoste cu tine.

- De ce?

- Pentru că asta nu e de ajuns.

El se întunecă şi ea ştiu că-l rănise. Pe Nicky o cuprinse o dorinţă nebună să întindă mâna spre el, să-i şteargă ridurile adânci care-i brăzdau fruntea.

- Tu ce mă sfătuieşti? Să-mi transfer afecţiunea către Catherine?

Cum ştia s-o rănească!

- Julian, Catherine îl iubeşte pe Marc.

- Ce-nseamnă povestea asta?

- Şi Marc o iubeşte.

- Nu fi proastă! Marc nu e decât un prieten pentru ea şi Catherine dacă vrea să se mărite cu vreunul dintre noi, cu mine s-ar mărita.

- Câtă siguranţă! Pe tine nu te-a respins nimeni niciodată?

- O singură persoană, spuse el încet. Una singură...

Julian se ridică. Nicky nu făcu nici o mişcare, fascinată de
flacăra din adâncul ochilor lui. Speriată de violenţa senzaţiilor care se trezeau în ea, îşi pierdu cumpătul. Emoţia ei nu scăpă ochiului perspicace al lui Julian.

- Ti-e frică? Să ştii că nu te-nşeli. Locul e pustiu şi foarte sălbatic. Nicky îi simţi răsuflarea pe obraz, căldura trupului, în timp ce se apropia, se apropia...

- Mă sperii, Julian.

- Cu atât mai bine, e un început.

- început pentru ce?

- Vrei să-ţi arăt?

O atinse uşor cu un deget pe coapsă.

- Nu, Julian, opreşte-te, nu e nimic altceva decât dorinţă.

- Şi ce-i rău în a simţi dorinţa?

- Nu e dragoste, spuse ea încet.

Julian îşi retrase mâna de pe coapsa ei.

- Dragoste! într-adevăr, noţiunea asta romantică mi s-a părut întotdeauna lipsită de sens.

Din vocea lui Julian răzbătea atâta amărăciune încât Nicky avu o revelaţie: sub masca indiferenţei, el ascundea o mare disperare!

Instinctiv, întinse mâna spre el şi-l atinse pe obraz. Cu o mişcare bruscă, Julian o prinse de mână şi o trase spre el.

- De ce să ne certăm, Veronica?

- N-o să ne certăm.

El se lăsă să cadă pe spate, antrenând-o şi pe ea în cădere. Ochi în ochi, se priviră tulburaţi, împărtăşind în sfârşit certitudinea că unirea lor era inevitabilă. Şi de data asta nici o amintire nu se înterpuse în calea pasiunii lor.

Capitolul 1

Julian îşi trecu degetele prin păr fără să-i dea drumul lui Nicky, ca şi cum se temea să nu-i scape. Totuşi, amândoi ştiau că acum fuga nu mai era o soluţie.

Buzele lor se atinseră. Ochi în ochi, îşi ţinură o clipă răsuflarea apoi se îmbrăţişară cu patimă, dând frâu liber

pasiunii. Mâinile lor se căutau fremătătoare, arzătoare, înecându-l pe celălalt sub o ploaie de mângâieri. Se rostogoliră înlănţuiţi, cu buzele sudate, pradă unei exaltări aproape de delir.

Julian îi acoperi gâtul, părul, faţa de sărutări arzătoare. Febra o cuprindea pe Nicky, o febră încântătoare, vertiginoasă.

- Veronica, eşti atât de frumoasă, atât de tulburătoare.

Fără rezerve, Nicky se arcui la pieptul lui. Cu gesturi tremurătoare se dezbrăcară unul pe celălalt, încântaţi şi uimiţi.

Când rămaseră goi, lipiţi unul de celălalt, Julian deveni foarte tandru. Gesturile lui pline de ardoare o conduseră pe
Nicky spre ţărmurile plăcerii. Valuri arzătoare o copleşiră, puţin câte puţin până când, fremătând, îl chemă oferindu-i-se cu toată puterea dorinţei ei.

O durere scurtă o străbătu. Julian încremeni, dar ea îi reînsufleţi ardoarea prin mângâieri savante, până când voluptatea îi purtă într-o altă lume, lumea amanţilor.

Suflul brizei răcoroase pe pielea ei goală o readuse pe Nicky pe pământ. Se cutremură. Julian nu mai era lângă ea. îl zări cum aduna hainele lor împrăştiate.

- îmbracă-te, spuse el aruncându-i hainele, o să răceşti.

De ce era aşa de încordat, de ce acest glas impersonal? se

întrebă Nicky îmbrăcându-şi tricoul.

Julian nu o lăsă prea mult să se frământe.

- îmi pare rău, Veronica. Nu ştiam că eşti fată mare. De ce nu mi-ai spus?

- Asta ar fi schimbat ceva? în definitiv, suntem căsătoriţi.

- Da, dar sunt mulţi ani de când ne-am despărţit. Uimirea mea e de înţeles, nu-i aşa? Eşti atât de frumoasă, atât de pasională. N-ai întâlnit niciodată pe nimeni de care să te îndrăgosteşti? Pe care să vrei să-l iubeşti? Spune-mi.

- Nu, eu...

Nicky se opri. Să-i spună adevărul? Să-i spună că nu dorise să facă sex fără iubire, nu însemna să recunoască faptul că nu iubise pe altcineva decât pe el? îi era mult prea frică să citească

consternarea pe chipul lui, poate compătimirea. Neputând să dea cărţile pe faţă, Nicky rămase cât mai aproape de adevăr.

- N-am avut niciodată ocazia, asta-i tot.

- Niciodată?

Julian o privi stupefiat.

- Nu, în sfârşit, o dată, dar am eşuat.

- Povesteşte-mi.

- Ei bine, unul dintre colaboratorii mei de la firmă nu mi-a ascuns faptul că mă găsea seducătoare. Flirta cu mine, mă urmărea cu asiduitate. Eu... am acceptat în cele din urmă să ies cu el într-o seară. Am fost la restaurant, m-a condus apoi acasă. Şi... n-am putut să merg până la capăt.

Nicky aruncă o privire pe furiş spre Julian. N-avusese curajul să-l privească în timpul confesiunii ei. Avea o privire stranie, indescifrabilă. Se ţinea foarte rigid, ca şi cum se ferea să n-o atingă. De ce păstra această distanţă între ei? De ce apăruse brusc această răceală? Mariajul lor devenise realitate, o realitate minunată. Atunci de ce avea această impresie de eşec? Sentimentul că reveneau la punctul de unde plecaseră? Desluşi pe chipul lui un fel de confuzie, de furie, pe care n-o mai văzuse niciodată. Impotriva cui era îndreptată?

- De ce-ai vrut să faci dragoste cu mine, Veronica?

- Te rog, fără ipocrizii! Ştii foarte bine că între noi există o atracţie foarte puternică. Am cedat farmecului

tău. Ce e uimitor în asta? Eşti foarte seducător, Julian.

Nimic din vocea sa calmă, din aparenta liniştită nu-i trăda tumultul interior. Ar fi vrut atât de mult să-i vorbească despre dragostea ei, să-l strângă în braţe, mărturisindu-i că în viaţa ei n-a fost şi nu va fi nimeni altul. Dar putea s-o facă atunci când se uita la ea ca la o străină, ca şi cum îi părea rău de fericirea pe care tocmai o împărtăşiseră? O clipă, preţ de o clipă magică, fuseseră atât de aproape să devină amanţi. Julian se dovedise blând, tandru şi pasionat apoi, după ce-şi satisfăcuse dorinţa, îşi reluase masca rece şi severă.

în orice caz, răspunsul lui Nicky păru să nu-i placă. Furios, o apucă de mâini şi o sili să se ridice.

- Sper că am fost la înălţimea aşteptărilor tale?

- Julian, cum îndrăzneşti?

Umilită, Nicky vru să-i tragă o palmă, dar el îi prinse mâna.

- Nu-ncerca, frumoasa mea, întotdeauna plătesc cu aceeaşi monedă.

- Asta nu mă miră din partea unui om lipsit de scrupule ca tine!

La aceste cuvinte Julian slăbi strânsoarea şi o eliberă.

- Ai dreptate. îmi pierd capul. De ce să ne certăm când nu mă gândesc la altceva decât să te sărut?

însoţindu-şi vorba cu fapta, Julian puse stăpânire pe buzele ei şi Nicky simţi furia topindu-i-se ca de fiecare dată când o îmbrăţişa. Arzător şi voluptuos, sărutul lor

spunea totul despre nevoia care îi poseda de a se descoperi iar şi iar.

- Sper că nu-ţi pare rău, Veronica.

- Nu, Julian. N-am să uit niciodată clipa asta.

- Nici eu, spuse el strângând-o foarte tare. A meritat aşteptarea.

- Mai bine spune că am pierdut prea mult timp... Timp preţios.

Julian îi aruncă o privire pătrunzătoare, apoi se aplecă să strângă păturile pentru că ploaia începea să cadă din nou.

- Poate, dar tinereţea ta de atunci îmi inspira teamă. Voiam să mai creşti.

El nu înţelesese că-i mărturisise deschis pasiunea ei şi Nicky nu vru să-l contrazică.

- Uite cum stau lucrurile. Anii au trecut şi adolescenta pe care o cunoşteai a devenit adultă. Ştii, Julian, ce s-a-ntâmplat astăzi va rămâne unic.

- De ce?

- Ti-am spus motivele mele de nenumărate ori.

Doar n-avea s-o silească să se mai explice încă o dată. Asta ar fi însemnat să răsucească cuţitul în rană. Incă nu ştia că ea nu-şi dorea o căsnicie fără dragoste?

Cu inima strânsă, îl privea pe Julian care strângea lucrurile. Incepuse să plouă des. O luă de mână s-o ajute să urce pe o piatră apoi o luă în braţe şi o sărută pe frunte, un sărut care-o înfioră.

O dată ajunşi în maşină, Julian porni în trombă şi coborî dealul cu o viteză înfricoşătoare; apoi opri într-un scrâşnet de pneuri. Innebunită, Nicky exclamă:

- Eşti nebun? Vrei să ne omori? N-ai nici un pic de vizibilitate pe drumul ăsta!

- Rămâi cu mine, Veronica. Fii din nou nevasta mea.

- Eu... nu pot.

- Veronica, am nevoie de tine.

Cu inima plină de speranţă, ea aşteptă cuvintele pe care visa să le-audă.

- Veronica, te vreau, te doresc la nebunie! Rămâi! Nu înţelegi?

Ba da, înţelegea. Măcar de-ar fi spus „te iubesc”! Dar, nu. Nimic nu se schimbase. Nu-i spusese clar că pentru el dragostea era o noţiune lipsită de sens?

- Nu pot, Julian. Cuplul nostru n-ar avea nici o şansă. Astăzi, spune-ţi că am trăit o aventură fără viitor.

Cu mâinile crispate pe volan, Julian privea faleza din faţa lui.

- Asta e părerea ta despre ce s-a întâmplat mai devreme? Doar o aventură fără viitor?

- Imi pare rău, da.

- Nu trebuie să-ţi pară rău, Veronica. Am trăit un moment de neuitat.

Afară, ploaia răpăia pe parbriz. O imensă oboseală se întipări pe chipul lui Julian.

- Poate, murmură Nicky, dar mâine am să mă-ntorc

acasă şi acest moment va aparţine trecutului.

- Nu! Nu poţi pleca.

Nicky tresări când el lovi volanul cu toată puterea.

- Julian...

- Rămâi, Veronica. Nu te pot lăsa să pleci.

îl privi fix, stupefiată de violenţa care emana din el. îl simţea tensionat la maxim, pradă unui vârtej de emoţii. Lui Nicky i se făcu frică. Doar Cel de Cus ştia ce era în stare să facă în asemenea momente. Apoi violenţa dispăru, făcând loc apatiei. Julian puse fruntea pe volan şi nu mai mişcă. Vulnerabil, solitar... Poate că nu putea să iubească, dar asta nu însemna că nu putea să încerce sentimente.

Şovăitoare, Nicky puse mâna pe umărul lui. El o dădu la o parte cu un gest violent, apoi o fixă cu privirea plină de suferinţă.

- Nu pleca, te rog.

De data asta nu mai era un ordin ci o rugăminte. învinsă de blândeţea din glasul lui, Nicky nu mai avu curajul să se împotrivească.

- Dacă vrei, mai rămân câteva zile.

Capitularea era o nebunie, dar după reîntâlnirea lor, Nicky nu se mai speria de pericole ca înainte.

Julian demară pe două roţi. în ciuda furtunii care se dezlănţuia din nou, rulară foarte repede, în ciuda tuturor pericolelor, pe drumurile înguste şi întortocheate. Când zări silueta bondoacă a castelului Gloneran, Nicky răsuflă uşurată. In tot timpul călătoriei de întoarcere nu fusese

sigură că vor ajunge sănătoşi la destinaţie...

Nicky se sprijini cu coatele pe pervazul ferestrei şi privea ploaia cu o expresie abătută.

Trecuseră trei zile de când acceptase să-şi prelungească şederea. Trei zile lungi în care retrăia şi cele mai mici detalii ale orelor minunate petrecute lângă torent. Acele momente a căror amintire o va păstra mereu în suflet.

In acest timp, Nicky a suportat cu greu situaţia. Dacă Julian se arăta fermecător cu Catherine, amical cu Marc, politicos cu tatăl lui, faţă de ea nu dovedea decât răceală şi resentimente. De ce insistase să mai rămână dacă o trata de parc-ar fi fost ciumată?

Catherine părea că pusese ochii pe Julian pe care nu-l mai părăsea nici o clipă. Nicky nu mai înţelegea nimic din atitudinea ei. Nu-i mărturisise Catherine că nu era deloc interesată de Julian? Pe Marc îl iubea! Doar dacă... Nicky se întrebă dacă intuiţia n-o înşela.

Julian îi mai propusese de câteva ori să facă excursii în împrejurimi, dar, de teamă să nu-şi răscolească amărăciunea, Nicky îl refuzase de fiecare dată. In schimb, ca să-şi uite necazul, făcu plimbări lungi de una singură. Spectacolul naturii violente şi agitate, cerul capricios acoperit de nori grei cenuşii, stâncile de granit care se înălţau până la nivelul colinelor; totul în acest decor impozant se potrivea cu starea ei sufletească.

Cnd se întorcea după ore de marş epuizant, se simţea

destul de calmă pentru a înfrunta detestabila corvoadă care era cina.

Şi Marc părea că era pradă aceleaşi profunde melancolii. Zi după zi, veselia lui se ştergea, înlocuită de o mahmureală pe care nici măcar nu încerca s-o ascundă.

Nicky mulţumi cerului că-şi adusese dosarele. Când timpul nu-i permitea să iasă, rămânea în camera ei şi se cufunda în muncă ore în şir ca să n-o apuce disperarea.

Seara, la cină, Nicky îndura un adevărat calvar. Julian stătea tot lângă ea, şi pentru asta se supraveghea fără încetare să nu-şi trădeze sentimentele cu vreun gest sau o privire.

Julian manifesta faţă de ea o curtuazie încântătoare. Nimic din atitudinea lui nu arăta experienţa pe care o trăiseră împreună. Uneori îl surprindea totuşi privind-o fix. în ochii lui lucea o furie surdă şi încă altceva care semăna foarte mult a suferinţă.

Zâmbi plină de amărăciune. Ce-şi închipuia Julian, să sufere? Julian consumându-se din dragoste pentru ea. Imposibil, imaginaţia începea să-i joace feste.

Pe de altă parte, cum să găsească curajul să plece? Nu suporta prezenţa lui Julian, dar ideea să plece de lângă el i se părea şi mai rea.

Femeia se ridică, chinuită. Se sufoca între aceşti patru pereţi, trebuia să iasă, să respire aer curat dacă nu voia să înnebunească.

Coborând pe aleea centrală, Nicky zări o siluetă

cunoscută care-i venea în întâmpinare!

Maurice! El mai lipsea!

Atitudinea bătrânului faţă de ea era aceeaşi. Nu vorbea cu ea decât forţat de împrejurări şi cu un ton atât de dispreţuitor, atât de lipsit de căldură, încât Nicky prefera să-l ignore. Din păcate, în clipa asta, era greu să-l evite. Nicky îi adresă cel mai fermecător zâmbet.

- Fără pescuit astăzi, vere Maurice?

- Nu, mă odihnesc. în schimb, cred că a plecat la peşte Catherine împreună cu Julian.

- Mă bucur pentru ei!

Răspunsul ei avu darul să-l agaseze pe interlocutorul ei care declară cu o voce şuierătoare.

- Dacă n-ai fi apărut în prim-planul scenei, Julian ar fi divorţat deja şi la ora asta ar fi fost logodit cu Catherine.

- Dragul meu văr, să ştii că n-aş fi apărut dacă Julian nu m-ar fi invitat în Scoţia să-i cunosc încântătoarea familie. Dar fii cinstit, n-o iubeşte pe Catherine dar nici pe mine nu mă iubeşte.

Impotriva dorinţei ei, vocea i se frânse odată cu ultimele cuvinte. Cu un efort suprem, reuşi să-şi stăpânească lacrimile.

Nicky avu impresia că vede o sclipire de compătimire în privirea lui Maurice.

- Iartă-mă, Veronica, dar o cunosc pe Catherine de când era mică şi totdeauna mi-am dorit să se mărite cu unul dintre fii mei. Pentru că Marc refuză cu încăpăţânare

să se angajeze, întotdeauna m-am gândit că într-o bună zi Julian o să-mi împlinească visul. Julian s-a însurat cu tine fără voia mea. Nu te condamn pe tine, greşeala e a lui, dar, vezi tu, n-am să dau voie nimănui să se interpună între el şi Catherine.

Pentru prima oară în vocea lui se simţea un pic de căldură. Nu mai putu suporta şi Nicky o rupse la fugă neputând să-şi mai stăpânească hohotele de plâns.

Alergă de-a lungul aleii, orbită de lacrimile amare, care-i şiroaia din ochi, apoi se duse să se aşeze pe peluză într-un loc unde iarba era mai rară. Printre lacrimi văzu nori sumbri care se îngrămădeau pe cer, anunţând ploaia.

Fusese de ajuns ca Maurice să dea dovadă de o fărâmă de bunătate pentru ca s-o facă să izbucnească în lacrimi. Ingrozită de slăbiciunea ei, Nicky plânse mult timp, Când se linişti, rămase nemişcată, uitându-se la norii răvăşiţi de vânt şi nu auzi maşina lui Julian apropiindu-se. El opri văzând-o.

Julian alergă spre ea, foarte neliniştit. Când văzu că n-are nimic, ţipă furios:

- La naiba, te amuză să mă sperii de moarte? Ce faci aici?

- Vezi bine, profit de soare.

- Hotelul pune la dispoziţie şezlonguri pentru nebunii cărora le place să stea în ploaie. De ce ai dispărut aşa? Mi-am închipuit ce-i mai rău.

- Vrei să spui că te bucurai dinainte. Soţia

stânjenitoare a dispărut! în sfârşit, erai liber!

Julian înaintă cu un pas ameninţător, dar Catherine, care venise între timp, interveni.

- Julian, linişteşte-te, Veronica, nu fii supărată pe Julian, el îşi făcea o mulţime de gânduri pe seama ta.

Intervenţia ei linişti spiritele. Veronica şi Julian schimbară o privire ostilă, dar se mărginiră la atât. El îi propuse să urce în maşină. Nicky voia să refuze, dar tocmai atunci începu să plouă torenţial, aşa încât, neavând încotro, se conformă. Drumul scurt se desfăşură într-o tăcere apăsătoare.

încă o dată, Nicky se temea de cină. Tensiunea creştea din zi în zi, o stânjeneală palpabilă plana deasupra micului lor grup.

De data asta, temerile ei se dovediră ne justificate. Julian întreţinu conversaţia şi, cum o minune nu vine niciodată singură, Maurice binevoi să se adreseze de mai multe ori nurorii lui, fără ca vorbele lui să fie pline de fiere. în această atmosferă de bunăvoinţă generală, Marc şi Catherine făcură şi ei tot posibilul să fie la unison. Dar amabilitatea aceasta era doar o faţadă, nu era făcută să dureze.

După cină, Nicky pretextă o migrenă pentru a se retrage şi se refugie în camera ei. Afară, ploaia era şi mai deasă, răpăind fără încetare la fereastră. Camera era scăldată într-o lumină sinistră, care parcă anunţa o lovitură fatală a destinului.

Nicky încercă să citească, fără succes, să lucreze, în zadar. Măsură cu paşi mari încăperea, singură, neliniştită, într-o dispoziţie mizerabilă. Afară, furtuna era şi mai puternică, vântul sufla cu rafale zdruncinând obloanele. Nicky era în culmea disperării. Migrenă sau nu, trebuia să coboare, să se-ntâl- nească cu cineva, indiferent cine, ca să nu cedeze deprimării.

In momentul în care închidea uşa, femeia zări două umbre pe culoar. Julian şi Catherine. Instinctiv, se lipi de uşă ca să nu fie văzută.

- N-am să uit niciodată clipele minunate pe care le-am petrecut pe malul torentului, spuse Catherine cu o voce vibrantă.

- Nici eu, Catherine.

Julian se întoarse spre ea şi o strânse în braţe. Catherine ridică spre el o privire radioasă. Se sărutară timid, apoi se despărţiră, înainte de a se îndepărta mână în mână.

Mulţumind Cerului că nu fusese văzută, Nicky intră fără zgomot în cămeră şi se rezemă cu spatele de uşă, cu ochii umezi şi inima zdrobită. Auzi voci pe culoar. O altă voce se alătură celor ale lui Julian şi a lui Catherine, apoi liniştea reveni şi vocile se stinseră, lăsând-o pradă durerii ei.

Nicky închise ochii ca să alunge viziunea de coşmar care o obseda. Degeaba: în faţa ochilor ei Catherine şi Julian se sărutau îmbrăţişaţi.

Cum putuse să fie atât de naivă să-i creadă când o asiguraseră că nu simţeau nimic unul pentru celălalt? O furie oarbă o cuprinse, îşi şterse ochii furioasă şi-şi înghiţi lacrimile.

Nicky nu era furioasă pe Catherine, simţea doar o imensă decepţie că-i acordase încrederea ei. îşi rezerva arţagul pentru Julian. Acest monstru al prefăcătoriei care-i ceruse să-şi prelungească şederea, dar era clar că nu se mulţumea cu o femeie în viaţa lui.

Femeia se aşeză într-un fotoliu cu capul în mâini. Puţin câte puţin, îndoiala înlocui furia. Putea oare să-i reproşeze lui Julian atitudinea lui dacă o luase în serios hotărându-se să caute o femeie mai îngăduitoare? Nicky trecu în revistă zilele care se scurseseră şi concluzia apăru clară: nu era el singurul vinovat. Prin schimbările ei bruşte, ezitările ei, ea îl împinsese mai mult sau mai puţin în braţele Catherinei.

Acum, nu era timpul de lamentări, ci de acţiune. Hotărârea ei luată, era irevocabilă. Nu avea să mai rămână nici o noapte în acest hotel.

Agitată, Nicky scoase valizele şi începu să-şi adune lucrurile. Terminase când cineva bătu la uşă. Se auzi glasul lui Julian, plin de solicitudine.

- Veronica, te mai doare capul?

Cu inima bătându-i tare în piept, ea răspunse:

- Mi-e mai bine, mulţumesc. Sunt în pat.

- Foarte bine. Odihneşte-te.

Răbdătoare, Nicky aşteptă ca zgomotul paşilor să se stingă. După ce-şi recăpătă calmul încercă să nu se mai gândească la omul pe care-l părăsea acum pentru totdeauna şi coborî scările cu valizele în mâini.

O veioză răspândea o lumină slabă pe culoar. Casa scărilor şi holul aveau un aspect lugubru, aproape înspăimântător. Cufundate într-o semiobscuritate mobilele masive din holul de la intrare proiectau umbre impresionante pe care Nicky le traversă tremurând cu paşi nesiguri.

Lasând bagajele lângă biroul de recepţie, se îndreptă spre cabina telefonică din capătul holului.

Orologiul monumental de deasupra uşii de la intrare bătu miezul nopţii. Sunetele răsunară sonore şi sinistre sub cupola înaltă şi Nicky tresări speriată

Miezul nopţii era ora crimei...

Crezu c-o să cadă când văzu o siluetă ridicându-se dintr-un fotoliu. Cuprinsă de panică, femeia scoase un ţipăt de groasă şi înlemni.

- Te-am speriat? întrebă Julian acuzator. Ce vrei, draga mea, tinerele care rătăcesc pe culoare la miezul nopţii cu valize în mână caută senzaţii tari.

Capitolul 8

înşfăcând-o brutal pe Nicky de umeri, Julian se apropie de capul ei amenințător. Mirosea a whisky şi teama femeii se înzeci.

- Ce faci aici? întrebă ea.

Frica îi făcea glasul de nerecunoscut.

închipuie-ţi că am ieşit să fac o mică plimbare ca să-mi limpezesc gândurile. Când m-am întors, am zărit întâmplător o siluetă, care se furişa pe hol. Da, cineva care păşea fără zgomot şi avea valize în mâini. La miezul nopţii. Curios, nu? Am vrut să fiu sigur şi m-am aşezat în fotoliu ca să ştiu cine pleca pe furiş la ora asta. Acum, aştept explicaţiile tale, Veronica. Totuşi spuneai că te supără o migrenă. Am impresia că a fost vorba de un pretext ca să-ţi faci bagajele în linişte. Mă înşel cumva?

- Nu, ai ghicit. Plec ca o hoaţă, pentru că n-am avut de ales. Dacă ţi-aş fi spus, ai fi încercat iarăşi să mă opreşti.

- De ce nu respecţi înţelegerea noastră? Trebuia să rămâi.

- Julian, n-am să fiu a ta. Şi pe urmă, nu văd de ce ţii să rămân. Acum, dă-mi drumul, eşti beat.

- Eu beat? Imi trebuia mai mult de două pahare ca să mă-mbăt. Nu sunt omul care să caute consolarea în alcool, deşi, crede-mă, aş fi avut motive să cedez tentaţiei.

Nicky îl privi cu dispreţ. Sentimentul de culpabilitate pe care-l nutrea faţă de ea şi Catherine îi tulbura conştiinţa, era clar. Cu atât mai rău pentru el.

- Bine, acum, că ţi-ai satisfăcut curiozitatea, lasă-mă, Julian. Trebuie să dau un telefon să chem un taxi.

- Nici să nu te gândeşti!

O strânse şi mai tare. Nicky ţipă de durere.

- Auu! Dă-mi drumul, brută!

- Dă-mi un motiv plauzibil pentru fuga ta şi te las.

- Trebuie să mă întorc acasă.

- Cum adică „trebuie" să te întorci acasă?

Luată pe nepregătite, Nicky inventă primul pretext care-i veni în minte.

- Anna are nevoie de mine.

- Pentru ce?

- E însărcinată.

- Ce veste bună! Şi pe când este prevăzut fericitul eveniment?

- Trebuie să nască!

- Mă crezi prost? Când am văzut-o pe Anna înainte de plecare, era la fel de subţire ca tine, aşa încât caută altceva şi nu-ţi mai bate joc de mine, mincinoaso!

- N-am vrut să te mint, pur şi simplu am crezut...

- ...Că în felul ăsta poţi să mă părăseşti, nu-i aşa? N-am nici măcar dreptul să ştiu adevărul?

- Care adevăr, Julian?

- Tocmai asta te întreb şi eu. Tot ce ştiu este că ţi-am cerut să rămâi aici două săptămâni şi te-am surprins în flagrant delict de fugă la miezul nopţii fără să-ţi iei măcar rămas bun.

- La ce-ar fi folosit manierele elegante?

- într-adevăr, la nimic. Explică-mi totuşi de ce pleci?

La gândul că trebuia să-i descrie cum surprinsese scena de pe culoar, Nicky se revoltă. Să-i mărturisească că sărutul pe care-l văzuse era motivul plecării ei precipitate, însemna să se vâre singură în gura lupului.

- Plec pentru că trebuie să plec, asta-i tot. Nu suntem făcuţi să fim împreună. E mai bine să te căsătoreşti cu Catherine.

- La naiba, cât poţi să fii de încăpăţânată! Ţi-am spus deja că n-o vreau pe Catherine. Pe tine te vreau. Şi pe urmă, după tine, Catherine e îndrăgostită de Marc. Sau cel puţin aşa mi-ai spus mie.

- M-am înşelat. Femeia tăcu, gata de ripostă. Plecând nu mă gândesc decât la fericirea ta, Julian.

- Singurul lucru care m-ar face fericit ar fi să rămâi cu mine.

- Acum e rândul meu să te acuz de minciună!

- Nu, e adevărul pur şi simplu, şopti el gâtuit de emoţie şi nu-ţi cer decât să mă laşi să-ţi dovedesc.

Julian o îmbrăţişă dintr-o dată. Veronica nu făcu nici un gest, paralizată de dorinţa care-i curgea prin vene ca o lavă incandescentă. O sărută cu voluptate, ardoare şi tandreţe. Pentru ultima oară, fără îndoială... pentru că, în curând drumurile lor se vor despărţi. Disperată, Nicky se arcui în braţele lui şi răspunse cu aceeaşi ardoare sărutului lor.

Senzuale, mâinile lui Julian alunecară pe coapsele ei, împingând-o spre el, trădându-şi tăria dorinţei. Nicky găsi totuşi puterea să-l respingă, gândindu-se la Catherine, cea pe care o ţinea în braţe acum câteva ceasuri.

Cu preţul unui efort suprem de voinţă, Nicky reuşi să se îndepărteze.

Julian o privi fix, interzis.

- Ce se-ntâmplă? De ce mă respingi?

- Julian, ştii foarte bine ce se-ntâmplă. S-a terminat. Lasă-mă-n pace! şi lasă-mă să dau un telefon.

Prinzând-o de încheietura mâinii, o strânse cu răutate şi îi spuse cu un glas ameninţător.

- Să nu-mi vorbeşti aşa!

- Dă-mi drumul!

Se înfruntară câteva secunde, apoi Julian capitulă.

- Dorinţele tale sunt ordine pentru mine, Veronica. Te rog să mă scuzi pentru purtarea mea.

Puţin câte puţin tensiunea se domoli. Oboseala o cuprinse pe Nicky care lăsă ochii-n pământ obosită. Numai de n-ar trece din nou Julian la atac! Nu mai putea să lupte mult timp împotriva dorinţei ei.

Julian o atinse pe obraz.

- Veronica, nu pleca.

- De ce?

- Pentru că vreau să fii cu mine. N-ai înţeles încă?

O dorea, cum o dorea şi pe Catherine. Şi totuşi, dacă în clipa asta i-ar fi spus c-o iubeşte, ar fi lăsat-o în pace pe

Catherine şi ar fi rămas. Dar el se ferea să rostească cuvintele magice.

- Eu nu vreau, atunci ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să dau un telefon.

- Nu.

- Cum nu?

- N-o să telefonezi.

- Doar nu-ţi închipui că poţi să mă ţii aici prizonieră!

- Nu am de gând aşa ceva. Dar dacă insişti să pleci, am să te conduc eu la Prestwick. Unde vroiai să mergi cu taxiul la ora asta?

- La Aberdeen.

- Eşti inconştientă! Nici măcar n-ai bilet de avion.

- Sunt în stare să-mi cumpăr şi singură un bilet.

- Ti-am spus c-o să mă ocup de întoarcerea ta şi o să merg până la capăt. Acum, dacă mă aştepţi câteva minute, mă duc să-i las o vorbă lui Marc şi vin să iau maşina.

- Julian, n-are rost.

- Ba da. Aşează-te şi aşteaptă-mă. Mă întorc imediat.

Autoritar, Julian o sili să ia loc în fotoliul în care şezuse el, acum
câteva minute. Nicky se supuse, prea obosită ca să mai comenteze.

Două ore mai târziu, Nicky ar fi dat orice să rupă tăcerea apăsătoare care domnea în maşină.

Până la autostradă totul fusese în regulă. Fără să vorbească prea mult reuşiră să salveze aparenţele şi să nu

depăşească limitele politeţii. Apoi, chiar înainte de Edinburg se sparse cauciucul din dreapta faţă. Blestemând, Julian trase maşina pe banda de refugiu.

Intunecat la faţă, el ieşi din maşină trântind portiera. Când Nicky se oferi să-l ajute el o fulgeră cu privirea.

- Mulţumesc, am deja suficientă treabă cu pneul ăsta şi fără să mă bată la cap o femeie.

- Şi eu sunt în stare să schimb o roată, superman! Nu te-am obligat eu să mă conduci, şi îţi atrag atenţia că m-am săturat până peste cap de aerele tale se superioritate şi de proasta ta dispoziţie.

- Nu sunt prost dispus! ţipă Julian aruncând o cheie de pământ. Pur şi simplu, nu pot suporta o femeie care vrea să facă pe mecanicul la ora două noaptea.

Lui Nicky îi venea să-i tragă una în cap cu poşeta, dar bunul simţ o opri să facă un asemenea gest: dacă vroia să ajungă cu bine era de preferat să-şi stăpânească impulsurile.

- Foarte bine, aş fi proastă dacă aş mai insista. Dacă te amuză să te murdăreşti de unul singur, n-ai decât.

- Eşti amabilă!

Nicky îl observă cât îşi scoase haina. O împături şi o aruncă în maşină furios.

- Dă-te jos din maşină, trebuie s-o ridic pe cric.

Cauciucul spart îi dădea un pretext ideal pentru a se arăta
odios faţă de ea. încă de la plecare, femeia l-a simţit cum

abia îşi stăpânea furia.

Nicky se îndepărtă strângându-şi mâinile la piept zgribulită. Leneşă, îl contempla pe Julian. Muşchii lui se încordau pe sub cămaşă în timp ce lucra, briza îi flutura părul de pe ceafă.

Deodată, lui Nicky îi veni în minte un gând. Şi amărăciunea era cauza proastei lui dispoziţii. Cine putea să-i garanteze că nu încerca şi el sentimentul unei pierderi inevitabile? Pentru o clipă, o speranţă neaşteptată o cuprinse apoi reveni la realitate. Julian era furios pentru că nimic nu se desfăşura cum voia el. Această pană de cauciuc era picătura care umpluse paharul.

Fără un cuvânt, Julian puse cutia de scule în portbagaj, şi se şterse pe mâini cu o cârpă, apoi urcă în maşină.

Nicky rămase afară, cu braţele încrucişate aşteptându-l să iasă să-i deschidă uşa. In alte împrejurări femeii puţin i-ar fi păsat de acest amănunt, dar acum, depăşea măsura. După un schimb de priviri duşmănoase, Julian se conformă neavând de ales, şi Nicky urcă în maşină fără să-i spună un cuvânt de mulţumire.

După acest episod, fiecare se cufundă într-o muţenie ostilă până la Prestwick.

In zori, luară micul dejun într-un hotel nu departe de aeroport. Cerul începea să se lumineze, colorând străzile din preajmă cu o lumină ireală. Puţin câte puţin, tensiunea dintre ei se risipi, Julian se destinse, răceala dispăru din

privirea lui.

O părăsi o clipă să-i ia biletul de avion şi se întoarse foarte repede. Avionul ei pleca după-amiază.

- Vrei să-ţi rezerv o cameră ca să te odihneşti înainte de plecare? întrebă Julian. Cred că eşti epuizată.

Iarăşi între patru pereţi să fie chinuită de gânduri negre? Nici vorbă!

- Nu, mulţumesc. Aş prefera să mă plimb sau să stăm liniştiţi de vorbă într-o cafenea.

- Să stăm de vorbă?

Julian ridică sprâncenele uimit. Era clar că nu vedea despre ce-ar mai putea sta de vorbă.

- Ştiu că discuţiile noastre din noaptea asta n-au fost prea prieteneşti, dar...

- Spune mai bine „ostile”, e mai aproape de realitate. Să facem un armistiţiu şi să încercăm să ne luăm bun rămas în condiţii suportabile.

Se plimbară pe străzi, fără să-şi spună mare lucru. Totuşi, Nicky, simţea între ei un fel de armonie. Aerul rece al dimineţii îi învioră. Liniştiţi, se întoarseră la hotel, unde mai luară o cafea. Julian îşi ceru scuze pentru purtarea lui şi începură să vorbească de problemele lor profesionale.

- Veronica, crezi că o să-ţi dezvolţi afacerea?

- Poate, dar nu imediat. Dar tu?

- Posibil da.

Julian îi aruncă o privire ciudată. De ce? Ii ascundea

ceva? Dar ce? Ora plecării veni foarte repede şi o dată cu ea reveniră la trista realitate. Nicky s-a aşteptat la un rămas bun scurt, nişte zâmbete stânjenite, nicidecum s-o ia Julian în braţe s-o strângă pasionat. Când îi atinse buzele, femeia îl sărută cu o ardoare disperată.

Agăţându-se de el, Nicky închise ochii şi îi urmări cu degetele conturul feţei ca şi cum ar fi vrut să şi-l întipărească în minte. Bulversată, ea se întoarse şi porni în fugă fără să arunce o privire înapoi.

Incordat, sumbru, Julian o urmări cu privirea până dispăru.

In avion, Nicky se strădui să se liniştească. In zadar. In ochi îi apărură perle de lacrimi care i se prelinseră pe obraji.

Capitolul 9

Pasagerii cursei de Vancouver intrau în aerogară. Surprinsă, Nicky o zări pe Anna care îi pândea venirea.

- Anna! cum ai aflat că vin?

- Soţul tău a telefonat să mă anunţe că iei avionul de Vancouver şi iată-mă.

- Julian a telefonat?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

- Mi-a spus că o să fii obosită şi, judecând după ochii tăi roşii nu s-a înşelat.

- îmi pare bine că te văd. Mulţumesc că ai venit să mă aştepţi.

- Bănuiesc că lucrurile au luat o întorsătură proastă dacă te-ai întors aşa repede.

Tot vorbind, Anna luă cu autoritate bagajele lui Nicky şi porni către parcare.

Pe traseul până la maşină, Nicky se hotărî să-i explice prietenei ei situaţia. Mai devreme sau mai târziu tot trebuia să-i povestească, atunci, de ce să mai întârzie şedinţa? Aşteptă să urce în maşină ca să înceapă.

- ...Şi căsnicia noastră a devenit realitate, Anna. Din păcate, am impresia că în loc să se limpezească lucrurile, asta mai rău le-a încurcat.

- într-adevăr dar asta nu explică de ce ai mutra asta de înmormântare.

Nicky nu-şi putu reţine un zâmbet.

- Ca să-ţi ridic moralul, să şti că şi tu semeni cu mine.

Chiar am o expresie sinistră?

- Barracuda a făcut tot felul de şotii, nu-i aşa?

Nicky nu se putu abţine şi pufni în râs. Nu uitase comparaţia pe care o făcuse Anna pe seama lui Julian.

- Nu chiar. Poate că şi-a dat seama puţin cam târziu că soţia lui avea farmec până la urmă. Trebuie să recunosc în apărarea lui că am fost resemnată. Dar el nu mă iubeşte şi vrea să se căsătorească cu alta.

- Nu mai spune! Ce bădăran! Chiar că n-ai avut noroc cu el, biata de tine.

- Să zicem că aspiraţiile noastre nu se potrivesc.

- Adică?

- El vrea să întemeieze un cămin, să aibă copii şi o amantă, de ce nu?

- Pentru el ar fi un aranjament minunat.

- Acum înţelegi de ce-am plecat?

- Da. Sper că i-ai spus-o verde în faţă ipocritului ăstuia ce fel de om de nimic e.

- Păăi... de fapt...

Alertată de tonul evaziv al lui Nicky, Anna îi aruncă o privire critică.

- Ce i-ai spus mai precis?

- I-am spus că eşti însărcinată.

- Cum? Anna opri atât de brusc maşina în faţa casei încât izbi violent cu roata din faţă trotuarul. Ti-ai pierdut minţile?

- Ascultă, i-am spus primul lucru care mi-a trecut prin

cap. Nu văd ce-i rău în asta.

- E drept, admise Anna, totuşi!

- In orice caz, Julian nu m-a crezut.

- Indrăznesc să sper. E de ajuns să aibă spirit de observaţie. Ai greşit că nu i-ai spus adevăratul motiv pentru care ai plecat. Relaţiile sănătoase se bazează pe sinceritate.

- Dar trebuia să-şi dea seama că îl iubesc! N-am vrut să-i mărturisesc pentru că ar fi profitat fără scrupule de acest avantaj.

Anna făcu o mutră neîncrezătoare şi deschise portiera. Cele două tinere femei coborâră din maşină.

- Hai să ne grăbim să ducem bagajele înainte ca vecina să-şi dea seama că te-ai întors şi să se apuce de grădinărit ca să ne spioneze.

în clipa aceea, pălăria bătrânei apăru deasupra zidului.

- Prea târziu, ripostă Nicky. Spionul este deja la postul de observaţie. Ai uitat că vecina are o mare acuitate vizuală şi se mişcă repede? Apropo, cum se mai poartă?

- Cum nu se poate mai bine! închipuie-ţi că ieri am surprins-o tocmai când stropea cu furtunul fereastra mea.

Nicky izbucni în râs.

- Să ştii că nu-i deloc amuzant! Parc-a înnebunit. îmi plac oamenii excentrici, dar ea exagerează.

- Ai dreptate, încuviinţă Nicky râzând în continuare. A venit timpul s-o rugăm să înceteze.

- Pentru mine problema e rezolvată, frumoasa mea. Am să-ţi dau o veste mare: mă mărit! Bineînţeles, am să plec de aici de îndată ce vom găsi o locuinţă.

- Nu se poate! Aţi stabilit în sfârşit o dată?

- Da, o să fie în octombrie. Din păcate va trebui s-o suport pe bătrâna cumătră până la sfârşitul sezonului.

- Sunt încântată pentru tine. Să ştii c-o să-mi lipseşti.

- Ei bine, n-ai decât să-mi urmezi exemplul. Bineînţeles, cu altul, nu cu Julian.

- Ştii bine că e imposibil.

- Nicky, tu eşti imposibilă.

Anna nu mai insistă, conştientă fiind de confuzia în care se găsea prietena ei.

In noaptea aceea, neputând să închidă ochii, Nicky se gândi că Anna poate avea dreptate. Nu trebuia s-o rupă definitiv cu trecutul? Din moment ce îşi revenise după o primă ruptură cu Julian, putea foarte bine să se descurce şi a doua oară.

Fără îndoială numai că de data asta dăduse ce avea mai de preţ. Se abandonase cu totul. In fiecare clipă se trezea regretându-l pe Julian, ardoarea îmbrăţişărilor lui, mângâierea mâinilor sale, căldura trupului său. De multe ori retrăia acele momente magice şi atunci cădea într-o adâncă melancolie. Cum putea să-şi închipuie viaţa fără el? Viitorul ei solitar i se părea trist, inutil, lipsit de interes. Totuşi, n-avea de ales. Greu sau nu, trebuia să lupte pentru a-şi regăsi echilibrul, pentru a alunga

tristeţea.

Nicky închise ochii hotărâtă să doarmă. Pe obraji i se rostogoleau lacrimi şi abia târziu de tot reuşi să adoarmă adânc, fără vise.

A doua zi, Nicky se trezi fără entuziasm, cu o expresie de câine bătut. Perspectiva încă unei săptămâni de vacanţă n-o umplea deloc de bucurie. Dar, lucru nemaiîntâlnit până acum, nici munca n-o atrăgea. Avea nevoie de o schimbare, de o schimbare radicală.

Sorbindu-şi cafeaua, tânăra femeie reflecta. Ce-ar fi să-şi schimbe înfăţişarea?

Câteva ore mai târziu, Nicky ieşea de la coafor. încântată de noul ei look, cu părul scurt făcut permanent se hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Michael la birou, dar reacţia colaboratorului ei n-a fost cea care se aştepta. Aceeaşi decepţie şi pentru doamna Fazackerley, care nici n-a recunoscut-o.

întorcându-se acasă Nicky începu să aibă serioase îndoieli. Orele treceau şi neliniştea ei creştea. Ce nebunie făcuse? îndemându-se la calm se hotărî să aştepte nerăbdătoare până la venirea Annei. Verdictul prietenei sale urma să fie decisiv. Din nefericire pentru ea, Bill o însoţea pe Anna.

- Ajutor! ţipă Bill zărind-o pe Nicky în salon. Cine e animalul care a comis masacrul ăsta?

- Taci, Bill! spuse Anna săgetându-l din priviri. Ei... este... în sfârşit, arăţi foarte bine, Nicky.

Expresia stânjenită a Annei era suficient de elocventă şi Nicky ştiu în clipa aceea că ideea ei strălucită se solvase cu un eşec. Părul scurt îi scotea în evidenţă slăbiciunea feţei şi ochii încercănaţi. Cât despre culoarea orange, nu era cea mai fericită alegere...

- Dacă-ţi schimbi hainele, ar fi deja mai bine, sugeră Anna.

- Chiar aşa de rău e? întrebă Nicky cu jumătate de glas. Şi eu care vroiam să-mi schimb look-ul ca să-mi refac moralul...

- Ei bine, ai reuşit! Până la urmă, principalul e să te simţi bine. Să sperăm că permanentul tău se va mai îndrepta peste noapte.

- Să sperăm.

Anna avea dreptate. Dimineaţa următoare, părul părea mai puţin încreţit. Nicky avu grijă să aleagă o ţinută mai clasică şi se simţea deja mai bine. Infăţişarea ei surprindea, dar nu mai şoca. Inseninată, porni spre birou.

O săptămână mai târziu, Nicky lucra în faţa calculatorului ei la un nou program când Michael dădu buzna în biroul ei.

- Am auzit nişte zvonuri surprinzătoare, Nicky.

- Despre ce-i vorba?

- Despre vărul tău, acel Forester pe care l-ai însoţit în Scoţia. Se pare că-şi deschide o filială aici, în Victoria.

Şocul era atât de mare pentru Nicky încât apăsă greşit o tastă pe claviatură. Calculatorul sună imediat.

- Ce-ai aflat mai precis? întrebă ea cu o voce nesigură.

- Astăzi am luat masa cu un prieten care lucrează la o societate financiară. El mi-a spus că acest Forester îşi deschide o filială în Victoria.

- Bănuiesc că e adevărat. Julian a făcut nişte aluzii la nişte întâlniri de afaceri, în timpul sejurului său aici, şi...

Nicky se opri aducându-şi aminte de expresia lui Julian când o întrebă dacă se gândea să-şi dezvolte firma. Deşi el nu-i spusese nimic despre planurile lui, vestea aceasta n-o surprindea prea mult. De altfel nu-şi făcea nici o iluzie despre motivele lui Julian. Deschiderea acestei filiale la Victoria îi permitea să se apropie de ea. O s-o hărţuiască până când o să-i cedeze!

Copleşită, Nicky închise ochii. De când se întorsese îşi mobiliza toată energia ca să lupte împotriva supărării şi tristeţii. Cât timp ar rezista dacă Julian era în preajma ei, dacă se temea în orice clipă să nu dea nas în nas cu el! Totuşi îi rămânea o speranţă.

- Poate că n-o să preia el însuşi direcţia acestei filiale. Are deja prea multe pe cap la Montreal şi în Anglia.

- Nu ştiu, răspunse Michael. Am să-l întreb pe prietenul meu dacă vrei..

Două săptămâni trecură până când prietenul respectiv să-i poată furniza răspunsul aşteptat. într-o dimineaţă, Michael dădu buzna în biroul lui Nicky ca s-o anunţe că filiala urma să se deschidă curând şi că directorul era un canadian din Montreal. Nicky se linişti: Julian ar fi ţinut

să-şi păstreze naţionalitatea engleză. Avea puţine şanse să dea peste Catherine sau Julian.

Informatorul lui Michael fusese prost informat, pentru că a doua zi Nicky îl zări pe Julian pe strada Principală. Era absorbit de contemplarea vitrinei celui mai mare bijutier din Victoria.

Nicky încetini pasul, se apropie. Julian n-o văzuse. Ce forţă obscură irezistibilă o împinse atunci să-i pună mâna pe umăr? Era atât de aproape! în clipa când îl atinse, Julian se întoarse spre ea, o cercetă o secundă cu o privire indiferentă apoi se întoarse.

Nicky rămase înmărmurită. Nici măcar n-o recunoscuse! Cum se putea s-o fi uitat deja? De ce răceala asta?

După-amiază, Nicky rătăci ceasuri întregi, mergând la întâmplare pe străzi, pierdută, disperată.

Când se întoarse acasă, Anna scoase un ţipăt văzând-o cât era de abătută. Autoritară, ea o obligă să bea un coniac înainte să se pregătească de culcare. Epuizată, Nicky nu se împotrivi şi adormi imediat.

A doua zi, Nicky lucră cu frenezie încercând să uite amărăciunea. Dar, de îndată ce se întoarse acasă, deprimarea o cuprinse din nou. Neputând să-şi stăpânească nervi, Nicky măsura casa în lung şi-n lat. Curând, Anna nu se mai putu abţine.

Nicky, mă-nebuneşti plimbându-te aşa. Fă ceva! Uite, draga noastră vecină tocmai a aruncat frunzele moarte

peste zid. Du-te şi adună-le. Spor la treabă, şi ne vedem mai târziu!

Bill tocmai venise. El şi Anna trebuiau să cineze la restaurant. După ce plecară prietenii ei, Nicky se grăbi să se ducă în grădină unde se apucă de treabă.

Câteva minute mai târziu, un BMW nou-nouţ era parcat în faţa casei. Din el ieşi un bărbat care se îndreptă spre casa lui Nicky. Aceasta, nu-l văzu venind.

- Sper că nu te deranjez! spuse noul venit cu o voce plăcută de bariton.

Nicky îşi înăbuşi un ţipăt de surpriză şi se întoarse în grabă. Julian aruncă o privire neîncrezătoare spre părul lui Nicky în timp ce zâmbetul îi dispăru instantaneu.

Capitolul 10

- Dar... ce s-a-ntâmplat? Ce-ai făcut cu părul tău? întrebă Julian îngrozit.

Indignarea o făcu pe Nicky să-şi revină în simţiri.

- Ai putea măcar să spui bună seara înainte să-ncepi să mă critici!

- N-am de gând să fiu politicos când te văd aşa. Coaforul care te-a tuns e un asasin!

- Nu-ţi place? Asta se poartă acum, e ultima modă.

Nicky lupta împotriva irezistibilei dorinţe de a se arunca de gâtul lui şi de a i se cuibări la piept. Subita lui apariţie o umplea de bucurie. N-avea nici o importanţă motivul venirii lui: era aici. Regreta doar că o surprinsese în ţinută de grădinărit. Şortul roz ultrascurt îi dezvăluia pulpele într-un mod jenant. Din felul sugestiv în care o privea Julian era clar că prin minte îi trecea gânduri nu prea ortodoxe.

- Ba da, sigur că-mi place! E fermecător... Nu mă îndoiesc că acesta e visul oricărui bărbat care vrea să se însoare cu o femeie „punk”.

- In ceea ce te priveşte, n-are nici o importanţă câtă vreme o să divorţăm.

- Adevărat?

Nicky nu se lăsă intimidată de Julian, privindu-l în ochi cu inima bătând. Ce însemnau vorbele lui? Să mai poată spera?

- Ce vrei să spui?

- Ce-ar fi să intrăm în casă? Aş vrea să stăm puţin de vorbă, dacă poţi să laşi o clipă frunzele astea. Un cadou din partea vecinei bănuiesc?

- Da, ea continuă să considere grădina noastră o groapă de gunoi. Ieri, am avut parte de spanac veştejit, alaltăieri de flori ofilite...

Femeia luă găleata de plastic şi îl urmă pe Julian în casă. Se duse în bucătărie să se spele pe mâini, Julian, sprijinit de perete, cu mâinile în buzunare o studia, cu un zâmbet şiret pe buze. Nicky simţi cum se topea ca de fiecare dată când o privea aşa. Monstrul! Ştia perfect efectul pe care-l producea asupra ei.

Ea se şterse pe mâini şi hotărî că era timpul să meargă până la capăt.

- Despre ce vrei să vorbim, Julian?

- Despre noi. Ne putem aşeza?

- Bineînţeles.

Nicky se aşeză pe un scaun şi Julian o imită. Femeiea se pierdea în presupuneri. Ar putea să revină la atac după ruptura lor? Mai vroia să reia viaţa în comun? La acest gând, emoţia ei se înzeci. Ca să-şi facă de lucru şi să nu-şi trădeze tulburarea, se ridică şi începu să aranjeze vasele pe care le lăsase să se scurgă.

- Aha! Eşti atât de drăguţă când zâmbeşti. Şi parcă-ţi revine puţin culoarea în obraji. Eşti atât de palidă... doar n-ai fost bolnavă?

- Ascultă, Julian, dacă ai venit să faci remarci la adresa

înfăţişării mele...

- Nu, fii liniştită. Am venit să-ţi vorbesc despre noi.

Nicky se temea de acest moment crucial Oare urma s-o anunţe că începea acţiunea de divorţ? Sau că se însura cu Catherine. Suspansul era insuportabil. Chiar dacă avea parte de un mare necaz, cu cât ştia mai repede, cu atât mai bine! Palidă şi neliniştită, Nicky îl aştepta să rupă tăcerea:

- Marc şi Catherine se căsătoresc.

Speranţa renăscu din nou în Nicky. Neîndurătoare, ea o alungă.

- îmi pare bine pentru ei.

- Ai avut dreptate.... Catherine şi Marc se iubeau de mult timp, numai că Marc nu vroia să recunoască. Din fericire, situaţia s-a lămurit.

- Asta văd şi eu.

- Cât entuziasm! Căsătoriile nu te emoţionează deloc?

- De ce m-ar emoţiona?

- Speram că perspectiva propriei tale căsătorii te va mişca mai mult.

- Ce căsătorie? A mea a avut loc acum treisprezece ani şi a fost un fiasco total!

- Nimic de neînţeles câtă vreme atunci m-am purtat ca un egoist mârşav. Nu vrei să mă laşi să-mi îndrept greşeala?

Vorbea răguşit, nesigur. Nicky preferă să ignore emoţia pe care o bănuia în el.

- Am discutat de nenumărate ori despre problema asta. De ce s-o punem din nou pe tapet? Crezi că sunt gata să-mi iau în primire rolul de înlocuitoare dacă draga ta Catherine îţi dă plasă? Ti-am repetat de o mie de ori, nu sunt femeia care-ţi trebuie ţie. De altfel, am avut dovada ieri, în faţa bijuteriei.

- Ce bijuterie? Vrei să spui?... Dumnezeule, tu ai fost!

Nicky nu răspunse simţind un nod în gât.

- Tu ai fost, nu-i aşa?

- Da, şi tu nici nu m-ai recunoscut!

- Cum aş fi putut să te recunosc? Ultima dată când te-am văzut aveai părul lung. Şi astăzi, parc-ai fi o punk-istă! In sfârşit, nu exagerez. Dar recunoaşte că am avut circumstanţe atenuante!

Nicky era în pragul unei crize. Punk-istă! De data asta între- cuse orice limită! Şi mai pretindea că vroia să reia viaţa împreună? Minunat!

- Coafura mea nu este deloc hidoasă.

- Dar din cauza ei n-am putut să te recunosc.

- Ascultă, Julian...

- Iată-ne iarăşi gata să ne certăm. Şi unde mai pui că pentru o bagatelă! N-am venit cu gând să ne certăm, să ştii. Vroiam să te mai rog o dată să mă primeşti în viaţa ta.

Julian revenea la asta numai că de data asta îşi însoţea vorbele de o mângâiere pe ceafă care-i provoca femeii un frison delicios. în ciuda dorinţei de a preda armele, Nicky mai găsi încă puterea de a rezista.

- Dacă-mi ceri să te primesc în viaţa mea numai pentru că te-a respins Catherine...

Julian trase o înjurătură.

- Ce dracu', Veronica! Până la urmă o să cred că o faci expres! De unde ţi-a venit ideea asta stupidă? Te rog, acceptă!

Cu inima bătându-i ca o tobă, Nicky se sili să-şi stăpânească emoţia. Julian nu rostise încă cuvintele pe care le aştepta.

- Nu pot.

El o îmbrăţişă.

- De ce?

- Ei bine, pentru că suntem deja căsătoriţi, îţi aduc aminte.

- Ai perfectă dreptate. Asta înseamnă că...

- Nu.

- Nu mă iubeşti?

- Eu...

Nicky nu era în stare să rostească un cuvnt. Julian, încordat la maxim, aştepta răspunsul ei ca pe o sentinţă.

- Ai uitat ce era mai important, şopti el.

- Liniştete-te, ai fost foarte clar.

- Nu. Dac-ai şti cât de stânjenit mă simt. Ajută-mă, Veronica! cum să ţi-o spun? Te iubesc, te iubesc ca un nebun, de asta vreau să fii soţia mea. Nu mai pot trăi fără tine.

Julian o strânse în braţe într-o îmbrăţişare care-i tăie

răsuflarea.

- Am înţeles puterea dragostei mele acum câteva zile, pe malul torentului. De asemenea, mi-am dat seama că te iubesc dintotdeauna fără să mi-o mărturisesc. Fără îndoială că ăsta e motivul pentru care nu m-am îndrăgostit de nici o altă femeie de când ne-am despărţit. Exista întotdeauna o barieră, ceva care mă împiedica să merg până la capăt. Ce orb am fost!

- Julian, cum ai îndrăzneala să-mi spui asta! Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat în ziua aceea!

Nicky se gândea la Julian şi Catherine îmbrăţişaţi, la sărutul lor.

- Veronica, recunosc că am făcut multe lucruri de care mi-e ruşine, dar nu te-am minţit niciodată.

- Şi Catherine?

- Catherine! Mereu Catherine! Dar e o obsesie pentru tine! de câte ori trebuie să-ţi repet că ea n-a fost pentru mine decât o prietenă.

Foarte emoţionată, Nicky ridică ochii spre Julian. Era gata să izbucnească în lacrimi! Tensiunea era prea mare, dar ea nu vroia să plângă! Trase adânc aer în piept, îşi muşcă buzele până la sânge. Degeaba. Lacrimile ţinute în frâu prea mult, izbucniră.

Atunci Julian o sărută cu o asemenea pasiune încât uită tristeţea şi îndoielile. Cuprinsă de o febră arzătoare, Nicky nu căuta să-şi atingă sentimentele.

Când buzele lor se despărţiră, rămase câteva lungi

clipe ochi în ochi.

- Draga mea, dac-ai şti... Mai avem încă multe lucruri să ne spunem, murmură Julian tandru.

Nicky se mulţumi cu un surâs în loc de răspuns şi se lăsă condusă spre salon. Pe canapea, se aşeză pe genunchii lui şi se refugie lângă umărul lui.

- Julian, dacă ştii că mă iubeşti din ziua picnicului, de ce n-ai spus nimic? De ce-ai sărutat-o pe Catherine pe hol.

- Habar n-am avut că ai... De asta ai plecat?

Pentru prima oară în viaţă Nicky îl văzu pe Julian intimidându-se.

- Te simţeai vinovat?

- Eu? Nicidecum. Ce ai văzut tu în noaptea aceea n-a fost decât, mascaradă.

- Cum aşa?

- Măcar dacă m-ai fi lăsat să-ţi explic!

- Ei bine, a venit clipa! Te ascult.

- La fel ca tine, în ziua sosirii noastre la Glenanon, Marc a surprins discuţia mea cu Catherine, şi asta l-a înfuriat. Asta era o dovadă că ţinea la ea. Catherine era în al nouălea cer văzându-l atât de gelos. Ea mi-a cerut să joc rolul îndrăgostitului curtenitor ca să-l facă pe Marc să treacă la acţiune. Din clipa aceea, eu şi Catherine ne-am lansat într-o mică înscenare: partidele noastre de pescuit repetate, plimbările, privirile ei languroase făceau parte din joc. Ideea nu mă încânta, dar am acceptat-o din prietenie, pentru ea şi pentru a-i da o lecţie fratelui meu.

Scena emoţionantă la care ai asistat şi tu în seara aceea îi era destinată lui. Marc ne urmărea îndeaproape şi cred că nu mult a lipsit să-mi spargă capul, cât era de furios!

Intr-adevăr, Nicky îşi aduse aminte de glasurile răstite pe care le auzise pe culoar după ce închisese uşa. In orice caz, dezvăluirea lui Julian o stupefia.

- Vrei să spui că am îndurat infernul ăsta de trei săptămâni pentru că tu şi Catherine aţi căutat să-l provocaţi pe Marc? Spune-mi că visez!

- Dacă asta te poate consola, află că şi eu am traversat un infern draga mea.

- Tu ai meritat-o din plin. Ba chiar îmi pare rău că Marc că nu te-a trimis la podea. Sărmanul Marc!

- Sărmanul Marc! Fii liniştită, el nu e de compătimit. Pentru el totul e pus la punct. N-o mai părăseşte pe Catherine, o sorbea din ochi şi amândoi îmi sunt recunoscători pe viaţă. Ceea ce e normal, după câtă osteneală mi-am dat!

-Modest şi în plus mulţumit de tine. Într-adevăr, Julian, eşti irezistibil.

- Şi bărbatul cel mai fericit de pe pământ.

- De ce?

- Femeia pe care o iubesc mă găseşte irezistibil. E un început bun, nu-i aşa?

Reveni la tonul serios pentru a continua.

-Veronica tot nu mi-ai răspuns la întrebare. Nu mă mai chinui.

Ea lăsă ochii în jos.

- Te-am întrebat dacă mă iubeşti, draga mea.

Ce şoc să-l vadă pe Julian în ipostaza asta! Să-l descopere vulnerabil neliniştit el care era mereu atât de sigur pe sine!

- Vai, Julian! Te-am iubit în fiecare zi încă începând din copilărie. în viaţa mea n-a existat decât un singur bărbat tot timpul.

Strângând-o cu toate puterile el o sărută pe faţă de mii de ori. Când ridică privirea, ochii lui străluceau de iubire şi tristeţe.

- Vrăjitoareo. Te iubesc, te ador! Te poţi lăuda că m-ai făcut să trec prin momentele cele mai grele ale vieţii mele.

-Julian, de ce nu mi-ai spus nimic în ziua picnicului? Când mă gândesc la tristeţea care nu m-a părăsit o clipă după ruptura noastră... Cât timp pierdut!

- Orgoliul, blestematul meu orgoliu, Veronica. Ăsta e răspunsul.

Julian oftă din tot sufletul.

- Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, draga mea. Erai foarte tânără şi am învăţat să fiu mai aspru ascunzân- du-mi sentimentele. Tata nu ne dădea voie să ne exprimăm sentimentele pentru că nu era „viril”, spunea el. Când căutam să-i dovedesc afecţiunea mea, nu primeam în schimb decât jigniri şi umilinţe. Atunci ca să-i atrag atenţia, am luat obiceiul de a-l încorda sistematic.

- Mama ta ar fi trebuit să compenseze răceala tatălui,

nu?

- Mama ducea o viaţă foarte mondenă şi ne consacra foarte puţin timp. Marc suferea mai puţin decât mine pentru că el era mai puţin rebel decât mine. Cât despre mine, pentru că cei la care ţineam nu mă acceptau aşa cum eram, eu mă înfăţişam mereu cu o mină întunecată. In ziua în care am făcut dragoste, eram pe punctul să-ţi dezvălui totul, pe urmă tu mi-ai spus că era vorba de o aventură fără viitor şi n-am putut hotărî să-ţi dezvălui sentimentele. Puteam să-mi pun sufletul pe masă în faţa unei femei care tocmai mă respinsese?

- Şi pe mine mândria mă pierdea.

- Orgoliul, mândria... Defecte care aproape că ne-au distrus.

Julian se întrerupse o clipă, încruntat, apoi reluă:

- Când am plecat pentru acel mai lung sejur în Anglia, acum unsprezece ani, fugeam de tine fără să-mi dau seama. Te iubeam deja şi această dragoste pe care o simţeam crescând în mine mă speria. Mă simţeam vulnerabil. Unde mai pui că mă gândeam că-ţi fac o favoare nemaiimpunându-ţi prezenţa mea.

- Să nu-mi mai faci niciodată asemenea favoruri!

- N-ai de ce să te temi. N-o să te mai părăsesc niciodată.

- Dar de ce refuzai să mă iubeşti?

- Mă supuneam instinctului meu, unor sentimente confuze pe care nu le-am aprofundat niciodată. De fapt,

eram căsătoriţi de doi ani, dar în ochii mei tu rămâneai aceaşi fetiţă pe care o cunoscusem cu mult timp în urmă. Te doream, mă obsedai zi şi noapte, dar păreai atât de fragilă încât mă dispreţuiam să nutresc asemenea gânduri faţă de tine. Cu o alta, n-aş fi avut atâtea scrupule, dar cu tine era altceva. îţi respectam inocenţa.

Julian atinse piciorul lui Nicky cu un gest provocator.

- Totuşi, aveam optsprezece ani când m-ai părăsit.

- N-am putut să-mi schimb atitudinea. Aş fi avut sentimentul că te trădez, că mă trădez pe mine însumi. într-o seară, cum mă întorceam târziu, te-am zărit strecurându-te în camera ta. Aveai o cămaşă de noapte ca o pânză de păianjăn. Când m-am culcat n-am putut închide ochii. Până la urmă n-am mai putut şi m-am dus în camera ta. Dormeai adânc şi păreai în acelaşi timp atât de vulnerabilă, atât de senzuală, atât de atrăgătoare încât nu ştiu cum am reuşit să găsesc puterea să ies din cameră fără să te ating.

- Dacă m-aş fi trezit...

- Poate că s-ar fi schimbat cursul vieţii noastre, murmură Julian visător. în noaptea aceea, am reflectat îndelung şi am ajuns la concluzia că ajunseseşi la vârsta adultă, că erai soţia mea şi că te doream. Pe scurt, a doua zi ţi-am propus o căsnicie adevărată şi tu ai refuzat.

- Erai atât de rece. Parcă mi-ai fi făcut această propunere sub ameninţarea torturii!

- Dac-ai fi ştiut cât mă simţeam de vinovat. N-aveam de

unde să bănuiesc că erai îndrăgostită de mine. Ce prost am fost! Măcar de-aş fi vorbit cu tine în loc să plec ca un hoţ!

- Nu te-aş fi respins dacă ai fi venit în camera mea. De-ai şti cât de mult am regretat după aceea că ţi-am spus nu.

- Ticăloaso! Eu care mă gândeam cum să-ţi apăr virtutea şi tu, erai gata să-mi cazi în braţe...

- Modest, ca de obicei! Ce vrei, niciodată n-am fost în stare să-ţi rezist. Tu eşti cea mai mare febleţe a mea.

Julian o îmbrăţişă şi o sărută înfocat şi abia după câteva minute Nicky întrebă:

-Julian, de ce te-ai întors?

- Dar... mi se pare că e clar.

Nicky zâmbi în faţa neliniştii lui.

- Să nu-mi înţelegi greşit întrebarea. Când ne-am despărţit la Prestwick, în ochii mei era o despărţire definitivă. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

- Poate vrei să mă-ntrebi „cine” m-a făcut să mă răzgândesc?

- Unde vrei s-ajungi?

- Vorbesc de tatăl meu.

- „Maurice pur şi simplu”?

- Ei da! Tatăl meu care încearcă dintotdeauna să mă facă să mă supun voinţei lui. In sfârşit, am înţeles că sub aparenţa lui posacă mă iubeşte mult, în felul lui. De fapt, noi avem o mulţime de lucruri în comun. Suntem atât de încăpăţânaţi unul faţă de celălalt, ne năpustim fără să

pierdem timpul ca să ne analizăm sentimentele. Când m-am hotărât să mă însor, m-am gândit la câteva femei care au trecut prin viaţa mea şi mi-am dat repede seama că doar pe tine te vroiam lângă mine. în loc să mă ia cu binişorul, am plecat ca o vijelie fără să mă-ndoiesc o clipă că tu o să găseşti ceva de obiectat.

- Cu câtă aroganţă mi-ai dat vestea cea mare! exclamă Nicky râzând. Dar şi cât de seducător... Mi s-a tăiat răsuflarea.

- Cu atât mai bine! Să dea Dumnezeu ca această dispoziţie fericită să nu te părăsească niciodată, nevastă dragă.

- Nu-mi doresc altceva decât să ţi se-nplinească dorinţele, bărbate dragă.

însoţindu-şi vorba cu gestul, Nicky îl atinse pe piept nu o mângâiere senzuală. Făcu o mutră plouată când Julian îi dădu mâna la o parte.

- Mai târziu draga mea. încă n-am terminat de vorbit.

Nicky se resemnă.

- Bine, de acord, dar tot nu înţeleg ce amestec are tatăl tău în întoarcerea ta.

- Ei bine, după anunţul logodnei lui Marc cu Catherine, tata era în al nouălea cer, îţi dai seama. O dată în viaţă s-a arătat mai expansiv ca de obicei, chiar vorbăreţ. Dintr-o dată şi-a dat seama că ai o mulţime de calităţi ajungând până acolo încât să mă îndemne să reluăm viaţa împreună. Când i-am replicat că nu te interesez, mi-a spus că eşti

nebună după mine şi că nu-ţi doreşti nimic altceva decât să trăieşti cu mine.

Nicky îşi aduse aminte de întâlnirea cu Maurice pe aleea de la Glenaron. Bătrânul era mult mai perspicace decât îl crezuse.

- Şi l-ai crezut?

- Pe jumătate. Am hotărât să verific eu însumi. Am hotărât de asemenea că dacă avea dreptate, am să te omor cu mâna mea pentru cât m-ai făcut să sufăr.

- Exagerezi! Parcă eu n-am suferit! Şi pe urmă, asta ţi-ar fi dat de gândit?

- Vrăjitoareo! murmură Julian. O să veghezi să nu mă culc pe laurii victoriei, nu-i aşa?

- Poţi conta pe mine câtă vreme e spre binele tău.

- Dumnezeu îmi hărăzeşte femei care-mi vor binele!

Se aplecă să-i dea un pupic pe nas.

- Veronica, pot să-ţi fac o mărturisire? întrebă el. Te previn că mărturisirea mea n-are nimic romantic în ea... dar în grabă să te te reîntâlnesc, n-am mâncat nimic de azi dimineaţă. Sper că frigiderul tău e bine garnisit.

- Ce femeie ar putea să reziste unui asemenea argument?

Cu regret, Nicky se smulse din braţele lui şi porni spre bucătărie.

- O salată de spanac? Ştiu că-ţi place. Materia primă e cadou de la vecina.

- Sincer să fiu, nu.

- Doar n-o să faci acum pe ţâfnosul. E excelentă pentru sănătate şi nu prea am altceva să-ţi ofer.

Julian veni şi el în bucătărie şi îşi puse haina pe spătarul unui scaun.

- Ştii, începu Nicky visătoare, am putea să-i mulţumim doamnei Fazackeley.

Julian o cuprinse de mijloc.

- Da? Din cauza acestei cumetre, va trebui să mănânc spanac, pe care-l detest şi să-i mai fiu şi recunoscător?

- Ascultă-mă în loc să te lamentezi! Dacă în loc să mă duc la băcănie în ziua în care ai venit, aş fi rămas acasă şi ţi-aş fi deschis uşa, cu siguranţă că ţi-aş fi trântit-o în nas. N-ai mai fi intrat niciodată, n-ai fi putut să-ţi faci numărul şi să mă farmeci, n-ai fi venit la cină şi...

- De acord, recunosc că sunt dator faţă de vecina ta. Acum, pot spera că pot să bag ceva în gură?

- Ce-ai zice de o omletă cu şuncă?

- E paradisul!

- împreună cu o salată de spanac.

Julian făcu o grimasă dar se abţinu să relanseze polemica. Câteva minute mai târziu, Nicky aducea în salon o omletă magnifică. în timp ce mâncau, ea exclamă brusc:

- Julian, dar mai este o problemă.

- Ce problemă? Veronica, te rog, nu începe iarăşi!

- Cum vrei să trăim împreună dacă tu lucrezi la Montreal şi eu aici în Victoria.

- Nu văd unde-i problema. N-ai decât să-ţi vinzi firma

şi să mă urmezi la Montreal.

- Cuuum? ţipă Nicky sărind de pe scaun. Am muncit din greu ca să-mi pun pe picioare firma, şi s-o fac înfloritoare şi tu-ţi închipui că am să abandonez totul ca să...

Nicky se opri văzându-şi interlocutorul gata să izbucnească în râs. Era clar că-şi bătea joc de ea.

-Julian!

- Hopa! Fii calmă!

- Nu-mi vorbi pe tonul ăsta!

- N-are rost să te înfurii! Aşteaptă să termin ce am de spus. N-am avut niciodată intenţia să-ţi cer să vinzi, Veronica, dar nu mă poţi acuza că am pus şi problema asta.

- Poate, dar până atunci cum să trăim împreună dacă locuim la mii de kilometri unul de celălalt? Ce catastrofă!

Nicky părea năucită. Julian o luă în braţe.

- Linişteşte-te, draga mea. N-am vrut să-ţi vorbesc despre asta înainte de semnarea actelor dar am cumpărat societatea Fast & Campbell.

- Consultanţa?

- Exact. Deschid o filială aici, în Victoria. Vezi, n-o să mai fim despărţiţi de mii de kilometri.

- Pentru asta ai venit ieri?

- Printre altele. Am venit de asemenea ca să te informez că până la urmă nu mai vreau să divorţez.

Urcară scările ţinându-se tandru în braţe dar Nicky se

opri, lovită de o idee neaşteptată.

- Cum o să faci să te ocupi de afacerile tale din Montreal, Julian.

- Mâna mea dreaptă e un om extrem de eficace şi am să merg să-i fac cu regularitate câte o vizită. Acum, să lăsăm celelalte probleme pentru mai târziu. Pari a fi uitat că avem un program încărcat astă-seară.

- Da?

Atingându-i coapsa cu o mângâiere languroasă, Julian îi şopti la ureche:

- Nu ştii că şortul roşu a fost creat cu un singur scop?

- Care?

- Să fie dat jos. De mine şi de preferat imediat.

Nicky ridică spre el o figură radioasă.

- De ce să ne mai pierdem timpul cu discuţii în van?

- Şi eu mă-ntreb.

Julian o luă în braţe ca pe un fulg şi urcă ultimele trepte care duceau la camera lui Nicky.

Câteva ore mai târziu, Anna se întoarse împreună cu Bill şi găsiră bucătăria într-o dezordine de nedescris. O haină bărbătească pe spătarul unui scaun. Cu un zâmbet de satisfacţie, tânăra femeie îşi spuse că domnul şi doamna Forester păreau să aibă în sfârşit bunul simţ să se împace.

Nicky se frecă la ochi şi îl privi pe Julian adormit lângă ea. In clipa aceea, el deschise ochii.

- Eşti irezistibil când te trezeşti cu părul ciufulit.

- Şi tu... n-arăţi rău... numai că eu nu vreau să mă trezesc alături de o femeie coafată punck. Nu poţi face nimic să-ţi ajustezi look-ul?

- Poate că, „nu vreau”!

Julian o privi uimit.

- Uneori îmi pare rău că nu mai ai şapte ani. O bătăiţă la fund nu ţi-ar strica deloc. Dacă mă gândesc bine, nici la douăzecişinouă de ani nu eşti prea bătrână.

Cum Julian ridică mâna spre ea, Nicky se eschivă sări din pat.

- Atenţie, am luat lecţii de judo.

- Şi eu, atunci e bine.

- în cazul ăsta, sunt obligat să declar forfait.

- Eu sunt învingătorul şi îţi impun să-ţi schimbi coafura.

- Atunci, nu-mi rămâne decât să mă rad în cap.

- Asta ar fi mai rău decât actuala ta coafură.

- Răbdare, în câteva luni situaţia o să se schimbe.

- Nu poţi măcar să te descreţeşti?

- în felul ăsta s-ar deteriora. Şi la urma urmei, tu eşti vinovatul, o să mă suporţi aşa!

- Cum adică eu sunt vinovatul?

- Din cauza la un vrut să mă schimb.

Julian ridică ochii spre cer, apoi privirea lui se îmblânzi brusc.

- îmi pare rău ca te-am făcut nefericită.

- Acum nu mai sunt. De fapt, n-am fost niciodată atât

de fericită ca în dimineaţa asta.

- Şi eu la fel.

Mult mai târziu, Julian o trezi pe Veronica, cuibărită pe umărul lui.

- Veronica?

- Hmmm?

- Veronica, vrei să ne căsătorim din nou?

- Dar, suntem deja căsătoriţi, Julian... Eu nu...

Punându-i un deget pe buze, el o împiedică să continue.

- Nu, dragostea mea. Căsătoria aia nu contează. Vreau să te iau de soţie după toate regulile şi pentru totdeauna de data asta.

Nicky îşi aruncă braţele în jurul gâtului său.

-Julian, ce idee minunată! Să uităm trecutul, s-o luăm de la început.

- Aş vrea să primeşti asta în loc de promisiune.

Julian se ridică, se duse să cotrobăie prin buzunarul de la pantaloni. Scoase o cutiuţă de velur pe care i-o întinse lui Nicky. Emoţionată, ea o deschise şi descoperi o verighetă ornată cu diamante. Când îşi puse inelul pe deget, simţi lacrimi de bucurie pe obraji. Fără şansa de a greşi, ea recunoscu verigheta din vitrina de pe strada Principală.

Abia după şase luni au reînnoit legământul căsătoriei în cursul unei ceremonii discrete.

Nicky îl refuzase pe Julian să-i pună verigheta pe

deget înainte să-i crească părul. Stabilise deci data ceremoniei în luna martie şi nu cedase în ciuda rugăminţilor lui Julian care pusese pe tapet problema cu regularitate.

Vându casa din strada Wienfold pentru a se muta împreună cu Julian într-o casă spaţioasă cu o arhitectură futuristă, cu vedere spre Pacific.

In ziua căsătoriei pe cer strălucea un soare cu dinţi. Doar Anna şi Bill, căsătoriţi de puţin timp au asistat la ceremonie. Maurice le-a trimis o telegramă lungă de felicitare şi Henriette le-a trimis şi ea una, promiţându-le să vină de la Montreal, la naşterea primului copil.

- N-o să aibă prea mult de aşteptat, spuse Julian luând-o pe Nicky pe genunchi când rămaseră singuri în vastul salon al noii lor case.

Nicky aruncă o privire la burta ei umflată.

- Puţin mai mult de trei luni, murmură ea înduioşată. De ce nu reuşim noi să facem niciodată lucrurile aşa cum trebuie?

- Care lucruri?

- Ei bine, prima oară te-ai însurat cu mine fără să ştii că mă iubeai şi, de data asta, eram trei în faţa altarului.

- Dacă vrei, eu sunt gata s-o iau de la început în fiecare lună, ador să mă însor cu tine, ripostă Julian zâmbind. Dar cu o condiţie.

- Ce condiţie?

- Refuz să fiu căsătorit cu o femeie care îşi spune

Nicky Forester când are unul dintre cele mai frumoase nume posibile.

- Ce propui?

- Nu ştiu... Angelina, Araminte, Arabelle...

- De ce nu Veronica?

- Exact la asta mă gândeam şi eu! Cum ai ghicit?

- Intuiţie.

Julian o strânse tandru în braţe.

- Te iubesc, Veronica, chiar dacă mă înnebuneşti.

- Glumeşti! Eu te înnebunesc?

- Nu există decât o singură femeie pe lume pentru care suport cauciucurile sparte în plină noapte, o singură femeie pe care accept s-o urmez în toată lumea.

- Ce noroc pe mine! Şi eu am visat întotdeauna să vizitez Tibetul, sau Birmania...

- Nu abuza de avantajele tale, „Nicky”.

Când ea vru să propună Patagonia sau Amazonia, el o împiedică cu cel mai languros sărut.

Sfârşit